

Джеймс Кан

Индиана Джоунс и храмът
на обречените

Роман по едноименния филм на
Джордж Лукас

ГЛАВА 1 БЯГСТВО ОТ ВРЯЩИЯ КОТЕЛ

Шанхай, 1935

В задимения бар цареше особено настроение, изпълнено с възбуда. Край масичките около дансинга бяха насядали мъже и жени от различни националности, авантюристи със съмнителна репутация, долни мошеници. Сред тях сновяха дългокраки продавачки на цигари с къси полички, а келнери в черни смокинги разнасяха екзотични блюда. Тютюневият дим тежеше от сладникавата миризма на опиум; от всички страни ечеше весел смях. Не ще и дума, това бе типично свърталище на пропаднали типове, но тук беше весело и приятно. Обречените пируваха. След няколко години светът щеше да се хвърли в най-опустошителната война от своята история.

Отделени с ниски стъпала и парапети, край стените се редяха сепаретата за по-интимни срещи, скрити с леки завеси от общия салон. В дъното беше барът, а до него се издигаха подиумът за оркестъра и малката сцена. Това пространство беше под опеката на огромни китайски божества от червено дърво, които, стиснали мечове в ръце, с хладни усмивки наблюдаваха човешката гмеж в нозете си.

Вляво от сцената висеше гигантски бронзов гонг. Окачен на дебели въжета, той почти опираше в пода. Зад него надничаше разгневен дракон, възправен на фона на изкусно изрисувани планински върхове. Под гонга се беше настанил мускулист мургав мъж с шалвари, положил направо върху голите си гърди палка с голяма топка на върха.

Над сцената висеше главата на друг огромен дракон със зейнала паст. Скулите му от тънка оризова хартия потрепваха като живи при леко течение.

Изведнъж от устата на дракона бликна гъста струя дим. Здравенякът с шалварите стана и тържествено удари гонга. Оркестърът засвири, разноцветни прожектори осветиха сцената. Чудовището започна да блъва кървавочервени пламъци, а сред тях бавно и грациозно изплува фигурата на млада жена.

Беше на двадесет и пет-шест години, със зеленикави очи и тъмно-руска коса, облечена в златисточервена рокля и ръкавици в същия цвят; носеше обувки с тънки токчета и обеци с едри брилянти. Спря за миг на

ръба на страховитата челност, игриво потупа огромния зъб над главата си, потръпна, уж от уплаха, и скочи на подиума. Жената се казваше Уили Скот и беше звездата на заведението.

По стълбичката, която се виеше край главата на дракона, се спуснаха десетина момичета. Лицата им бяха скрити под дебел слой грим, а дълбоките цепки на златистите им туники разкриваха стройни бедра, проблясващи в копринени чорапи. Всички те си вееха с пъстри ветрила.

Уили запя.

Много от посетителите на бара не ѝ обърнаха внимание, но тя с нищо не показа, че държи на това. Изпълняваше номера си като професионалистка и толкова. Докато тялото ѝ гъвкаво се извиваше в такт с музиката, очите ѝ равнодушно наблюдаваха хората, които ту се появяваха, ту изчезваха сред димните облаци, все тъй бълвани от устата на дракона. Уили бързо забрави, че пее в долнопробен шанхайски бар, и си представи, че е на Голямата сцена. Момичетата с тесните туники се превърнаха в професионален хор и тя отново се озова в Щатите, но вече богата, обожавана, независима – истинска звезда.

Димът започна да се разнася и тя се върна в действителността. Жалки нещастници, презрително сви устни Уили. Не могат да оценят едно блестящо изпълнение, дори да им го поднесеш направо на масата!

Улови знака на диригента, измъкна прозрачно червено шалче и премина към финала на песента.

Откъм залата долетяха откъслечни ръкопляскания и Уили се поклонни. На една от най-хубавите маси, в непосредствена близост до подиума, седяха трима мъже, които изръкопляскаха учтиво и хладно се усмихнаха. Това бяха известният гангстер Лао Че и двамата му сина. Долни негодници, облечени в скъпи, но безвкусно подбрани дрехи.

Уили им намигна свойски.

Всъщност жестът ѝ беше предназначен само за Лао Че, който неотдавна я бе взел под своя закрила.

Той ѝ кимна в отговор, а сетне насочи поглед към дъното на залата и лицето му мигом замръзна. Уили пъргаво изтича да се скрие зад завесата и оттам надникна да види какво е предизвикало неудоволствието на стария гангстер.

Съзря един мъж, току-що появил се на горния край на стълбището. Носеше елегантно бяло сако с червен карамфил на ревера, черен панталон, жилетка и вратовръзка. Самочувствието му бе очевидно. Сигурно е ченге, помисли си Уили и презрително смръщи лице.

Мъжът стигна долния край на стълбището в мига, когато певицата

изчезна зад кулисите. Пред него се изправи келнер в смокинг и стори дълбок поклон. Хубав мъж, помисли си Уили. Да, хубав, но май опасен.

Индиана Джоунс влезе в клуба „Оби Ван“ точно когато програмата свършваше. Златистите туники на момичетата изчезнаха зад завесата, сподирени от откъслечни ръкопляскания. *Жалко, че си отивате, красавици*, усмихна се едва забележимо той. *Тъкмо идвах да ви видя*.

Слизаше бавно по стълбите, а очите му внимателно оглеждаха задимената зала.

Всичко си беше такова, каквото го помнеше, ако не и по-разюздано. Тълпата посетители се наливаха и тъпчеха тъй, сякаш идеше краят на света. Представители на изчезващ човешки вид, помисли си Индиана Джоунс. Негодници, които историята няма да запомни с нищо. Очите му се спряха върху масата на Лао Че.

В подножието на стълбата го посрещна млад келнер с оредяла коса. Казваше се Ву Хан, слаб и жилест мелез с майка китайка и баща холандец, мрачен тип, от когото се излъчваше заплаха. Покланяйки се пред Джоунс с любезна усмивка, той едва чуто прошепна:

– Внимавайте!

Индиана му кимна с престорена разсеяност и се насочи към компанията на Лао Че. Докато стигне до тях, аплодисментите затихнаха.

– Радвам се да ви видя, доктор Джоунс – каза Лао Че.

– Аз също – отвърна Индиана.

Лао приближаваше петдесетте. Беше загладен, добре охранен мъж, който явно водеше охотен живот, но под кожата му се криеха стоманени мускули, пъргави като мускулите на гущер. Носеше черно копринено сако и черна риза с бяла вратовръзка. Безизразните му очи бяха полускрити от тежки подпухнали клепачи. На малкия пръст на лявата си ръка азиатецът носеше златен пръстен с печат на династията Чанг, една от най-старите кралски фамилии на Китай. Инди тутакси го оцени и му се възхити с вещината на професионалист.

От лявата страна на Лао седеше Као Кан, копие на баща си: също тъй масивен, безстрастен и жесток. Другият му син, Чен, седеше отлясно. Беше висок и толкова слаб, че приличаше на призрак. Около врата си бе увил бяло шалче и Инди изведнъж си спомни за изгнилите бинтове, с които бяха омотани неотдавна изровените безименни трупове.

Лао изломоти нещо на китайски и се усмихна язвително. Чен и Као Кан злобно се изкискаха, ала усмивките им бързо се стопиха при спокойния отговор на собствения им език.

– Никога не сте ми казвали, че говорите китайски! – заплашително изръмжа Лао.

– Нима трябва да парадiram с това? – спокойно отвърна Инди.

Зад гърба му се появиха двама едри телохранители. Бързо и ловко го обискираха за оръжие, а сетне изчезнаха. Инди трудно понасяше подобни маниери, но предварително си бе обещал да ги изтърпи. Отмести стола и се настани срещу Лао.

Появи се келнер, който постави пред стария гангстер голяма чиния с хайвер и сребърна купа с лед, от която надничаше гърлото на бутилка шампанско.

Върху лицето на престъпническия главатар пак цъфна усмивка.

– Шампанското и хайверът са специално за нашата среща – обяви той. После впи очи в Инди и тихо подхвърли: – Значи наистина сте намерили Нурхачи, доктор Джоунс!

– Много добре знаете – отвърна Инди и се приведе напред. – Нали снощи едно от момчетата ви се опита да ми го задигне?

Върху масата се появи лявата ръка на Као Кан. Беше плътно бинтована, а показалецът липсваше.

– Унижихте сина ми! – просъска мрачно Лао Че.

– Напротив, вие ме унижихте – спокойно отвърна Инди. – И не забравяйте, че все пак пощадих живота му.

Змийските очички на Лао не слизаха от лицето му.

– Искам Нурхачи, доктор Джоунс процеди след миг той. Ръката му постави дебела пачка банкноти в подвижния улей, вграден в средата на масата. Чен го завъртя и парите спряха пред Инди.

Индиана Джоунс сложи длан върху парите, прецени за част от секундата колко са приблизително, а след това ги обърна в долари. Бяха малко, твърде малко. Завъртя улея в обратна посока и поклати глава.

– С това не мога да покрия дори част от разноските си, Лао – рече той. – Мислех, че ще си имам работа с почтен мошеник!

Синовете на гангстера пуснаха по една китайска ругатня, а Чен се надигна от мястото си.

Върху рамото на Лао внезапно кацна нежна женска ръка в елегантна ръкавица. Очите на Инди бавно се плъзнаха по безупречно бялата кожа и се спряха върху лицето на жената.

– Някой трябва да ни запознае – каза Уили, без да отмества поглед от Джоунс.

Лао Че махна на сина си да седне и неохотно промърмори:

– Доктор Джоунс, това е Уили Скот. Уили, представям ти

известния археолог Индиана Джоунс.

Уили заобиколи масата, а Инди се надигна да я посрещне. Стиснаха си ръцете и се огледаха с взаимно одобрение.

Лицето ѝ му допадна. Дарено с естествена красота, то носеше отпечатък на житейски страдания. Приличаше на необработен скъпоценен камък, блеснал с цялото си великолепие сред пясъка и калта. Самороден кристал, очакващ опитната ръка на майстора. Ефирната шапчица с форма на пеперуда сякаш изникваше направо от златистите ѝ коси. Инди я възприе като признак на известна екстравагантност, а тънките ръкавици недвусмислено казаха: „Занимавам се с какво ли не, но избягвам да го докосвам“. От нея се разнасяше аромат на скъп парфюм, а украсената ѝ с пайети рокля беше с гол гръб и дълбоко деколте. Жена, която се отдава хладнокръвно и пресметливо, но въпреки това оставя неизличим спомен у мъжете, помисли си Инди. А фактът, че е в компанията на Лао Че, я прави опасна, твърде опасна.

Уили веднага го позна – беше същият онзи мъж, който влезе в бара малко преди края на песента ѝ. Първоначалното ѝ впечатление се потвърди – хубав и привлекателен мъж, чието място съвсем не беше тук, в този бардак. Но къде бе то все пак? Не можеше да определи. Археолог? Това нищо не ѝ говореше. Имаше странен белег на брадичката си и тя с удоволствие би го разпитала за него. Отдавна проявяваше слабост към интересни белези. Очите му бяха красиви, макар да ѝ беше трудно да назове цвета им. Сиво-зелени, с кафяви точки, преливащи в златисто. Гледаха открито и твърдо, не издаваха никакви емоции.

Жалко, наистина жалко.

Очите ѝ бавно се отдръпнаха от интересния белег и се спряха върху лицето му.

– Представях си археолозите като смешни дребосъчета, които ден и нощ ровят земята и търсят разни мумии – закачливо каза тя, докато се настаняваше на масата.

Лао Че побърза да се намеси:

– Доктор Джоунс ми е намерил Нурхачи и ще ми го даде още сега.

Инди понечи да възрази, но първо почувствува със сетивата си, а после зърна и дулото на насочения към него пистолет в ръцете на Као Кан. Не изгаряше от желание да чуе гласа на това съвсем не безобидно оръжие и реагира светкавично. Грабна от близката масичка дългата и остра двузъба вилица за сервиране.

– Кой е този Нурхачи? – попита Уили, все още недоляваща опасността.

В следващия миг я усети. Индиана Джоунс я дръпна пред себе си и опря острата вилица в бузата ѝ.

Знаех си аз, мина ѝ през ума и тя уплашено погледна към Лао.

– Боде ме с вилицата!

– Махни тоя пистолет, момчето ми – спокойно каза Инди и понатисна вилицата.

Върховете се забиха лекичко в бузата на Уили и тя с усилие запази самообладание.

– Той ме пробужда, Лао! – изплака момичето. Не вярваше, че действително ще го стори, но никога не можеше да се вярва на мъжете и техните опасни играчки.

Лао Че хвърли строг поглед към сина си и той скри пистолета.

Инди моментално се възползува от малката си победа.

– Предлагам да ми дадете дължимото, или край на преговорите! – обяви той, после се обърна към Уили и подхвърли: – Вие сте съгласна, нали?

– Да – прошепна с ярост в гласа тя.

– Тогава му го кажете!

– Плати му – обърна се певицата към Лао.

Гангстерът мълчаливо бръкна в джоба си, извади кожена торбичка и я постави във въртящия се улей. Инди кимна повелително на жената. Тя взе торбичката и изпразни съдържанието ѝ върху масата. Златните монети мелодично издрънчаха на покривката.

– Диамантът, Лао! – заповяда с каменно лице Инди. – И той влиза-ше в сделката!

Лао сви рамене, усмихна се безпомощно и посегна към вътрешния джоб на самото си. Оттам извади плоска сребърна кутийка и я сложи в подвижния улей.

Докато очите на Индиана следяха сребърната кутийка, Као Кан изпразни съдържанието на малко шишенце с бял прах в чашата с шампанско пред себе си, изчака кутийката да се доближи до него и я постави редом с нея.

Уили отвори кутийката и впи поглед в едрия диамант с безупречно гладки стени.

– Ох, Лао! – въздъхна тя. Диамантите бяха голямата слабост в живота ѝ. Твърди и прекрасни, ясни като сълза, ала събрали цялата палитра от цветове в себе си. Бяха магическо отражение на дълбоката ѝ същност, а пък и безкрайно ценни. Само един камък като този може да я направи богата за цял живот, може завинаги да я отърве от противни

типове като китаеца насреща.

Инди заби вилицата в плота на масата, отблъсна Уили и взе диаманта. Тя го гледаше с хладна омраза.

– Отвратителна змия! – просъска красавицата, най-сетне успяла да определи цвета на очите му.

Той не ѝ обърна внимание и се втрени в камъка. Беше великолепно обработен, всяка от безупречно гладките му стени беше отделна вселена, древна и прекрасна, без пукнатини и драскотини, без жълтеникави оттенъци. Университетът му години наред издирваше тази красива играчка.

– Хайде! – просъска Лао Че. – Дай ми Нурхачи!

Инди се обърна и махна на Ву Хан – същия онзи келнер, който го беше посрещнал на входа. Той се приближи. През ръката му бе преметнатата снежнобяла кърпа, а пръстите му ловко прикрепяха голям поднос. В центъра на подноса имаше красиво изработена кутийка от нефрит.

Гневът на Уили отстъпи място на любопитството. Пари и злато, скъпоценни камъни и заплахи с оръжие. А сега и тази прекрасна кутийка!

– Кой, за Бога, е този Нурхачи? – отново попита тя.

Инди взе кутийката от подноса на Ву Хан, сложи я върху подвижния улей и го завъртя по посока на Лао Че.

– Ей, този! – рече той и се усмихна.

– Доста е дребничък – промълви момичето, наблюдавайки движението на кутийката към китаеца.

Лао протегна ръка и спря движението на улея. Синовете му се надвесиха над масата.

– Тук, в това свещено ковчеже, е тленният прах на Нурхачи, първия император от династията Манчу – тържествено и сякаш на себе си промълви Лао Че.

Инди взе чашата с шампанско, сложена пред него, и я вдигна за тост.

– Добре дошъл у дома, старче – рече той и отпи.

Прах?! Уили се вцепени от изненада. Цялата тази дандания за някакъв си прах?!

Миналото чието и да бе то, изобщо не я вълнуваше, нито пък я засягаше. В речника ѝ съществуваха само сегашно и бъдеще време. Отминалите събития ѝ се струваха отегчителни. Извади огледалце и се зае с грима си.

Лао пусна една зловеща усмивка и се обърна към Инди:

– А сега ще ви помоля да ми върнете диаманта!

Инди усети, че го заливат топли вълни, и разхлаби яката на ризата си.

– Или правите неуспешни опити да бъдете остроумен, или аз нещо недочувам! – рязко отвърна той.

Лао извади синьо шишенце и му го показа.

Още съкровища, помисли си Уили и любопитно попита:

– Това пък какво е?

– Противоотрова! – рязко каза Лао.

– Срещу какво? – подозрително го изгледа Инди.

– Срещу отровата, която току-що погълнахте! – победоносно изръмжа Лао.

Стомахът на Уили се сви на топка.

– Отрова ли? – възкликна тя. – Но какво правиш, Лао? Аз работя тук!

Едно шесто чувство й казваше, че едва ли ще я държат още дълго в този бар.

Инди потопи пръст в шампанското и потърка стената на чашата. Върху чистото стъкло се появи мазна следа.

– Тази отрова действа доста бързо, доктор Джоунс! – излая възбудено китаецът.

Инди постави диаманта на масата пред себе си и протегна ръка:

– Хайде, Лао, давай насам шишенцето!

Чен се пресегна и взе камъка. Задържа го за момент пред очите си, подсмъркна от възхищение и го постави в бавновъртящия се улей. Когато диамантът стигна до Уили, тя не издържа и го взе. Никога в живота си не беше се докосвала до толкова голям диамант, до тъй съвършен камък. Имаше чувството, че този в ръката ѝ е изумително творение на природата.

Изгубил интерес към камъка, Лао сведе поглед към нефритовата кугийка пред себе си.

– Най-сетне се добрах до праха на моя велик праотец – доволно промърмори той.

Инди започна да губи търпение. Пред очите му заиграха жълтеникави точки.

– Противоотровата, Лао! – настоя той.

Но китаецът не му обърна внимание. Положението ставаше сериозно. Джоунс почувствува как го обзема слабост и реши да действа незабавно. Сграбчи вилницата от масата и я опря в ребрата на Уили.

– Лао! – кресна той.

– Лао! – прошепна умолително Уили. Тримата китайци насреща им се запревиваха от смях.

– Можеш да задържиш момичето – обяви Лао. – Аз ще си намеря друго!

Уили го погледна така, сякаш едва сега проумя нещо, което е знаела отдавна.

– Долен мръсник! – процеди тя.

– Ако обичате! – внезапно се намеси Ву Хан, който до този момент безмълвно стоеше встрани. На лицето му играеше любезна усмивка, но всички край масата видяха дулото на пистолета, който дискретно надничаеше под подноса и сочеше право в гърдите на Лао Че.

– Обслужването започва да ми харесва – заяви Инди.

Тоя не е никакъв келнер, помисли си Уили, внезапно споходена от прозрение. Вилицата продължаваше да я бодее в ребрата, а всички на масата бяха настръхнали. Озърна се да прецени накъде да побегне.

– Ву Хан ми е стар приятел – промърмори Индиана. – Играта още не е свършила, Лао. Давай противоотровата!

Тъкмо протегна ръка и откъм съседната маса се разнесе силен пукот. Всички се обърнаха натам. Някакъв пиян американец, току-що отворил бутилка шампанско, обливаше с пяна двете жени на масата, които се кискаха истерично. Келнерите отваряха още бутилки, пак се разнесе пукот от отхвърчащи тапи, както и весели женски писъци.

Инди отново се съсредоточи върху това, което ставаше край неговата маса. Чувствуваше се все по-зле, но успя да забележи, че изправеният наблизко Ву Хан бързо пребледнява.

– Ву, какво... – започна той, но преди да бе задал докрай въпроса си, младежът огъна крака и се строполи на пода.

Едва тогава Инди съзря дима от дулото на пистолета в ръката на Чен. Китаецът бе покрил оръжието с книжна салфетка.

– Инди! – простена Ву Хан.

Индиана скочи на крака, вдигна ранения си приятел и го сложи на стола си.

– Няма страшно, Ву Хан – прошепна той. – Ей, сегичка ще те измъкна оттук!

– Тоя път няма да стане, Инди – изрече с мъка умиращият и се задави. – Бях до теб в много изпитания, но сега потеглям сам, към великата неизвестност.

В следващия миг издъхна.

Инди бавно отдръпна ръце и главата на Ву Хан клюмна на масата.

Виеше му се свят, едри капки пот покриха лицето му.

– Не тъгувайте, доктор Джоунс – продължи да злорадствува Лао. – Скоро ще го последвате.

Краката на Инди изведнъж омекнаха и той политна назад.

– Май прекалихте с пиенето, доктор Джоунс – изхили се Као Кан.

Инди отстъпи още една крачка и се блъсна в пияния американец от съседната маса. Дори мрачната физиономия на Чен се поразвесели при вида на двамата мъже, които се изгледаха недоумяващо и стреснато. В пристъп на ярост Джоунс отблъсна пияницата от себе си, но тозчас връхлетя върху количката на келнера, който се готвеше да сервира фламбирани гълъби на шиш. *Ей, сега ще изтрия усмивката от противната мутра на Чен*, помисли си замаяно Инди, сграбчи пламтящия шиш и го запрати към кльошавия китаец.

Шишът изсвистя и потъна в гърдите на Чен.

Времето сякаш спря. В бара настана мъртва тишина. Посетителите край масата на Лао замръзнаха, вторачени в призрачно слабия китаец с вечерно облекло, от чиито гърди стърчеше сребърен шиш. Нанизаните пламтящи птици хвърляха зловещи отблясъци върху ужасеното му лице.

В следващия миг настана олелия. Уили изпищя пронизително. Жената от съседната маса зърна втория пламтящ шиш върху количката до себе си и вероятно реши, че номерът с пробождането ще продължи. Уплашеният ѝ вик се сля с писъка на Уили. В заведението настъпи пълен хаос. Крясъци, тропот от бягащи нозе, звън от строшени стъкла. Истински ад!

Инди се наведе през масата и се помъчи да докопа синьото шишенце с противоотровата, но то се хлъзна по огледалната повърхност и падна на пода. В следващия миг лицето му се оказа само на сантиметри от физиономията на Лао. Протегна ръце и го сграбчи за реверите.

– Мръсен престъпник!

– Долен просяк! – не му остана дължен китаецът.

Као Кан скочи и се опита да го стисне за гърлото, но Инди го приспа, като го фрасна с левия си юмрук. Един от копоите на Лао го сграбчи изотзад и неволно ритна скъпоценното синьо шишенце. Пистолетът на Као Кан падна с трясък на пода.

В съзнанието на Уили се блъскаха и преплитаха объркани мисли. Лао е отрепка и тя с радост ще се отърве от него. Спокойно ще се проси с работата си в този бар. Позна що за тип е и този Джоунс още щом

го видя. Запази ли самообладание, има всички шансове да се измъкне заедно с диаманта.

Протегна ръка към масата и след миг едрият скъпоценен камък беше в шепата ѝ. Не успя дори да го опипа, когато върху нея връхлетяха телата на Инди и вкопчената в дрехата му горилата на Лао. Диамантът изхвъркна от ръката ѝ и се плъзна по лъскавия паркет на дансинга.

– Да те вземат дяволите! – изсъска тя, без да знае дали ругатнята ѝ е отправена към Инди, или към нея самата. После се наведе да търси изгубената скъпоценност.

Гръмна оглушителна музика. Диригентът очевидно беше решил, че веселбата започва.

Инди продължаваше да се бие с телохраниеля на Лао. Двамата се стовариха шумно върху съседната маса. След миг горилата му нанесе силен удар в челюстта, той политна назад и се блъсна в една продавачка на цигари, която се спъна и падна заедно с подноса си. Самият Инди се озова върху някаква количка за сервиране, която се хлъзна към подиума на оркестъра.

Подът беше леко наклонен и количката бързо набра скорост. Проснат върху нея, Инди с благодарност усети освежаващ полъх, който изсуши потта от отравянето, избила по челото му. Въпреки това лицата на хората край него продължаваха да бъдат размазани и неясни. В един миг му се стори, че вижда на пода синьото шишенце. Но количката неудържимо продължаваше своя ход.

Пътешествието му свърши отведнъж. Количката с трясък се блъсна в подиума на оркестъра и Индиана се изтърколи встрани. Успя да се изправи на крака точно в мига, когато горилата на Лао се засили да го сграбчи, отстъпи една крачка и ръцете му напипаха големия контрабас, опрян на металната си стойка. В следващия миг тежкият инструмент се стовари с мелодичен екот върху главата на едрия китаец, който се просна на пода.

Инди пое дълбоко дъх и отпусна ръце. Очите му отново намериха синьото шишенце, което се търкаляше в краката на обзетите от паника хора. Този път го видя съвсем ясно и без колебание се хвърли към центъра на дансинга.

Някой го изрита и шишенцето се изгуби от погледа му. Изведнъж Инди се оказа на четири крака сред тълпата и почти се сблъска с Уили, заела съвсем същата поза.

– Противоотровата! – едва си пое дъх той.

– Диамантът! – изхриптя в отговор тя.

Очите му за миг съзряха едрия камък, но в следващия той се скри сред дузината бясно движещи се крака.

– По дяволите! – изпъшка Уили и се понесе след него.

Инди изчезна в обратна посока.

Лао най-сетне успя да се измъкне от побеснялата тълпа, добра се до изхода и се провикна оттам. Почти моментално към него се насочиха неколцина от горилите му.

Оркестърът продължаваше да свири, вече без контрабаса. Танцьорките заизскачаха отново през устата на дракона. С игриви стъпки те се насочиха към средата на сцената. Веселбата продължаваше.

Инди напрегна мускули и мигом се озова сред тях на подиума, където бе все пак по-безопасно. Беше на ръба на припадъка, но като видя, че хората на Лао нахлуват в заведението с камии в ръце, успя да направи няколко крачки и да мине зад оркестъра.

Три от горилите забелязаха маневрата му и запратаха камите си по него. Инди се прикри зад близката статуя, надигна един от големите барабани и го запрати в главата на друга горила, скочила да го преследва с нож. Тежкия инструмент улучи убицеца в главата и той се просна върху огромна купа с лед. На всички страни се разлетяха прозрачни хлъзгави кубчета.

Иди и го намери, ако си нямаш работа, простена Уили, застинала на четири крака сред стотиците ледени късчета, приличащи толкова много на онзи прекрасен диамант. В ръцете ѝ изведнъж се оказа синьото шишенце.

Приклепнал на сцената, Инди я видя как го вдига.

– Стой на място! – извика той. – Моля те!

Очите им се срещнаха. Кой е този тип, запита се тя. Беше се появил в живота ѝ само преди десетина минути, но въпреки това успя да промени много неща. Първо я заплаши с острите зъби на огромна вилица, после ѝ позволи да се докосне до първия в живота ѝ истински скъпоценен камък, принуди я да скъса със своя покровител (което не беше голяма загуба) и да изгуби работата си (на която и без това не държеше Бог знае колко). А сега животът му беше в нейни ръце. И тези негови очи!

Тя пхна шишенцето в дълбокото си деколте.

Не, не може да се откаже! Трябва да открие този диамант! Отново зарови из ледените кубчета.

Као Кан дойде в съзнание. Видя пистолета си на пода и се наведе да го вдигне. Когато се изправи, в полезрението му бавно изплува Инди, все така снишен на подиума. Насочи оръжието към него и пръстът му се

сви върху спусъка. Ръката му леко потреперваше.

Инди го забеляза навреме, отстъпи крачка назад и дръпна някакво въже, което висеше в ъгъла на сцената. От тавана изведнъж изплуваха разноцветни балони, които с нереална лекота се понесоха над обезумялата тълпа. Бяха стотици, в най-невероятни окраски. Као Кан почти веднага изгуби от очи целта си, скрита зад тази необикновена барикада.

След миг спокойно плуващият разноцветен облак покри всичко. Инди пипнешком се насочи към мястото, на което само преди секунди беше забелязал Уили. Но там нямаше и следа от нея. Насреща му заплашително се зъбеха муцуните на двама от престъпниците на Лао.

Единият замахна към гърлото му с ръба на дланта си, но в следващия миг се просна на пода, улучен от юмука на Инди точно в слънчевия сплит. Другият бе хласнат тъй, че налетя на разгневен келнер в раздръпан смокинг. Инди се отдръпна към стената.

Отровата го разяждаше. Лицето му побеля, а ръцете му видимо затрепераха. Стомахът му се раздираше от спазми и той чувствуваше, че всеки момент може да повърне. *Не, не, трябва да открие Уили, трябва да вземе шишенцето!*

Грабна чаша ледена вода и я блисна в лицето си. Веднага му олекна.

Но положението ставаше опасно. В заведението влетяха още четирима бандити и се насочиха към освирепелия Као Кан. За него най-важното нещо на света сега беше да очисти убица на брат си. Но ръцете му продължаваха да треперят и това му пречеше да се прицели добре. Видя, че един от новопристигналите бандити носи автомат, и се втурна към него. Стигна до горната площадка на стълбището, грабна автомата и скочи обратно в тълпата.

– Къде е? – крещеше като луд той. – Къде е тоя мръсник?

При вида на автомата хората започнаха да се отдръпват. Облакът балони също се топеше. След миг Инди и Као Кан кръстосаха погледи. Китаецът се прицели и натисна спусъка. Инди отскочи към големия гонг и потърси прикритие зад него.

Куршумите раздробиха парапета над главата му и той се сви зад солидния бронзов щит. Заведението ечна от писъци. Някои от посетителите се проснаха на пода, други хукнаха към изхода.

Инди изчака да премине първият откос, втурна се към дървената статуя на божеството-воин и измъкна златистия меч от ръката му. С две резки движения преряза въжетата, на които висеше гонгът, и той се стовари на пода с мелодичен тътен.

В мига, когато куршумите забарабаниха по металната повърхност, Инди се оказа зад него и бавно започна да го тика по посока на Уили, която не спираше да търси своя камък, без да обръща внимание на стрелбата.

Куршумите продължаваха да чукат по огромния щит на Инди. Набрал инерция по наклонения под, бронзовият колос увеличи скоростта си и Инди трябваше да подтичва зад него. Всичко това ставаше сред оглушителна шумотевица.

Уили най-сетне обърна внимание на бясната тупурдия и пукот и вдигна глава. Видя как грамадният диск се насочва към нея и стисна очи. Това е краят, помисли си тя. Ще бъде размазана от това чудовище, ще намери смъртта си в тая противна кръчмарска свада!

В последния миг Инди сграбчи ръката ѝ и я дръпна с все сила зад гонга. Край главите им с противен съсък летяха рикошети, а хората на Лао търсеха по-добра позиция за стрелба сред преобърнатите маси.

Уили изруга и Инди вдигна глава. Точно насреща им се издигаше остъклена стена и гонгът неумолимо се търкаляше към нея.

– Не искам да... – викна тя, но време за уговорки нямаше.

Гонгът с трясък се вряза в стъклената стена, а в следващата секунда Инди скочи в зейналия отвор, здраво стискайки ръката на Уили.

Изхвъркнаха два-три метра напред, удариха се в някакъв стръмен покрив и продължиха да падат.

Вкопчени здраво един в друг, те летяха надолу, пробиха огромна дупка в навеса на втория етаж, продъниха и бамбуковото балконче на първия и с трясък се стовариха върху задната седалка на открита кола, паркирана пред входа на сградата.

Уили бързо се надигна. Не можеше да повярва, че е жива и здрава. Не по-малко изненадано беше и дванайсетгодишното китайче с бейзболна шапка на главата, което слисано ги гледаше от предната седалка на колата.

– Ей, това се казва аварийно кацане! – подсвирна с уважение Дребосъка.

Инди също се изправи, макар и не така чевръсто като Уили.

– Хайде, Дребосък, натисни педала! – изтощено прошепна той.

– Ей, сегичка, докторе! Тутакси, Инди! – усмихна се момчето. – Дръжте се!

С широка усмивка Дребосъка се намести зад волана, обърна бейзболната си шапка с козирката назад и здраво натисна педала на газта.

Гумите изсвистяха пронизително и тримата потънаха в нощта.

ГЛАВА 2 ЖИВОТЪТ НА ЕДНО МОМЧЕ

За Дребосъка, този ден не се отличаваше по нищо от другите.

Днес беше станал рано, около пладне. Почти веднага отиде на работа. Работеше в една мрачна пушалня на опиум на Лю Стрийт.

Следобед нямаше какво толкова да върши. Клиентите бяха малко, дори ако броеше онези, които бяха преспали тук и още дремеха по масите. Дребосъка им носеше чай, изпращаше ги до чакащите навън рикши или пазеше дрехите им. За тези услуги получаваше дребни монети, но рядко припечелваше добре от това, което му бяха поверили за охрана.

Защото Дребосъка беше и крадец.

Не крадец в обикновения смисъл на думата, разбира се. Обичаше да си представя, че е като Робин Худ – героя на онзи прекрасен филм, който беше гледал поне седем-осем пъти в кино „Тайфун“. А един от бедняците, които благородният герой от филма ощастливяваше, беше самият той.

Поне така си мислеше в началото на този ден, по време на следобедното затишие в пушалнята. Сладникавият дим висеше на пластове над отпуснатите тела на двамата клиенти, проснали се неподвижно върху голите дървени нарове. Единият беше възрастен китаец, а другият – млад белгиец. Седнал върху струпаните им накуп лични вещи, Дребосъка се чудеше какво да закуси. В един момент му хрумна, че в торбата на белгиеца може би има нещо за ядене, и я дръпна от купчината. Тъкмо се зарови в съдържанието ѝ и на вратата се появи собственикът. Никак не остана доволен от видяното. Не изглеждаше замаян от наркотика, а беше по-скоро ядосан. Дребосъка знаеше от опит, че при подобни случаи всякакви опити за обяснения и оправдания са излишни. По тази причина побърза да излезне през прозореца, отнасяйки със себе си и паспорта на белгиеца, който знае как оказал се в ръцете му.

Онзи хукна да го гони.

Дребосъка обичаше преследването. Създаваше му усещането, че някой има нужда от него. Хукна по пътечката зад къщата, следван по петите от разгневения клиент. Прескочи някаква ограда, свърна в една, после в друга тясна уличка. Клиентът не изоставаше. Покатери се по аварийната стълба на стара дървена постройка, чак до върха. Белгиецът бе на няколко крачки зад него.

Дребосъка пое по покривите. Бяха различни – едни с керемиди, други с ламарина, стръмни, полегати. Страхотен кеф! Хлъзгаше се надолу, катереше се нагоре, шмугваше се покрай комините с лекотата, с която маймуната скача от клон на клон. Дребосъка беше спец по покривите.

Преследвачът му изостана, но продължаваше да го гони, без да го изпуска от очи. Дребосъка стигна до ръба на последния покрив. Надникна и се отдръпна – четири етажа, твърде голяма височина дори за него. Белгиецът скъси разстоянието помежду им. Дребосъка се покатери до най-високата част и се прехвърли от другата страна. Същата работа, и оттук прекалено високо.

На около метър под покрива забеляза въже за пране, свързано с последния етаж на отсрещната сграда.

Точно като Робин Худ! Ухилен до уши при мисълта за предстоящото приключение, Дребосъка без колебание скочи и се залови за въжето. Залюля се на ръце, укроти тялото си и пое над бездната, като местеше ръцете си между прострените копринени пижами. Стъпил на ръба на покрива зад него, белгиецът изруга от безсилие на родния си език.

Миг по-късно Дребосъка скочи през отворения прозорец в отсрещното жилище, изпрати ликуваща усмивка на побеснелия си преследвач – като отплата за паспорта му – и извика:

– Голяма смехория! Страхотен майтап!

Човекът съвсем не изглеждаше весел. Господи, напоследък хората бяха изгубили чувството си за хумор! Дребосъка се обърна навътре и поднесе извиненията си на втрещените обитатели на жилището. После се поклони с достойнство, което никак не подходеше на начина, по който нахлу тук, и се отправи към вратата.

На улицата забеляза, че сенките са се удължили, а продавачите на риба прибират стоката си, която бе започнала да се вмирихва. Скоро и нощните птици щяха да се размърдат. Това беше любимото време на Дребосъка. Часът на гълъбите.

Всеки ден по това време в дворчето на манастира до кръчмата на Гунг Хо се събираха стотици гълъби. Чудесното им хорово гукане приличаше на мъркането на хиляда сити и доволни персийски котараци. Дребосъка имаше чувството, че слуша приспивните песни на майка си, макар че отдавна вече не помнеше никой от семейството си.

С изключение на доктор Джоунс, разбира се. Сега той беше негово семейство.

Дребосъка подозираше, че доктор Джоунс е превъплъщение на бога

Чао-пао, откривателя на съкровища. А той самият беше дълбоко убеден, че Чао-пао е негов праотец. Следователно и Инди му беше близък роднина.

Напусна Площада на гълъбите и се насочи към кръчмата на Гунг Хо. Тук за пръв път се срещна с Инди. Влезе в сумрачното заведение. В ъгловото сепаре го чакаше Инди с чаша горещ чай пред себе си. Дребосъка се затича натам, седна срещу него и широко му се усмихна.

– Намерил паспорт за Ву Хан! – похвали се момчето и сложи на масата паспорта на белгиеца.

Инди вдигна вежди и започна да го прелиства.

– Откъде го взе? – попита той. – Казвай, без да увърташ! Предупредих те да престанеш с кражбите!

– Не крал го! – запротестира момчето. – Човек ми го дал. Не трябва му вече.

Лицето му имаше тъй обидено и невинно изражение, че Инди едва не му повярва. Кимна и прибра паспорта в джоба си.

Дребосъка сияеше. Точно затова харесваше Инди толкова много – бяха от едно тесто замесени – и двамата обичаха да сменят собствеността на изгубени предмети, да намират нов дом за ценности, които прекалено дълго са се задържали на едно място.

Инди ще намери нов дом и за него. Ще го вземе със себе си и ще го заведе в Америка.

– Е, добре, момчето ми – въздъхна Инди. – Мога ли да разчитам на теб за самолетните билети? Ето ти пари.

– Фасулска работа, Инди! Вземам кола на мой чичо Вонг, отивам говоря с човек за билети, после чакам тебе пред клуб!

– Точно пред входа – напомни му Инди и кимна. – Един час преди да съмне. Имаш ли часовник?

– Разбира се.

– Не забравяй да благодариш на чичо си за колата.

– О, той няма против. Заминаваме в Америка скоро?

– Да, съвсем скоро. Но първо ще отлетим за Делхи. А сега изчезвай. Имам среща с един човек тук.

Дребосъка излезе, а Инди остана в мрачното заведение. Хлапето взе на един дъх шестте преки, които го деляха от къщата на познатия му германски дипломат. Познат беше силно казано, разбира се. Просто му беше лъскал обувките преди седмица на прага на един от скъпите шанхайски нощни барове. Точно тогава чу, че достопочтеният господин консул заминава за Елзас да види близките си и ще отсъства около две

седмици.

Наближи дома, забави крачка и внимателно заобиколи къщата. В задната порта зееше малка пролука, вероятно оставена заради котките. Дребосъка без усилие се промуши през нея и после влезе в гаража. В продължение на десетина минути си игра с малкото котенце вътре, влачейки пред него платнена мишка, завързана на дълъг конец. Най-сетне разигралото се коте докопа мишката и я замъкна в скривалището си под стълбата, а Дребосъка отвори широко вратата на гаража. После се качи в колата и свърза на късо контактните кабели.

Беше открит „Дюзенбург“, модел 1934-та година, удобен за шофиране по гореописания начин. Удобен или не, този тук вече на няколко пъти през изминалата седмица предложи услугите си на Инди и Дребосъка. Хлапето се наведе под таблото и допря краищата на оголените жици. Моторът равномерно забоботи. За миг Дребосъка си представи, че е момчето от приказката, което живее в корема на страшен дракон. Затвори очи и се заслуша в кашлянето на двигателя. В ноздрите му нахлу миризма на изгоряло от свързаните на късо кабели. Вероятно точно така мирише и в стомаха на дракона, втвърден като камък от пламъците, които бълва чудовището.

Уплашен от собствените си фантазии, Дребосъка скочи на седалката, включи на задна скорост и изкара колата от гаража. Остави я да работи и отиде да затвори вратата. После пое по извитата алея към улицата.

Главата му едва се подаваше над кормилото, краката му с мъка стигаха педалите. Но все пак стигаха. Премина по няколко улици с богати и красиви къщи и се насочи към покрайнините на града. Започна да се смрачава. И това време от денонощието беше приятно на Дребосъка. Обичаше да гледа как оранжевият диск на слънцето пали пожари по покривите, а после бавно се скрива зад хоризонта.

Малко преди да мръкне, влезе в тесния офис на английската авиокомпания и взе да увещава един дребен служител на име Уебър да му продаде три билета.

– Едва ли ще бъда в състояние да осигуря място за човек с вашето положение – надутото започна англичанинът.

Дребосъка му подаде по-голямата част от парите на Индиана и каза:

– Не за мен. За доктор Джоунс, известния професор. Много важна държавна работа. Аз негов помощник.

Макар и все още изпълнен с подозрения, Уебър взе парите.

– Добре, ще видя какво мога да направя.

Дребосъка му намигна.

– Направи добре и доктор Джоунс ще запише тебе в свой бележник.

Може и медал да имаш.

Уебър беше слисан от необичайния си дребен клиент.

– Ще направя, каквото мога – повтори той. – Но не съм сигурен дали ще успея да осигуря три билета за един и същ полет за толкова кратко време.

Дребосъка отново намигна и мушна в ръката на служителя последната банкнота от парите на Инди, вече като подкуп. Едновременно с това се извъртя така, че англичанинът да види ножа, затъкнат в колана му. Уебър очевидно се притесни от факта, че взема подкуп от един дванайсетгодишен гангстер, но все пак прибра банкнотата.

– Сигурен съм, че ще се уреди нещо – усмихна се насила той, после тайно въздъхна. Кога ли шефовете в Лондон ще го върнат обратно в цивилизования свят?

Дребосъка му се поклони грациозно, стисна ръката му и отдаде чест, докосвайки с два пръста върха на бейзболната си шапка. После изтича до колата и подкара към града.

Паркира в склада на един приятел, който му беше задължен, за разни услуги. Нощта се пробуждаше. В очите на момчето денят приличаше на спящ разбойник, който се надига от постелята на залез слънце, огладнял и зъл. Дребосъка обичаше и нощта.

Насочи се към пристанището. Това място беше опасно за момчета като него, тъй като често ги заставяха да пазят лодките и да вършат още куп неприятни неща, но в замяна на това тук най-лесно можеше да се получи безплатна вечеря. А подобно на разбойника и Дребосъка започваше да огладнява.

От боклука зад някакъв бар изрови къса пръчка и се насочи към ръба на кея. Мазната вода се плискаше тихо. Дребосъка нагази в нея, приклепна и замря. Пет-шест минути стоя неподвижен, отправяйки мълчаливи молитви към дракона Нага, пазач и повелител на морските дълбини. После ръката с пръчката светкавично се вдигна и няколко пъти шибна здраво водната повърхност. Миг по-късно на сантиметри от ръцете му се белна коремчето на зашеметена от ударите едра риба. Дребосъка я хвана за опашката, измъкна я от водата и я хласна с все сила в гредите на пристана. После я отнесе на няколко крачки навътре в пясъка, клепна и я разпори с острия си нож. Разкъса с пръсти крехкото жълтеникаво месо и започна да се храни. Питаше се дали и в Америка има

такива вкусни риби.

Мисълта за Америка го подсети за киното. До срещата му с Инди оставаха още няколко часа и той реши да се разходи до кино „Тайфун“, за да види какво прожектират тази вечер. В това кино даваха предимно американски филми, тъй като се намираше в населен с чужденци квартал, близо до международните банки и дипломатическите мисии. Именно в „Тайфун“ Дребосъка беше научил повечето английски думи, които употребяваше.

Не можа да разбере какво пише на афиша, тъй като почти не знаеше да чете. Вярно, че Инди беше започнал да го учи, но все още бяха в началото. Стори му се обаче, че буквите на огромния афиш изглеждат по-различни от предишния път, и реши да провери.

Заобиколи киното, скочи на кофите за боклук, изправени под прозорчето на тоалетната, и ловко се промуши през него. Увеси се на ръце от казанчето и пъргаво скочи на пода. На чинията седеше някакъв мъж, който стреснато го погледна. Дребосъка любезно предложи да му лъсне обувките, получи също така любезен отказ и това му позволи да се шумугне зад вратата и да потъне в салона.

Настани се на едно от крайните места близо до изхода, готов да излезне бързо в случай на нужда. Беше добре познат на повечето от разпоредителките, затова стуши глава в раменете си и потъна дълбоко в стола. Мушна парче дъвка в устата си и насочи поглед към екрана.

Филмът беше от модерните. Частният детектив на име Ник постоянно поднасяше жена си, Нора, много красива мадама. Имаха и едно глупаво куче на име Аста. Ник тъкмо си поръча второ мартини на блестящия прием, организиран от престъпните типове, когато точно пред Дребосъка се настани наконтена двойка и му закри почти целия екран.

Надигна се да се премести, но изведнъж видя, че жената оставя чантичката си на облегалката за ръце между двете кресла. Изкушението беше твърде силно. Дребосъка изчака десетина минути, докато онези отпред се увлекат в интригата на екрана, после се пресегна и леко хлъзна чантичката в скута си.

Беше официална дамска чанта от сребърно ламе с перлена закопчалка. Дребосъка я отвори и бързо прегледа съдържанието ѝ. Ох, че късмет! В ръката му се озова кутийка за грим с красиви орнаменти и вградено часовниче на капака. Точно това му трябва – нали ще се наложи да знае колко е часът, за да не пропусне срещата си с Инди? Малката стрелка трябва да е на цифрата четири, а голямата – на дванайсет. (Инди го беше научил да разпознава и цифрите. Те бяха далеч по-лесни от

буквите.)

Чудесна поличба! Тази нощ всичко ще бъде наред. Дребосъка отправя кратка благодарствена молитва до бога Чао-пао, откривателя на съкровища, после задиша тежко, надигна се и се просна на пътечката с протегната към стола на жената ръка.

– Господи! – ахна тя.

– Госпожо! – задъхано промълви Дребосъка. – Голям мъж открадна ваша чанта, госпожо! Аз хванах него и взех чанта! Той мене ударил и избягал, ето ваша чанта, госпожо.

Коляното му побутна чантичката.

– Бедно дете! – промълви жената и бързо огледа съдържанието на портмонето, което извади от чантата. Парите бяха непокътнати.

– Тихо! – изшътка мъжът до нея, инстинктивно усетил, че е по-добре да не обръща внимание на номерата на разни гамени.

Жената укорително го погледна, а Дребосъка тихо изхлипа. Жената извади два долара и ги подаде на момчето.

– Ето, вземи тези пари, миличък – прошепна тя. – Награда за твоята честност!

– Благодаря, госпожо – усмихна се Дребосъка, натика банкнотите в гашетата си и се понесе към вратата. Жената стреснато погледна след него, после отново насочи вниманието си към екрана.

Навън нощта беше встъпила в правата си. Под светлината на книжни фенери и кандила се тълпяха жонгльори, проститутки и амбулантни търговци. Подражавайки на Ник Чарлс, Дребосъка се приближи до една жена с дълбока цепка на роклята и още по-дълбок белег на бузата.

– Имаш ли цигари, сладурче? – намигна ѝ той.

Жената понечи да го прогони, но после промени намеренията си, бръкна в преметнатата през рамо чанта и му подхвърли парче дъвка.

– Охо! – възкликна доволно той и пхна подаръка в джоба си. – Благодаря, госпожо!

Затича се по улицата, готов на всичко. Каква нощ, Божичко!

С единия долар си купи пумпал, който светеше и свиреше при въртене. Три хлапета веднага се опитаха да му го вземат. Наложил се да хлопне най-нахалното от тях по главата с новата играчка, докато се прехвърляше през някаква ограда. В резултат се отърва от преследвачите си, но и играчката се счупи – в ръката му остана само дръжката. Замахна и ядосано я запрати на пътечката, по която току-що беше бягал. Един ден ще стане бейзболна звезда като Лефти Гроув, и той левак като него, закани се Дребосъка.

Другия долар даде на една възрастна просякиня, свита до входа на висока сграда. Винаги се разстройваше при вида на стари просяци, особено бабички. Най-важното нещо на този свят е семейството. Неговата собствена баба е умряла, но той никога не забравяше, че и тя би могла да проси някъде.

Старицата му се поклони дълбоко, а той ѝ благодари за честта да ѝ направи подарък.

Започна да ръми. Дребосъка забърза към склада, където беше оставил колата. Няколко души се бяха наредили в кръг край стената. Един от тях подреждаше пръчиците на И-Чин¹.

Дребосъка го гледа в продължение на цял час. Мъжът хвърли стръкове бял равнец за всички присъстващи, но когато момчето го помоли да очертае бъдещето му, онзи мълчаливо поклати глава.

Дребосъка се настани сред няколко бали пресован чай и задряма под виковете на моряците в ъгъла, които оживено хвърляха зарове. Зарове, И-Чин, все тая. Когато се събуди, насреща му се целуваха младеж и момиче. Известно време ги гледа, без да помръдне. Сториха му се много щастливи. Дали имат деца, запита се момчето.

Откъм вратата се разнесе пращане на радио и Дребосъка се насочи натам. Малката кутия беше поставена направо на земята, а до нея пиан американски моряк се мъчеше да хване едва доловима станция, предаваща музика от контрабандни грамофонни плочи. Дребосъка обичаше тази станция, тъй като по нея често звучаха радиопиеси за приключенията на Сянката – митично същество, което познава злото, клокочещо в сърцата на хората. Но морякът безцеремонно го пропъди, очевидно решен да си слуша музика на спокойствие.

По всичко личеше, че вече е доста късно. Момчето хвърли поглед на плякосания часовник и се изправи. Време беше да тръгва. Качи се в колата, даде контакт с оголените жици и потегли. Дъждът беше спрял.

Пристигна пред бара точно навреме. Инди обаче все още го нямаше. Портиерът се опита да го прогони от вратата заедно с колата, но той бутна в ръцете му кутийката за пудра с вградения часовник. Онзи веднага омекна и каза, че може да остане отпред, стига да не пречи.

После в колата се стовари Инди заедно с някаква жена.

– Ей, това се казва аварийно кацане! – подсвирна с уважение момчето.

– Хайде, Дребосък, натисни педала! – заповяда Инди.

---

1. Особен начин за ясновидство, разпространен в Древния изток.

Гумите изсвириха и колата потъна в нощта.

Уили не можеше да повярва на очите си.

– Възможно ли е, Господи? – попита тя. – Дете да кара кола!

– Спокойно, аз съм го учил – рече Инди.

– Е, сега вече съм много по-спокойна – кимна тя.

Дребосъка зави с пълна скорост на пресечката и Уили се оказа в обятията на Индиана. Той без колебание сложи ръка върху деколтето ѝ.

– Хей! – наостри се Уили. – Току-що се запознахме, за Бога! Някои мъже...

– Не давай воля на мечтите си – прекъсна я рязко той. – Къде е противоотровата?

Пръстите му бяха станали безчувствени от действието на отровата. Ставаше му все по-зле.

Най-сетне напипа стъкленото шишенце и успя да го измъкне от суетиена на жената. Разви капачето и с въздишка на облекчение изпразни съдържанието в устата си.

– Не изглеждаш добре.

– Отровите не ми понасят – обясни Инди и изтри устни с ръкав. – Дребосък, завий надясно и карай към моста Ванг Пу!

– Слушам! – викна момчето. Когато караше бързо, искаше да прилича на Джеймс Кагни.

Инди откряна задното стъкло и забеляза, че ги преследва някаква черна лимузина.

– Изглежда, си имаме и компания – отбеляза той.

Уили посьрна. Ако Лао я докопа, наистина ще стане лошо. Барът е в развалини, диамантът изчезна, два от ноктите на маникюра ѝ са счупени, а и хлапето всеки момент ще забие колата в някое дърво! Това е положението. Последната възможност. С всичко може да се справи, но как едно момиче, което си вади хляба с пеене пред публика, ще си намери работа, когато не прилича на нищо.

Хвърли бегъл поглед към отражението си в страничното стъкло. Изглеждаше по-зле, отколкото си беше представяла. Очите ѝ се навлажниха от сълзи на безсилна ярост.

– Виж на какво ме направи! – процеди през зъби тя. – Червилото ми е размазано, счупих си ноктите, на чорапа ми има огромна бримка!

Отзад долетя трещенето на автомат и в следващия миг стъклото зад главите им се пръсна. Инди и Уили инстинктивно се снишиха към седалките. Дребосъка и без това почти не се подаваше над облегалката и едва ли някой можеше да го забележи.

– Все си мисля, че имаш и по-сериозни проблеми – промърмори Индиана, после извади от чантата си голям пистолет и отвърна на огъня. – Давай, Дребосък! През тунела! – нареди кратко той.

Хлътнаха с грохот в тъмния тунел. Колата на преследвачите им не изоставаше, а фаровете ѝ светеха като оцъклени очи.

– Какво ще правим, къде отиваме? – извика Уили. Вече беше започнала да проумява мащабите на нещастieto.

– На летището! – отсече Инди. – Внимавай, Дребосък, не се обръщай! Наляво, наляво! – Ръката му се пресегна през облегалката, хвана волана и помогна на хлапето да вземе завоя. После добави тихо: – Справяш се отлично, момчето ми!

Изскочиха на претърпан с хора площад. Сред сергии и магазинчета, ярко осветени от книжни фенери и разноцветни знамена, се тълпяха хиляди търговци, купувачи, просяци, крадци, моряци, проститутки и носачи на рикши. Всички се разбягаха пред шеметно летящата кола.

След като тя профуча, повечето хора отново се върнаха на платното и по този начин я скриха от очите на преследвачите в черната лимузина, която с рев връхлетя на площада. Скоростта ѝ беше прекалено висока и шофьорът не можа да я овладее. Колата с трясък се блъсна в една отрупана със зеленчук сергия, завъртя се и се хлъзна към тротоара. Накрая спря сред гъмжило от пешеходци.

Инди хвърли поглед назад и промърмори:

– Там май заприлича на касапница.

Уили се страхуваше да погледне.

Спечелиха добър аванс пред преследвачите си, излязоха на шосето и зафучаха с пълна скорост през откритото поле.

– Свърза ли се с компанията, Дребосък?

– Разбира се, Инди. Мистър Уебър дава места за теб, мене и Ву Хан.

– Ву Хан няма да дойде, Дребосък.

Дребосъка се замисли над казаното. Ву Хан не е избягал, много е предан, за да стори подобно нещо. Следователно е мъртъв или са го заловили, или пък е останал да задържа лошите – което и да бе от трите, то му правеше чест. Във всеки случай върху плещите на момчето падаше отговорността да закриля техния любим другар и духовен брат.

– Не тревожи се, Инди – рече той. – Сега Дребосъка е твой пръв телохранилел!

Уили най-сетне се осмели да погледне назад. Едва различими фарове пробляснаха иззад някакъв завой в далечината. Черната лимузина

продължаваше да ги преследва.

– Аз ще използвам билета му – каза с дрезгав глас тя, съзнавайки, че няма кой знае какъв избор. – Но все пак къде отиваме?

– В Сиам – отвърна Инди и зареди пистолета си.

– В Сиам ли? – възропта тя. – Ами че аз нямам дрехи за такова пътуване!

Възнамеряваше да продължи с оплакванията, но изведнъж осъзна, че в цялата тази езическа вселена, и то тъкмо сега, няма да трогне нито богове, нито полубогове, никого. Най-малко пък тоя окаян янки на седалката до нея. Погледна го с нескрито подозрение. Встрани от пътя се мярна табела, на която пишеше: ЛЕТИЩЕ НАНГ ТАО. Фаровете отзад ставаха все по-ярки.

Е, можеше пък да е за добро. Никога не беше ходила в Сиам.

Дребосъка зави по чакълест път и насочи колата към пистата. Минаха край малък хангар и пред очите им се показа тримоторен самолет, който тъкмо завърташе перките си. При рязкото спиране гумите изсвисяха пронизително и тримата изскочиха от колата. Дребосъка грабна чантата на Инди.

Изправен до вратата на самолета, стоеше мистър Уебър. Видял колата, той бързо се насочи към тях.

– Доктор Джоунс, името ми е Уебър. Разговарях с вашия помощник. – Очите му за момент се спряха на Дребосъка, а после продължи: – Успях да ви уредя три места. За съжаление самолетът е товарен и пренася пилета.

– Този подиграва ли ни се? – запротестира Уили.

– Госпожо, само това успях да направя за... – Англичанинът млъкна за миг, сетне любезно попита: – Боже мой, вие не сте ли Уили Скот, известната певица?

Уили зяпна от изненада, после се усмихна поласкано. Почитател на изкуството й, и то в ден като този!

– Ами да, аз съм. – По страните й изби руменина.

– Мис Скот, удоволствието ми от вашите изяви беше... – раболепно подхвана Уебър.

Уили тъкмо си помисли, че денят не е бил толкова лош все пак, когато Джоунс рязко се намеси:

– Надпиши му една снимка за спомен, кукличке! Но по-бързо, защото трябва да тръгваме!

Двамата с Дребосъка се насочиха към самолета. Уили се поколеба за миг, но очите й зърнаха черната лимузина, появила се с рев на края на

пистата, и тя забърза след тях. Спря за миг, усмихна се сладко на Уебър и каза:

– Винаги ми е било приятно да разговарям със свои почитатели, мистър Уебър, но сега наистина трябва да бързам! – Извърна се към Инди и дрезгаво подвижна: – Почакайте ме, дявол да ви вземе!

Уебър галантно ѝ помахна с ръка, а тя се затича към опашката на самолета.

Черната лимузина спря рязко до оградата на товарителницата. Изскочи Лао Че, последван от няколко бандити с оръжие в ръце. Суматохата привлече вниманието на двамата полицаи от охраната на летището, които бавно се насочиха към колата. Лао Че премести поглед върху тромаво отдалечаващия се самолет на пистата точно навреме, за да види как Инди тържествено му отдава чест и затръшва вратата на товарния отсек.

Хората на Лао Че го погледнаха въпросително, очаквайки както заповеди, така и гневни ругатни. Но той само се усмихна.

Самолетът зави и започна да набира скорост по пистата. Върху задната част на туловището му ясно се очертаха едри букви, написани с черна боя:

ТОВАРЕН ВЪЗДУШЕН ТРАНСПОРТ ЛАО ЧЕ.

Минавайки край сградите на летището, пилотът зърна шефа си и му отдаде чест. Лао Че отвърна на поздрава и се разсмя с пълен глас.

Самолетът с рев се откъсна от земята и силуетът му за миг се очерта на фона на зората.

Летяха в западна посока.

Сгушена на седалката, Уили трепереше от студ в мократа си рокля. Десетки пилета се опитваха да я клъвнат от дървените каси наоколо.

– Престанете, тъпи квачки! – кресна им тя. – Дано час по-скоро се окажете в някоя чиния с гарнитура от картофено пюре!

Обстановката беше такава, че не можеше да не си спомни за мръсния пилчарник в Мисури, където премина детството ѝ. Пилета, пилета навсякъде!

Майка ѝ непрекъснато повтаряше, че мястото ѝ е там, в онази ферма, цял живот ще остане в нея и никакви мечти за по-добър живот няма да ѝ помогнат. Щяло да е истинско чудо, ако успее да се откачи от пилчарника, да избяга от съдбата си. А чудеса не ставали на тоя свят.

Когато Уили, вече осемнайсетгодишна, спечели областния конкурс за красота, това наистина не беше чудо. Спечели го просто защото действително беше най-красивото момиче в този край.

С парите от наградата замина за Ню Йорк, твърдо решена да стане актриса и танцьорка. И тук нямаше чудеса – всички в Ню Йорк, изглежда, бяха на нейното мнение. Тръгна на Запад.

В Чикаго попадна в лоша среда и ѝ се наложи бързо да изчезне. Това пък доведе до погрешни стъпки в Холивуд, а всеки знае, че една танцьорка никога не трябва да стъпва накриво.

Останаха ѝ две възможности – да се върне в Мисури, или да продължи на Запад. Но Уили вече знаеше, че никъде по света не стават чудеса, най-малко в Мисури.

Вдигна палец пред колата на един безупречно облечен джентълмен, който горещо я увери, че Ориентът е широко отворен за нея. Това поне се оказа истина – беше толкова широко отворен, че зееше като пропаст.

И в Шанхай не се натъкна на чудеса, но нещата все пак се пооправиха. Спечели си име на певица и дори се сдоби с тълпа почитатели. Имаше един-двама сериозни кандидати, започна да крои планове за бъдещето.

Всичко това хвъркна по дяволите. Вместо планове ѝ останаха спомени, а в устата си усещаше власинки от перушина. Съвсем като в Мисури.

Вратата се отвори и в товарното отделение се появи Индиана Джоунс.

Беше сменил облеклото си. Над ризата в защитен цвят беше наметнал поизносено кожено яке, на краката си имаше груби панталони и високи ботуши. Преметнал кожена чанта през рамо и с широк армейски колан на кръста, той се насочи към нея. В едната си ръка държеше същият костюм, а в другата – кожен камшик.

Седна между Уили и Дребосъка и небрежно пусна официалния си костюм на пода. Камшика затыкна в колана си.

– Ти какво? Да не би да си станал звероукротител? – закачливо го погледна Уили. Мъжете цял живот си оставаха хлапаци!

– Виж какво, смелих се да те прибера при нас, но сега те моля да дадеш малко почивка на красивата си уста, кукличке – рече Инди и небрежно я погали по бедрото. Тази певица започваше да му лази по нервите.

Тя отмести ръката му. Този нахакан мъж си правеше разни сметчици, не ще и дума, но нямаше да го огрее. Не му беше времето и мястото за подобни неща, а и тя не си падаше по такива. Наведе се и вдигна официалното му сако от пода.

– Замръзнах! – рече и се наметна с дрехата. – Смилил се бил, моля

ви се! Нали те видях, че откакто влезе в бара, забодете очи в мен и ме зяпаше през всичкото време. – Тя стана и се насочи към опашката на самолета, сгушила се в самото му.

– Я виж ти! – поусмихна се Инди и както беше седнал, простря крака и се облегна на редицата от кафези. Нахлупи шапка над очи и задряма.

Вратата на пилотската кабина се откряна. Вторият пилот напрегнато се взря в полутъмното товарно помещение.

В дъното спеше Уили, положила глава върху смачканата на топка лъскава рокля с пайети. Свита на кълбо, тя се беше омотала в официалния костюм на Инди. Самият Индиана Джоунс дремеше с прихлупена на лицето шапка, облегнал гръб на кафезите с пилета. По якето му беше полепнала перушина. До него кротко спеше Дребосъка, опрял глава на рамото му. Спеше така, както си ходеше из Шанхай – с износени гуменки, бейзболна шапка, къси панталонки и протъркано памучно яке.

Вторият пилот погледна назад към капитана, който със слушалки на уши получаваше заповеди от собственика. След миг той се обърна и кимна на помощника си.

Вторият пилот взе в ръка голям гаечен ключ и се премери към Джоунс. После промени намеренията си, захвърли ключа и измъкна ножа от колана си. Пристъпи крачка напред, но Индиана се размърда и той замръзна на място. Командващият полета изруга на китайски и подаде на помощника си един автоматичен пистолет, 45-и калибър. Онзи провери оръжието и попита дали да очисти и жената, и момчето. Капитанът кимна решително. Подчиненият се поколеба. Тройно убийство. Положително ще разгневи боговете. Каза на глас това, което мисли, и шефът му се ядоса. Размениха си гневни думи и ругатни, засягащи чак прадедите им.

Най-накрая капитанът взе пистолета си, нареди на втория пилот да поеме управлението и тръгна сам да изпълни задачата.

Индиана продължаваше да спи. Капитанът пристъпи към него. От най-горния кафез се търкулна яйце. Прелетя пет-шест сантиметра и кацна върху купчинка слама. Там се олюля и едно по-рязко подрусване на самолета го насочи към наклонена надолу летва, от която тупна в мекия полог на по-долния кафез. Задържа се за миг на новото място, после, сякаш и то му омръзна, та се търкулна към ръба на кафеза. Все така със затворени очи, Инди повдигна разтворена длан и яйцето кацна в шепата му.

Индиана Джоунс не беше човек без недостатъци, но имаше

безпогрешен усет към падащи яйца.

Капитанът замръзна на мястото си.

Смаян от изумителните способности на опасния факир насреща му, той отстъпи назад и се усмихна глупашки на колегата си. После двамата се заеха да обсъждат създалото се положение. Скоро стигнаха до заключението, че въпреки получените заповеди, трябва да оставят нещата в ръцете на боговете.

Капитанът дръпна ръчката за изпразване на резервоарите с гориво, а вторият пилот се зае с парашутите. След няколко секунди бяха готови и се насочиха на пръсти към опашката на самолета.

Уили се събуди точно когато вторият пилот се скри зад завесата в дъното. Обърна се на другата страна и се приготви отново да заспи, ала случайно видя, че и главният пилот излиза от кабината, насочва се към опашката и изчезва зад същата завеса.

Странно. Самолетът не беше толкова голям и едва ли имаше други в екипажа. Хм. Едва ли. Но кой тогава управляваше машината?

Тя скочи на крака, притича до пилотската кабина и надникна през откренатата врата. Креслата за управление бяха празни.

Уили затръшна вратата и изкрещя:

– В пилотската кабина няма никой!

Нашрек както винаги, Дребосъка мигом подскочи. Все още разнебитен от действието на отровата, Инди продължаваше да спи.

Уили хукна към опашката на самолета и дръпна завесата. Двамата пилоти се бяха изправили на ръба на отворения люк за товарене на стоки с парашути на гръб.

– За Бога, не си отивайте! Индиана, помощ! Събуди се, пилотите бягат!

Дребосъка изтича до нея. Хей, нямаше майтап! Онези двамата действително се готвеха да скачат.

– Стигнахме ли? – уморено попита Инди и с мъка отвори очи.

В следващия миг Уили беше над него и рязко го разтърси.

– Никой не управлява самолета! Ония скачат с парашути, направи нещо!

Все трябва да умее нещо този каубой, с надежда си помисли тя. Това на гърба му доста прилича на пилотска униформа, положително знае как се управлява тази стара таратайка!

С няколко скока Индиана се озова зад завесата в дъното на самолета. Там вече нямаше никой. Белите куполи на двата парашута бавно се разтвориха в безоблачното небе под летящия самолет.

Хукна към пилотската кабина, следван по петите от Уили. Прецени положението за част от секундата и без колебание зае пилотското място.

Очите на Уили плувнаха в сълзи. На лицето ѝ се появи усмивка. Тоя съмнителен доктор все пак го биваше за нещо!

– Знаеш да караш самолет, нали? – попита тя с въздишка на облекчение.

Инди разгледа контролното табло, натисна едно-две копчета, шракна някакъв ключ и пое в ръце лостовете за управление.

– Не зная – поклати глава той. – Ти случайно да си запозната с подобни машинки?

Лицето на Уили побеля от ужас, а стомахът ѝ се сви на топка.

Инди я възнагради с широка и малко язвителна усмивка.

– Пошегувах се, сладурче – успокой я той. – Всичко тук ми е ясно – висотомер, стабилизатор, скорост и гориво.

В настъпилата пауза Уили си помисли, че чувството му за хумор съвсем не е на висота. Но мълчанието на Инди се проточи и тя разбра, че едва ли има място за шеги.

– Гориво? – попита Уили. – Спомена и гориво, нали?

Индиана бавно се изправи и Уили проследи погледа му, отправен навън през прозорчето. Точно навреме, за да види как перката на последния работещ мотор бавно спира. В настъпилата необичайна тишина самолетът видимо се наклони и започна да губи височина.

– Имаме проблем – рече Индиана, шмугна се край Уили и надникна в задната част. – Дребосък!

Хлапето дотича задъхано.

– Вече проверих, Инди. Няма други парашути.

Дали няма да им пораснат крила? Като на копринените буби, дарени от бога-маймуна У-Май с летателни умения, които изведнъж ги превръщат от червеи в насекоми?

Инди започна да рови из стенните шкафове.

В пилотската кабина Уили изведнъж подскочи и излезе от обхваналото я вцепенение. Точно на пътя на самолета се показва заснеженият връх на величествена планина, издигаща се над облаците.

– Индиана! – изстена тя. Не беше вик за помощ, а по-скоро зов за последен човешки контакт преди гибелта.

Но боговете проявиха милост. Самолетът се плъзна на сантиметри от острия връх, докосвайки с нос дълбокия сняг.

Сърцето на Уили почти спря. Тя изхвъркна от кабината и видя, че Инди издърпва огромно руло жълт брезент от някакъв сандък. На

капака му пишеше СПАСИТЕЛНА ЛОДКА.

– Полудял ли си? – кресна тя.

Той не ѝ обърна внимание.

– Помогни ми, Дребосък.

Двамата помъкнаха навития на руло брезент през товарното помещение, а Уили продължаваше да крещи:

– Не виждаш ли, че това е спасителна лодка? Ние не потъваме, а падаме, дяволите да те вземат!

– Я идвай тук, без много-много да дрънкаш! – срязва я Индиана. – Дребосък, хвани ме здраво през кръста!

Дребосъка се приближи и го прегърна изотзад. Това падане май щеше да е далеч по-интересно от всички премеждия във филма „Криле“, който беше гледал четири пъти подред.

Уили се поколеба за миг, после реши, че все пак е по-добре да не умира сама.

– Чакайте ме! – примоли се тя и за миг пак се превърна в невръстното безпомощно момиченце, живяло някога в Мисури. Грабна златната си рокля (все пак трябваше да има нещо за обличане, нали?), после се затича към Индиана и обви ръце около врата му. Сега и двамата с Дребосъка бяха увиснали на гърба му.

Инди притисна към себе си навитата на руло брезентова лодка и насочи вниманието си към планинския склон под падащия самолет. Хлъзгаха се на някакви си пет-шест метра от него. Три, два...

Инди напрегна мускули и с все сила се отблъсна от люка. В същия миг ръката му дръпна въженцето за автоматично надуване на лодката.

Дребосъка затвори очи, готов за полет.

ГЛАВА 3

СВЕЩЕНИЯТ КАМЪК

Отлепиха се от люка и полетяха. В мига, когато изоставеният самолет изчезна зад хълмовете, лодката пропука и се напълни с въздух, зае обичайната си форма и изведнъж задействува като възглавница. Приличаше на огромно издуто хвърчило, носещо се с огромна скорост из планинските висини. Вкопчени в него, трите смъртно уплашени същества летяха над вечността.

Дребосъка тайничко се помоли на богинята на ветровете Фенг-По, небесната царица, която единствена можеше да ги поддържа във въздуха на своите невидими криле.

На стотина метра от тях товарният самолет се вряза в земята и за миг се превърна в огромно огнено кълбо, от което се разлетяха парчета камъни, желязо и обгорели пилета. Миг по-късно спасителната лодка се заби с долната си част в дебела снежна преспа, подскочи, прелетя няколко метра, а сетне се хлъзна с главоломна скорост по стръмния склон.

Индиана се беше вкопчил в носа, докато Уили и Дребосъка отчаяно стискаха въжетата край страничните бордове. Лодката се стрелна по голия склон и доближи горичката под него. Дърветата бяха заснежени. Уили вдигна поглед към тъмната грамада и миг по-късно отново се сви уплашено.

Дребосъка примираше от страх и възхищение. Сякаш бяха бегълците във филма „Ледените пришълци от Венера“! Беше сигурен, че Инди ще се справи, нямаше нужда да гледа как ще стане това. Инди е страшен каскадьор, но-добър дори от Лу Гериг!

Подскочиха след удара в скрито под снега повалено дърво и полетяха точно към ствола на огромен бор. Инди се завъртя, дръпна с цялата си тежест крайбордовото въже и успя да отклони лодката от челен удар в дебелия ствол. Префучаха край бора и продължиха стремглавото си спускане.

Скоростта им намаля значително, след като плюснаха в някакво поточе, а след него дъното застърга по дебел пласт ланшна шума. Хлъзнаха се през една полянка; скоростта им продължаваше да намалява. Краят на безумния полет беше близо и Инди успя да пусне усмивка на облекчение към спътниците си.

– Ти си най-великият, Инди! – възкликна Дребосъка. – По-велик и

от Робин Худ!

Върху лицето на Индиана Джоунс се появи ослепителна усмивка и той подхвърли на Уили:

– Понякога успявам да удивя дори себе си!

– Сигурно – немощно промърмори тя.

– Инди! – изкрещя Дребосъка. Индиана се извърна точно в момента, когато налетяха на някакъв храсталак, отново се вдигнаха във въздуха и литнаха от ръба на стръмна скала. Никой от тримата не посмя да погледне под себе си.

Брезентовата лодка описа красива парабола и с цялата си тежест се стовари в средата на едно езеро. Водата му беше бяла, но не от снега, а от пяната. Защото това не беше езеро, а буен планински поток. Подхваната от течението, лодката се понесе надолу – блъскаше се в скали, промушваше се през тесни проломи, над които заплашително висяха остри канари. Пасажерите ѝ се заловиха здраво за крайбордовите въжета и напрегнаха мускули до скъсване. Никому и през ум не минаваше да усмири някак обезумялата брезентова лодка; никой не се сещаше нито за молитви, нито за обвинения. Просто стискаха с все сили въжетата.

Последва разтърсващ удар, лодката рязко забави ход и се насочи към спокойните води на малко заливче. Тримата лежаха на дъното ѝ в изнемога.

Пръв надигна глава Дребосъка. Дишайки тежко, той огледа околността, подал нос няколко сантиметра над борда.

– Инди? – Гласът му трепереше.

– Тук съм, Дребосък – окашля се Индиана. – Всичко е наред.

Уили тихо простена. Беше подгизнала до кости, както впрочем и двамата ѝ спътници. Мократа ѝ коса висеше на клечки, а от роклята ѝ се стичаше вода. Чувствуваше се ужасно.

– Добре ли си? – попита я Индиана.

– Не – намръщи се тя. – Не съм създадена за подобен род преживявания.

Все пак, много мило от твоя страна, помисли си с благодарност тя, а на глас попита:

– Къде сме?

Лодката леко опря в брега и застина на място. Точно там, където два загорели крака бяха стъпили до водата.

Инди вдигна глава, затвори очи от ослепителните лъчи на слънцето, които го блъснаха в лицето, и се опита да види на кого принадлежат краката.

– В Индия – прошепна той.

– Пресвета Дево! – възкликна Уили. – Откъде накъде точно в... – Тя се обърна и думите замръзнаха на устните ѝ. Срещу нея се оказа лицето на някакъв костелив старец, прорязано от дълбоки бръчки.

Човекът беше загърнат в протъркано наметало. На врата му висеше връв със странни мъниста. Кожата му беше кафява и сбръчкана. Приличаше на древен жрец.

Изведнъж се надигна зловеща вихрушка и дърветата наоколо мрачно застанаха. Старецът събра длани и докосна с тях челото си, а Уили подскочи от страх.

Объркани, Дребосъка и Уили гледаха с изцъклени очи как Индиана събра ръце и отвърна на поздрава на шамана със съдържано достойнство.

Вървяха в колона. Отпред бяха шаманът и четирима селяни с тюрбани на главите, следвани от Инди с камшик в ръка, Дребосъка с претметната през рамо чанта на Инди, и Уили, стиснала вечерната си рокля и обувките с високи токчета. Поеха по стръмна камениста пътечка, която се виеше сред голи хълмове, тук-там осеяни с редки шубраци и хилави дръвчета. Миришеше на прах.

Дребосъка вървеше леко и пъргаво. На всеки две крачки на Инди той правеше три, при това с истинско удоволствие. Обичаше този човек и беше готов да го следва до края на света. Защото му беше предложил приятелство, когато около него нямаше ни един близък, беше му оказал доверие, когато всички го подритваха и подозираха в лъжи. Освен това Инди щеше да го заведе в Америка.

Ето, вече пътуваха натам. Дребосъка все още не можеше да повярва, че отиват в Америка. В страната, където всички имат обувки и шапки, возят се в коли, знаят да танцуват, да стрелят точно, да се шегуват и да бъдат искрени, да изглеждат великолепно и да се хранят хубаво, да поемат добре пресметнати рискове. Ето накъде се беше запътил Дребосъка!

Ще пази внимателно Инди, докато пристигнат. А после, когато американецът едва ли ще се нуждае от телохранител, той ще стане негов син. Така ще може пак да се грижи за Инди, без да е необходимо да ходи всеки ден на работа. Единственият проблем беше, че ако Инди се съгласи да стане баща на Дребосъка, той ще има нужда и от майка. С други думи, на Инди ще му трябва жена. Ник Чарлс има своята Нора, Фред Астер – своята Джинджър Роджърс, Робин – своята Мариан.

Дребосъка хвърли преценяващ поглед към Уили. Дали не би могла... На фона на спомена за великолепните двойки, които познаваше от

екрана, тази тук не му се стори кой знае колко подходяща.

Все пак. Може да се окаже добра съпруга за Инди. Красива е, засега се държи прилично. Ще стане за майка. Дватама с Инди биха могли да го осиновят и всички заедно ще отидат да живеят в Туентит Сенчъри², откъдето ще прескачат с влака до Ню Йорк, щом им се прииска. Страхотно ще си живеят! Трябва да помисли добре и да види дали Уили ще може да се справи с ролята на майка.

В същото време Уили беше обзета от чувство на огромно облекчение. Макар и в неизвестен никому пущинак, тя беше жива! А на няколко пъти през изминалата нощ можеше да бъде и мъртва в също такъв неизвестен никому пущинак, нали? Не, много по-добре е да си жив! Босите й нозе долавяха топлината на камъните по пътечката, яркото слънце огряваше лицето й. Усещаше живота с всяка фибра на умореното си тяло. Изведнъж огладня.

Дали в кожената чанта на Инди няма нещо за ядене, запита се тя и ускори крачка да го настигне. Когато се изравни с него, разбра, че той вече разговаря с шамана.

Всъщност говореше старецът:

– Мама окей енакан бала, гена хитую.

Индиана не беше напълно запознат с този диалект, но все пак схвана смисъла.

– Очаквах ви – казваше шаманът. – Видях го насън. Видях как от небето пада аероплан и се разбива край реката. Видях го насън.

Старецът продължи да повтаря в унес тези думи.

Уили го послуша известно време, после попита:

– Какво казва?

– Очаквали са ни – обясни Инди с малко озадачена физиономия.

– Как така? Какво искаш да кажеш?

– Старецът ни е видял насън.

– Сън, глупости! – намръщи се тя. – По-скоро е било кошмар!

Инди й хвърли бегъл поглед и сви рамене.

– Казва, че са чакали край реката да падне самолетът – поясни той.

Колко странно! Уили тръсна глава и промълви:

– Но къде се намирам? Нима сънувам?

Индиана й се усмихна. Актриса, какво да я правиш? Знаеше толкова, колкото и тя, тъй че беше безсмислено да се впускат в догадки. Продължи да крачи мълчаливо, но Уили не преставаше.

---

2. Известна филмова къща, за която Дребосъка мечтае като за дом – Б. пр.

– Сън значи – повтори тя. – Добре де, а как свършва този сън? Как ще се измъкнем оттук, кога ще хапнем нещо? Умирам от глад.

Каменистата настилка на пътеката отстъпи място на глината. Скоро глината се превърна в тънък слой прах, под който се подаваше напукана суха земя. Вятърът ги обви в топли облаци кафеникава пушилка и след миг те зърнаха селцето, сгушено в подножието на голите хълмове.

Майпурско селце, безплодно и прокълнато като почвата наоколо.

Вървяха по неравния път, който се виеше през селището. Навсякъде цареше разруха. Събрани на групички по трима-четирима, окаяните жители гледаха равнодушно пристигащите чужденци.

Жените теглеха кофите си от пресъхналите кладенци, но в тях имаше само пясък. Мършави кучета обикаляха край колиби от ронеща се глина, заградени с кални плетове. Търпеливи лешояди бяха накацали по малкото хилави дръвчета наоколо. Това селище беше поразено от сушата, то умираше.

Индиана видя, че тук-там жителите сочат към Дребосъка и поклашат глави. Няколко кльошави, изнурени жени дори се разридаха, но в очите им нямаше сълзи – твърде скъпоценна бе за телата им всяка капчица влага. Инди придърпа Дребосъка по-близо да себе си, притеснен от странното поведение на тези хора. Ала в един миг всичко му стана ясно – в селцето нямаше нито едно дете.

Дребосъка също забеляза втренчените погледи. Беше уплашен от необичайното внимание, което му оказваха местните жители, а същевременно се безпокоеше и за сигурността на Инди. Та нали той беше телохранилелят му! Залепи се за своя приятел, че да го държи под око сред тая вторачена в самия него подозрителна пасмина.

Поканиха ги да влязат в малка каменна постройка, където на пода бяха хвърлени три сламеника. Нямаше прозорци и вероятно поради това вътре беше по-хладно.

– Починете си – рече шаманът. – Пътуването ви е изморило. После ще хапнем и ще си поговорим. А сега трябва да спите.

След тези думи старецът се обърна и излезе.

– Но аз умирам от глад – възропта Уили.

– Представи си, че пред теб има чиния с агнешки котлети – предложи й Индиана и се отпусна на един от сламениците.

Въображението им вероятно проработи, тъй като не след дълго и тримата потънаха в дълбок сън.

Черни буреносни облаци закриха кървавочервените лъчи на залязващото слънце.

Индиана, Уили и Дребосъка седяха напрегнато на ръбовете на пантовите столове. Намираха се в нещо като хижа с дебел сламен покрив, но без стени. Покривът се подпираше на каменни колони и колибата приличаше на градинска беседка, на кът за прохладата. Ала тук съвсем не бе прохладно. На пръстения под бяха насядали пет-шест възрастни мъже и жени. Сред тях се отличаваше побелялата глава на старейшината, върху чието набраздено лице бяха изписани всички мъки и неволи на селцето.

Старейшината се размърда и заповяда нещо. В колибата влязоха три жени и поставиха дървени купи в краката на пришълците. Възрастните хора наоколо не получиха нищо.

– Предполагам, че това ще е вечерята – облиза се У или.

– Естудей, естудей – проговори Инди, обръщайки се към жените. – Благодаря ви.

Жените се заеха да пълнят чиниите им със сивкав овес, объркан с жълт ориз и накълцани плодове.

– Това не мога да го ям! – отчаяно промърмори У или.

– Толкова храна тези хора едва ли изядат за цяла седмица – рече Инди. – Тук вилнее страшен глад!

– Виждам! – промърмори У или. – Но не виждам как ще им помогна, като ги лиша от този буламач! Само от вида му ми се повдига!

Отдавна беше изгубила всякаква охота за ядене. Не може да отнеме храната на тези умиращи от глад хора! Дори в Мисури беше по-добре! Измъчените лица на хората пред нея събудиха неприятни спомени и изведнъж ѝ се прииска да е някъде далеч.

– Яж! – кратко ѝ заповяда Инди.

– Не съм гладна – поклати глава У или.

Старците учудено я гледаха.

– Тях обиждаш, а мен дразниш – просъска Инди с едва забележима усмивка. – Яж!

Хич не ѝ пукаше, че дразни Джоунс, но никак не ѝ се искаше да настройва тези бедняци срещу себе си. Започна да се храни, последвана от останалите.

Старейшината доволно се усмихна.

– Можете да си починете тук, преди да продължите – каза на английски гой.

– Много сте любезен – отвърна Индиана. Английският на старейшината доказваше предположението му, че някога тук са идвали европейци.

– Няма почивка! – намеси се Дребосъка. – Инди води мене в Америка. Тръгваме. Вървиме в Америка!

Искаше да се увери, че няма да възникнат други предложения, които евентуално да отложат мечтаното пътуване.

– Отиваме в Америка – поправи грешката му Уили, която до този момент не беше се замисляла за крайната цел на пътуването им. Сега изведнъж идеята ѝ се стори безкрайно привлекателна. Манхатън! Какво чудесно място, Господи!

– Америка, Америка – закима с глава старейшината, очевидно разбрал единствено тази дума.

– Спокойно, момче – рече Инди и нахлупи шапката си върху главата на Дребосъка. После се извърна към старейшината и попита: – Можете ли да ни дадете водач до пътя за Делхи? Аз съм професор и трябва да се върна в моя университет.

– Да – кимна старейшината. – Сайну ще ви води.

– Благодаря.

– На път за Делхи ще минете през Панкот – обади се шаманът. Каза го така, сякаш това беше най-нормалното нещо на света, но Инди не се остави да го заблудят.

– Панкот не е на пътя за Делхи – внимателно каза той.

– Там ще се отбиее в Двореца – продължи шаманът, без да издава с нищо, че е чул забележката на американеца.

Инди реши да смени тактиката и подхвърли:

– Доколкото зная, дворецът в Панкот е изоставен от 1857 година.

– Вече не е така – поклати глава шаманът. – Там има нов махараджа. Той убива моето село.

– Не разбирам – озадачено го погледна Инди. – Какво се е случило тук?

Шаманът заговори бавно, сякаш обясняваше на невръстно дете.

– Злото се ражда в Панкот. А после като мусон носи мрак над цялата страна.

– Злото? Какво зло? – учуди се Инди. Разбираше, че старецът говори образно, но въпреки това имаше чувството, че гледа през счупено огледало.

Дребосъка никак не хареса насоката, която взе разговорът.

– Това е лошо! – отсече той. – Слушай Дребосъка и живееш дълго-дълго!

Никак не му харесваше интересът, който Инди проявяваше към разговора. Човек не трябва да си играе със злото, защото злото изобщо не

го е еня дали можеш да стреляш точно, или да бягаш бързо.

– Дойдоха хората от Двореца и ни взеха Сивалинга – продължи разказа си шаманът.

– Какво ви взеха? – учудено го погледна Уили. И нейният интерес започна да се пробужда. Тук се развиваше някаква драма като в мрачна пиеса. Испита чувството, че ѝ се предлага роля в тази пиеса.

– Това е камък – обясни Инди. – Свещен камък от Храма-покровител на селото.

– И затова Кришна ви доведе при нас – доволно кимна шаманът.

Инди реши, че е време да изясни същността на въпроса.

– Не е така – рече той. – Никой не ни е довел тук. Просто претърпахме самолетна катастрофа.

Очевидно съгласен с това заключение, Дребосъка скочи на крака и викна:

– Тряс! Бум! – Пръстите му се разпериха и се забиха в дланта на ръката. С това искаше да покаже нагледно на тези прости хорица какво се е случило.

– Свиха ни номер и ни изоставиха – продължи обясненията си Инди, но шаманът вдигна ръка.

– Не е така – търпеливо рече той и заприлича на учител, който обяснява урока си пред разсеяни ученици. – Ние отправихме молитви към Кришна. Ние го помолихме да ни помогне да си върнем камъка. И Кришна чу молбата ни. Той ви накара да паднете от небето. А сега ще идете в Панкот и ще ни донесете Сивалинга!

Индиана понечи да запротестира, но очите му се спряха върху тъжното и умолително лице на старейшината, върху измършавелите селяни и насядалите наоколо примиращи от глад старци. Думите заседнаха в гърлото му, а погледът му бавно напусна тъжните хора и се взря в лицето на шамана.

Мръкна се. Старейшината стана и се насочи към края на селото, следван от гостите и повечето жители. Над главите на хората лумнаха няколко факли, подобни на разтревожени духове. Кучета завиха жално, звездите изглеждаха безкрайно далеч.

Спряха пред една скала, голяма като къща. В стената ѝ беше изсечен малък олтар.

Дребосъка, очевидно объркан и смутен, вървеше съвсем близо до Индиана.

– Наистина ли те накарали наш самолет падне, Инди? – попита той. – Да вземат нас тук?

– Не, Дребосък – успокой го Инди. – Това са само суеверия, нещо като приказките за призраци. Не се тревожи.

Но Дребосъка не се успокои. Знаеше безброй приказки за призраци – за планинските демони и блуждаещите духове на дедите си. Разказваха ги братята му до нощта, в която изчезнаха, чуваше ги на улицата, след като семейството му се пръсна и той остана сам, след като самите разказвачи бяха отнесени от зли духове. Чуваше ги навсякъде – в мрачни улички, в задните дворове на мръсни кръчми. Истории, които оживяваха само нощем, когато духовете се събуждаха.

Дребосъка отправи мълчалива молитва към Бога-пазач на призраците, към онзи, който държеше духовете под ключ, но понякога ги пускаше в света на живите.

Групата спря пред изсечената в скалата ниша и шаманът събра молитвено ръце. Дребосъка започна да се катери по гладката повърхност, твърдо решен да провери дали този примитивен храм е обитаван от призраци, които биха представлявали заплаха за Инди. Но Индиана го дръпна обратно и го стрелна с предупредителен поглед.

– Оттук ли взеха Сивалинга? – обърна се той към старейшината.

– Да.

Индиана надникна в дупката. Беше празна, но в основата ѝ си личеше мястото, където бе стоял коничният камък. Формата му беше позната.

– Гладък ли беше камъкът? – попита той.

– Да – кимна шаманът.

– Донесен от Свещената река?

– Да, преди много години. Преди бащата на баща ми.

– И имаше три пресечени линии, нали? – Инди вече съвсем ясно го виждаше в съзнанието си.

– Точно така.

– Тези линии представляват трите равнища на Вселената – продължи Индиана. – Илюзията на материалния свят, реалността на безсмъртния дух, единството на пространство, време и материя. Силна митология, нуждаеща се от впечатляващи талисмани. Виждал съм камъни като този, който сте изгубили. Но защо махараджата е взел вашия?

Уили се надигна на пръсти и надникна в празната ниша. Дребосъка я държеше за крака.

– Заповядаха ни да се молим на техния зъл бог – отрони с нескрита мъка шаманът. – Ала ние рекохме „не“!

Отблясъците на пламтящите факли играеха по насълзените му очи.

– Не разбирам как загубата на камъка може да унищожи селото – меко продума Уили.

Раменете на шамана се тресяха под напора на чувствата. Опита се да обясни на английски, но думите му убягваха. Мина на родното си наречие, просто за да пооблекчи многострадалното си сърце:

– Сивалинге нати уната.

Инди започна тихо да превежда:

– Когато взеха камъка, кладенците ни пресъхнаха. А сетне и реката стана само пясък. – Погледна въпросително шамана и попита: – Идора-як? (Суша?)

– На! – поклати глава шаманът. – Гос колан маха полава.

– Реколтата ни бе погълната от земята – продължи да превежда Инди. – Животните се разболяха и изпогинаха. Една нощ сред нивята избухна пожар. Мъжете хукнаха да го потушават, а когато се върнаха, жените плачеха в мрака. Ламаи.

– Ламаи. – повтори Уили, без да отделя поглед от устните на Инди, едва-едва осветени от догарящите факли.

– Децата – поясни тихо Инди. – Той казва, че са им откраднали децата.

Шаманът пристъпи напред и се взря в мрака. На Уили й се приплака, а Дребосъка потръпна от страх и се притисна до Инди.

Шаманът въздъхна тежко и се завърна в кръга светлина около Инди.

– Щом откриете Сивалинга, ще откриете и децата ни – каза той.

Инди притеснено се прокашля.

– Съжалявам, но наистина не зная как бих могъл да ви помогна.

Шаманът също не знаеше, но и не искаше да знае. Нещо опасно ви-таеше във въздуха, сякаш им предстоеше да се гмурнат във водовъртеж.

Шаманът и старейшината не отместваха очи от Инди и очевидно отказваха да приемат аргументите му каквито и да бяха те. Гледаха го очите на цялото село, на всички тези окаяни и умиращи от глад хора.

Инди продължи да протестира.

– Могат да ви помогнат единствено английските власти, които контролират този район – каза той.

– Те не искат и да чуят за нас – въздъхна старейшината.

– В Делхи имам приятели, ще ги накарам да се размърдат.

– Не, ти ще отидеш в Панкот! – нареди властно шаманът, а после няколко пъти повтори същата фраза на родния си език. При всяко повтаряне Инди усещаше как съпротивата му намалява, как волята му се

прекръшва и променя така, както речните брегове изменят формите си под напора на мусона.

Шаманът продължаваше да говори на родния си език.

– Какво казва? – нетърпеливо попита Уили.

– Казва, че съдбата ме е изпратила тук – дрезгаво поясни Инди. – Казва, че ще се срещна със Злото, защото то вече ме е зърнало и знае, че отивам при него. Това е съдбата ми и нищо не можело да я промени. Казва, че не е способен да надникне в бъдещето, вижда единствено мое-то пътешествие.

Дребоська и Уили го гледаха втренчено.

Неспокойните очи на Инди се бяха заковали в блесналите очи на шамана.

Тримата лежаха в колибата и напразно се опитваха да заспят. Пред очите им се мяркаха страховити картини: отвлечени деца, гниещи трупове на животни, опожарени ниви, огнени пламъци, черни духове.

Инди беше изследвал достатъчно много затънтени райони на света и знаеше, че всяка религия има свои собствени сфери на влияние, всяка магия действа само там, където се е родила. В техния случай те вече бяха подвластни на магията, която влияеше на волята и мислите на Индиана. Той все още успяваше да ѝ се противопоставя, но не можеше да я изхвърли от съзнанието си дори за миг. Можеше само да се бори с нея и го правеше. Полузаспал, с част от будното си подсъзнание.

Уили искаше да се махнат оттук и нищо повече. Вече беше успяла да намрази дълбоко това място, пълно с прахоляк, примиращи от глад селяни и злокоба, която витаеше във въздуха. Изпитваше чувство, подобно на онова, което я обземаше навремето у дома преди връхлитането на страховитен ураган. Сякаш всеки миг покривът над главата ѝ щеше да рухне. Страшно ѝ се искаше да махне с ръка на някое такси и да изчезне.

Дребоська беше обзет от лошо, много лошо предчувствие. Тези хора направиха магия на Инди, прекършиха волята му и го гласкаха към големи опасности. Беше слушал подобни истории от моряци, пътували до Филипините и Хаити. От тях знаеше, че те рядко свършват добре. Сега трябваше да е постоянно нащрек, за да може да предпази Инди от многобройните опасности. Трябваше да бъде нещо повече от телохрани-тел, тъй като се налагаше да пази и душата на своя приятел.

Усещаше, че и жената е в опасност. В сянката ѝ играеха призраци, той ясно ги виждаше с крайчеца на окоето си. Но когато обръщаше глава

да ги погледне в лицето, те бързо изчезваха. Очевидно ще се наложи да пази и нея. Иначе, след като се измъкнат от това подозрително и прокълнато от боговете място и заминат за Америка, Инди може да се окаже без съпруга.

Отправи една гореща молитва към Хуан-Тиен, Върховния бог на мрачните селения, който живееше далеч на север и имаше способността да прогонва злите духове. После се успокои и заспа.

Най-сетне заспа и Индиана. Сънува страшен сън.

Нещо се насочи към него, нещо ужасно. Голи клони шибаха лицето му, дишаше тежко под лунните лъчи. Вягърът стенеше край него, а онова нещо летеше в нощта и се насочваше към мрачните пещери в спящото съзнание на Индиана.

Изведнъж отвори очи и се ослуша. Какво бе това? Беше сигурен, че някой тича през хрусталаците отвън. Бавно се изправи и наостри уши.

До него кротко спяха Уили и Дребосъка. Но навън ставаше нещо, Инди просто го усещаше. Надигна се, тръгна към вратата на хижата и след миг беше отвън.

Вягърът се усилваше, а луната блестеше като златна монета. Ето – в хрусталака отляво нещо прошумоля и Инди рязко се обърна. Клоните се разтвориха и от тях внезапно изскочи някакво дете, което се втурна към него.

Инди приклепна и детето просто падна в ръцете му, очевидно изгубило съзнание. Беше момченце на седем-осем годинки, съвсем измършавяло от глад, облечено в изгнили дрипи. Върху гърба му имаше кървави следи от камшични удари.

Индиана извика за помощ, отнесе детето в колибата и го сложи да легне на одеялото. След няколко минути всички старци наклеяха край колибата. Да, това дете е от селото, потвърдиха те.

Шаманът избърса с влажна кърпа челцето на момчето и прошепна някакви заклинания. Клепачите му трепнаха и то отвори очи. Замайно огледа вътрешността на хижата, познатите и непознатите лица, надвесени над него. Накрая погледът му спря върху Индиана и ръчичките му се протегнаха за прегръдка. Инди пое слабичките длани. Тъмните мършави пръстчета носеха следи от дълбоки порязвания – очевидно бяха стискали остър предмет. Юмручето на детето постепенно се отпусна и нещо падна в шепата на Индиана.

Устните на момчето се раздвижиха и Индиана се надвеси над него.

– Санкара – почти беззвучно прошепна то.

Научила от мълвата, че детето ѝ се е върнало, майката влетя в

хижата. Коленичи пред сламеника, сграбчи момченцето в обятията си и едва преглътна напирашите в гърдите ѝ ридания. Сепнати от сън, Уили и Дребосъка гледаха сцената с облещени очи, неспособни да отронят нито дума.

Инди се изправи. Очите му не се отделяха от това, което му даде детето. Беше малко и раздърпано парченце папирус, късче от старинна миниатюра.

– Санкара – прошепна той и поклати глава.

ГЛАВА 4 ДВОРЕЦЪТ ПАНКОТ

Скоро се развидели.

Инди вървеше през селото с широка крачка. От двете му страни подтичваха местни жители, които се надпреварваха да му дават последни съвети и дребни поръчки. В покрайнините чакаха два големи слона.

Водачът на име Сайну учтиво побутваше Уили към единия от тях, а тя също така учтиво се дърпаше.

– По дяволите, Уили! Качвай се, защото трябва да тръгваме!

Добре де, зная, че е глупаво, помисли си тя. *Трябва да вървим и това тук е просто едно домашно животно. Огромно и почти неуправляемо домашно животно, което положително може да бъде и страшно! За съжаление е единственото превозно средство по тези места. Не би постигнала нищо в живота, ако се беше държала като срамежлива теменушка. А сега бе в Индия сред разни майпури!* Не ѝ се мислеше по този въпрос, затова пое дълбоко дъх и позволи на Сайну да ѝ помогне да се покатери върху гърба на животното.

– Хоп! – викна тя. – Стой спокойно, ти си добро слонче!

Замръзна върху огромното туловище, а на лицето ѝ беше изписана отчаяна решителност. Ръцете ѝ все още стискаха златистата роκля.

Изправен до другия слон, Дребосъка гледаше приближаващия Инди.

– Аз пътува с теб, нали, Инди? – попита той с радостна усмивка.

– Не, Дребосък – отвърна докторът. – За теб имам една малка изненада. Хей, там, отпред.

Дребосъка се шмугна зад гърба на слона-водач и видя, че вторият майпур държи поводите на малко слонче, отгледано сякаш специално за неговия ръст. Не можа да повярва на очите си. Какъв късмет! Какво приключение! Какво чудесно бебе-слон!

– Еха! – провикна се той и скочи на гърба на слончето, опирайки се на ръката на водача. Знаеше как да го управлява, не напразно беше гледал „Тарзан“ няколко пъти подред. В онзи филм слоновете бяха най-добрите приятели на Тарзан, значи нищо не им пречи да бъдат такива и за Дребосъка.

И Джейн беше добра приятелка на Тарзан. Дребосъка прецени шансовете на Уили да се сравнява с нея, от мъжка гледна точка, разбира се.

Много му се прииска пред доктора тя да се представи по-добре, отколкото със слоновете.

Сайну подкара слона на Уили към Дребосъка. Тя беше преодоляла първоначалния си страх и сега се наместваше на гърба на животното, правейки безплодни усилия да открие най-удобното място. Слоновете застанаха редом и водачите ги подкараха по пътя, който се виеше извън селцето и чезнеше сред голите хълмове.

Отпуснала се за момент, Уили забеляза тъжните лица на местните жители, наизлезли да ги изпроводят. Някои от тях плачеха и тя дълбоко се трогна.

– За пръв път в живота ми ме изпращат със сълзи – сподели с Дребосъка тя.

– Те не плачат за теб – увери я Дребосъка. – Плачат за своите слонове.

Сигурно е така, помисли си Уили. Животните наистина бяха чудесни.

– Ясно – отвърна тя и унило поклати глава.

– Нямаат с какво да ги хранят и ще ги продадат някъде – добави Дребосъка. – Така каза Инди.

Едва тогава Уили се сети за американеца и се извъртя назад. Седнал на гърба на третия слон, Индиана бавно се поклащаше зад тях.

– Престани да се въртиш като маймуна! – скара ѝ се той.

– Твой мозък обърнат наопаки, госпожа! – изкиска се Дребосъка. – Назад Китай, напред Панкот.

Панкот, Господи! Уили потръпна.

– Иманаду, Сайну! – извика Индиана към водача на нейния слон.

– Аю нона, оа пата немей! – ревна индиецът и дръпна поводите.

– Хей, почакайте! Още не съм се настанила! – викна уплашено Уили. – Индиана, не мога да пътувам така чак до Делхи!

– Не отиваме в Делхи – поясни Инди с вече по-спокоен глас.

– Как така не отиваме в Делхи? – изпищя тя. – Спрете, спрете! – Извъртя се към местните хора, продължаващи да стоят край пътя, и попита: – Някой може ли да ме заведе в Делхи? Не искам да ходя в Панкот!

– Тръгваме! – нареди Инди на водачите. – Искам да пристигнем утре привечер.

Сайну дръпна поводите на слона под Уили и животното тронаво пристъпи напред. Местните жители топло замахаха с ръце, пожелаваха ѝ успех и я благославяха за храбростта.

– Индиана! – сърдито извика тя, обръщайки се към организатора на

целия този противен заговор. – Защо отстъпваш? Какво ти каза онова дете през нощта?

Той реши да не ѝ обръща повече внимание. Слоновете тежко присъпяха покрай групичките тъжни хора на пътя. В една от тях очите му зърнаха старейшината и шамана, които допряха длани до челата си и поздравиха кервана.

Придвижваха се бавно, но равномерно. Хълмовете на хоризонта ставаха все по-ясни и близки. И тук земята беше бедна, но все пак не тъй опустошена като околностите на селото. Появи се висока трева, сред която тук-там се мъдреха нискостеблени дръвчета. Дребни бозайници притичваха през пътеката и изчезваха в избуялата трева.

Дребосъка непрекъснато откриваше нещо ново у своето слонче. Фината пухкава козина върху главата му бе щръкнала, а кожата му беше груба и твърда навсякъде, с изключение на едно малко местенце под хоботчето, където бе мека и гладка като виме на крава. Откри, че като го почеше по кокалестите издутини над очите, слончето издава великолепни звуци, сякаш свири с рог. С тях му казваше, че по една случайност и то се казва Дребосък, но за разлика от момчето, пълното му име е Големия Дребосък.

Криво-ляво и Уили се справи със своето животно. С цената на няколко фрази, които трудно биха се вместили в понятието за изискан английски, разбира се. Крехкото примирие беше постигнато с взаимни отстъпки – Уили остави слона да крачи спокойно, а той се правеше, че не разбира епитетите, с които го кичеше тя.

Около обед слънцето напече безмилостно. Движеха се през далеч по-плодородна местност, осяяна със смокинови горички и тучни полянки, сред които ромоляха бистри поточета. Настъпи жега и задуха.

Уили сведе очи към облеклото си с неприкрито отвращение. Все още беше облечена в измачканата официална риза на Инди, цялата оплескана с петна от пот и кал. Изпитваше усещането, че панталона му всеки момент ще се разцепи по шевовете, а бялото му сако бе усукано около кръста ѝ. Как е възможно да падне толкова низко? С какво е заслужила подобна участ? Погледна златистата рокля с пайети в ръцете си и горчиво въздъхна. Времето, когато беше наистина блестяща дама, ѝ се стори тъй далечно.

Изведнъж потръпна и се стегна. Стига, Уили, стига вече! Всичко, което е необходимо на една истинска дама, е съответното самочувствие. Не виждам причина да не бъда такава дори и на гърба на това проклето животно!

Бръкна в скритото джобче на прекрасната някога рокля и извади шишенце скъп френски парфюм. Разкърши рамене и ръсна няколко капчици зад ушите си, та малко да заприлича на дама.

Скоро стана ясно, че не само Уили страда от жегата. От нея очевидно се измъчваше и гигантът под краката ѝ. С присъщата си щедрост тя се наведе и изля малко парфюм зад ушите на слона.

– Ти май повече имаш нужда от него – промърмори Уили. Но вонята на животното беше толкова силна, че тя направи гримаса и изля половината от съдържанието на шишенцето върху гърба му.

Слонът се раздразни. Извъртя хобота си назад, за да подуши странния аромат, после изрева, обзет от нескрито отвращение.

– От какво си недоволен? – искрено се учуди Уили. – Та това е най-страхотният парфюм!

Слонът унило простена и продължи да крачи напред.

Инди дремеше върху гърба на своето животно почти през цялото време, докато Дребосъка беше подел един безкраен разговор със своя по-едър адаш. Надвечер околността отново се промени и керванът навлезе в джунглата.

Тук природата беше съвсем различна, с щедра и буйна растителност. Дърветата бяха високи, а листата им – толкова гъсти, че образуваха зелен покрив, сред който слънчевите лъчи трудно си пробиваха път. Сред огромните каучукови дървета, окичени с лиани, въздухът трептеше златистозелен. До дебелиите стволоче се издигаха стройни палми и върби, дръвчета с екзотични плодове и буйни храсти.

Пътеката едва се забелязваше и на водачите често се налагаше да махнат от нея някой пречупен клон или пък да отсекаат пипалата на живавите лиани.

В гората ечаха всевъзможни звуци. Никога в живота си Уили не беше чувала тъй различни и съвсем непознати за ушите ѝ съчетания – цвъртене, грачене, ръмжене, писукане, чуруликане. При някои от звуците тя неволно подскочаше и настръхваше от ужас. Ето, иззад отсрещния храсталак някакво животно издаде протяжен предсмъртен вопъл. Не можеше да бъде друго! Тя тихо изруга и стисна още по-здраво поводите на слона. Понякога е просто невъзможно да се държиш като дама!

Но това съвсем не беше така за едно малко момче. Дребосъка възприемаше всичко наоколо като част от прекрасна нова игра, създадена специално за него. Държеше се ту като владетел на това пищно царство, ту като малко бездомно кученце. Час по час се обръщаше да види къде е Инди, тъй като нито за секунда не забравяше, че е негов единствен

телохранител.

В небето затрещяха гръмотевици, пробляснаха ослепителни светкавици, но не заваля. За Дребосъка това беше лошо знамение. То означаваше, че Лей-Кун (Бог на гръмотевиците) и Тиен-Му (Майка на светкавиците) са влезли в безплодно пререкание, от което не може да се очаква нищо добро. Лей-Кун е отвратително грозен – с човка на кукумявка и нокти на хищник на синкавото си човешко тяло. Той се крие в облаците и щом някой дръзне да се приближи до него, удря големия си тъпан с дървен чук. Тиен-Му прави светкавици с помощта на своите две огледала. От време на време, според настроението си, тя обръща някое от тях към Лей-Кун, за да се огледа и види колко е грозен. В такива случаи тъпанът му трещи с ужасна сила. Но от кавгата на древните божества не се получи нищо, не капна капчица дъжд.

Дребосъка отправи официално послание до Небесното министерство на гръмотевиците и бурите, настоявайки за намесата на някой по-авторитетен бог.

Препирнята най-сетне престана, но Дребосъка продължи да бъде нащрек.

Очите му се спряха на някакъв плод, който примамваше от надвесен над пътеката клон; той се изправи внимателно на гърба на слончето и посегна да го откъсне. Потърка кръглото топче между палеца и показалеца си и разкърши китка. Лефти Гроув.

– Ще дойдеш с мен в Америка и ще ти намерим работа в цирка – беше му казал той. – Искаш, нали?

Откакто беше гледал филма на Чарли Чаплин за цирка, Дребосъка мечтаеше да стане фокусник.

Хоботът на малкото слонче се изви назад, дръпна плода от ръката на Дребосъка и го пхна в устата под него със звучно примляскване. С това действие слончето показа, че и то харесва филма.

Стигнаха до брега на плитко поточе. Сайну извика нещо на Инди и той кимна. Водачът се обърна и поведе кервана нагоре срещу течението. На двайсетина метра по-нататък до ушите на момчето долетя странен звук, идващ от върховете на дърветата.

– Инди, виж! – викна Дребосъка. Инди и Уили вдигнаха глави към рояка птици, които затулваха с широки криле небето.

– Какви са огромни! – възхити им се Уили.

Сайну каза нещо на Инди и професорът пак кимна в знак на съгласие.

– Това не са птици – поясни Индиана. – Това са големи прилепи.

Дребосъка потръпна. Беше гледал „Дракула“ два пъти и отлично знаеше какво представляват прилепите.

Уили инстинктивно се сниши към гърба на слона. За съжаление това доведе до нови неприятни усещания за обонянието ѝ. Направи гримаса и промърмори:

– Скъпи, тази тропическа горещина доста наврежда на твоята привлекателност.

После изля остатъка от парфюма върху врата на животното.

Ефектът беше моментален. Ето го ароматът на цивилизацията, събуждащ спомени за кабарета и богати покровители, за красиви дрехи и копринени възглавници. Сърцето на Уили запя от радост. С прилепи или без тях, тя е жива! Отвори уста и гората се огласи от жизнерадостната ѝ песен:

В стари времена грях бе да се зърне
дори част от чорап.
Днес вече всичко приемаш,
човече!

Инди изненадано я погледна, после се засмя. Изведнъж и на него му се прииска да запее, макар че не знаеше нито една песен, а гласът му трудно можеше да се нарече приятен. Въпреки това махна с ръка и забоботи:

О, искам своя дом, където бизонът тръби,
където играят антилопи и сърни.

Според Дребосъка това си беше чиста истерия. Всеки реве с пълен глас любимата си песен и изобщо не слуша околните! Реши, че е време и той да се включи:

Златно слънце изгрява и с лъчите си огрява
зелените гори и прекрасния град Шанхай.

Уили прие предизвикателството и гласът ѝ се разнесе надалеч из притихналата гора:

Някогашните добри поети
днес пишат проза с едностранни думи.
Днес вече всичко приемаш,

човече!

Искам своя дом, там, където тишина
трепти и небето е кристално чисто.

О, аз обичам град Шанхай,
обичам слънцето над него.

Днес светът е полудял.
Днес светът е чер и бял.
Днес нощта е вече ден.

Дом, мой свиден дом.

Тук Дребосъка се присъедини към Инди, тъй като и той харесваше тази песен:

където играят антилопи и сърни.

Но за разлика от професора, момчето пееше на китайски.

Така се придвижваха през джунглата, възседнали необичайните си возила – пееха с пълни гърди и се радваха на огромното щастие да са живи в този прекрасен свят.

Но всичко това дойде прекалено много за слона на Уили. Примирил се с отвратителната смрад зад ушите си, той не можа да понесе и странните звуци над главата си, закова се на място и потопи хобот във водите на поточето. Засмука петдесетина литра вода, изви хобота си и обля Уили със силна струя.

Нападението беше толкова внезапно, че Уили се отлепи от седлото и шумно камбурна във водата.

Дребосъка се разсмя и запляска с ръце.

А на Уили й дойде до гуша. Подобно на уморено дете, което са напляскали след дълга игра, тя се задавяше от гняв и сълзи. Беше мокра, мръсна и гладна, беше накрай сили.

– В Шанхай си ми беше добре! – викна тя. – Имах си къщичка с градинка, имах си богати приятели, ходех по приеми и се возех в хубави коли! Мразя всичко това тук! Аз съм певица, а не туристка! Тук лесно бих могла да изгубя гласа си!

Дребосъка я гледаше с разширени от изненада очи.

– Тая госпожа съвсем откачена! – заключи той.

Индиана огледа мястото на принудителното им спиране – слънцето се бе изтърколило доста надълбоко и мракът вече настъпваше, – после обяви решението си:

– Мисля, че можем да пренощуваме тук.

Прецени, че всички са вече твърде уморени, за да продължат.

Залез слънце.

Трите слона нагазиха в реката и се потопиха до гърди в хладната вода. Инди свали ризата си, нагази след тях и започна да залива гърбовете им. Сайну мина от другата страна да му помогне.

Дребосъка се заигра с малкото слонче, което весело го обвиваше с хобот, вдигаше го във въздуха и го пускаше по гръб във водата. Момчето пищеше от удоволствие, а слончето го чакаше да се покаже над водата, за да го облее с обилен душ от хобота си. Двамата бяха връстници и се разбираха чудесно.

Уили се отдалечи на двайсетина метра срещу течението, откри един спокоен вир и се гмурна в хладната вода. Стигна дъното, обърна се по гръб и бавно изплува на повърхността. Отмахна мокрите кичури от очите си, отправи поглед към зеления гъсталак над реката и доволно затананика. Имаше нужда да си повдигне духа.

През последните два дни животът ѝ се промени коренно. Нещата тъкмо започнаха да се оправят, когато този мъж нахълта в бара и всичко отиде по дяволите. Всъщност той не бе чак толкова лош, ако човек харесва подобни типове, но лично тя не държеше особено съдбата ѝ да се направлява от него.

Преди всичко беше учен, а това означава, че е смахнат, независимо от целите и намеренията му. И друго – макар че явно му бе направила впечатление, той не проявяваше никаква любезност към нея, държеше се строго, доста грубиянски и егоистично – с една дума, не като джентълмен. Що за човек е всъщност той, питаше се Уили.

С момчето обаче се държеше добронамерено и грижливо. Поради простия факт, че с нея самата никой не се бе отнасял по този начин преди години, Уили изпитваше задоволство да наблюдава поведението му. А и снощи очевидно се трогна при вида на изгладнялото дете в селото, да, тя не пропусна да забележи това. Е, хубаво, добър е с децата. И какво друго?

Наистина, той я спаси там, в бара, когато всичко хвъркна по дяволите. Спаси живота ѝ и в падащия самолет, макар че ако не беше се появил, това едва ли щеше да се случи. А може би щеше, кой знае? Съдба.

Тези индийци много обичат да говорят за предопределенията на съдбата; същото правеха и много китайци, беше ги чувала с ушите си по разни приеми.

Приеми, увеселения. Сигурно са на хиляди мили от най-близкото подобно нещо.

Очите му. Безспорно най-привлекателното нещо у него. Как ли изглеждат отблизо, запита се Уили.

Отново се гмурна. Хладната вода приятно я отпусна, отмивайки умората от натежалите ѝ крайници. Всичко ще се оправи, няма начин да не се оправи. Стига да е жива и здрава.

Господи, само като си представи човек, че е на хиляди мили от най-близкия прием, от най-обикновения чифт копиринени чорапи!

Индиана излезе от водата и тръгна нагоре по брега. От панталона му капеше вода. Искаше да провери дали с Уили всичко е наред.

Разбира се, той почти не се съмняваше в това. Личеше си, че е жена с характер, която може да се справя с трудностите. Но тук просто не плуваше в свои води, тъй като бе израсла в града. Толкоз.

Не би се отнасял с нея тъй сурово, ако не беше сигурен, че ще го изтърпи. Но поведението ѝ на придворна дама понякога беше направо непоносимо и той неволно стягаше юздата. В крайна сметка изобщо не я обвиняваше, тъй като обстоятелствата бяха доста необичайни за нея. Но защо се оплаква толкова гръмогласно? Вероятно защото е певица.

Както и да е. Тук и сега тя има нужда от закрила и той ще ѝ я даде.

Стигна до дрехите ѝ, проснати да съхнат на един надвесен над реката клон. Миг по-късно видя и самата нея във водата. Беше, хм, съвсем неприкрита, така да се каже.

– Хей, Уили – повика я той. – Мисля, че е време да излезеш оттам.

Внезапната му поява я стресна, но тя бързо възвърна самообладанието си. Не ѝ се случваше за пръв път да я изненадат.

– Чисто гола, така ли? – попита тя. – Иска ти се!

– Хайде, време е да се изсушиш.

– Твърде примитивен начин за прелъстяване, доктор Джоунс!

Аз ли те прелъстявам, запита се мислено Индиана. Нали ти сама си свалила дрехите си? Хайде, хайде, смърри се той. Бъди добро момче.

Сви рамене и подчертано равнодушно отвърна:

– Дойдох насам просто да ти напомня, че човек никога не знае на какво може да се натъкне в такъв поток.

Макар че бяха накрай света, вероятно на хиляди мили от музиката

на Коул Портър, Уили имаше чувството, че е у дома си.

– Въпреки всичко, тук се чувствавам по-сигурна – усмихна се тя.

– Твоя воля – рече той и разпери ръце с добре изиграно безразличие. После се обърна и тръгна към бивака, намръщен и вкиснат.

А тя, въпреки цялата си градска обиграност, внезапно изпита съжаление, че го е прогонила веднага.

Нощта бързо се спусна над джунглата. Лагерният огън хвърляше мека оранжева светлина, но на няколко крачки от дружелюбните му пламъци сенките се съгъстваха и превръщаха в стена от непрогледен мрак.

Сайну хранеше слоновете, а другите водачи тихо разговаряха. Загърната в одеяло, Уили сушеше влажните си дрехи на огъня. Съхнеха трудно, тъй като нощният въздух бе пропит от топла и задушлива влага. Нарочно намокри гърба на Индиана, който играеше покер с Дребосъка, после увеси дрехите си на един удобен клон.

Индиана я погледна, но не каза нищо. Продължи да играе.

– Какво имаш? – сериозно го попита Дребосъка.

– Чифт шестници.

– Тройка аса – усмихна се победоносно момчето. – Печеля! Хайде, още две игри. Взех всичките ти пари.

Сече картите и Индиана ги раздаде. Уили надникна иззад прострениите дрехи и попита:

– Къде откри своя малък телохранител?

– Не съм го открил, а го хванах – отвърна Инди и разтвори картите си.

– Какво? – учуди се тя иззад бельото.

– Родителите му загинали при бомбардировките на Шанхай и едва четиригодишен, Дребосъка останал на улицата. Аз го хванах, когато се опитваше да ми бръкне в джоба.

Уили посегна да вземе от клона последната си дреха, но от нея внезапно излетя огромен прилеп.

Пронизителният ѝ писък накара всички, с изключение на Индиана, да извърнат глави към нея. Американецът само се намръщи. Отстъпвайки инстинктивно по-далеч от съскащата твар, която показваше огромните си нокти и сърдито пляскаше с криле, тя нагази във високата папрат зад себе си. От нея изведнъж изскочи разярен песоглавец с розово-червена зурла, очевидно решен да брани до смърт леговището си.

Уили нададе нов писък, с който успя да прогони песоглавеца, а гърбът ѝ опря в мъхеста черна скала. Там обаче беше запазеният периметър

на огромна игуана, която гневно стрелна змийското си езиче към нея.

Дребосъка видя, че прилепът отлита, и запази спокойствие. Все пак вътре в себе си предложи цял долар (с отсрочено плащане, разбира се) на Бога-пазител на Вратата на призраците; същото мълчаливо обещание направи и на доктор Ван Хелсинг и всички останали противници на Дракула.

За нещастие Уили не разполагаше с подобни духовни покровители. По тази причина имаше чувството, че всички опасности на света се трупат върху бедната ѝ глава.

В бъркотията Индиана неволно си даде карта повече. Дребосъка обаче го видя.

Уили се зае да изследва осветеното от огъня пространство – изследване, придружавано от постоянни писъци и охкания.

– Вдига страхотен шум и това е най-големият ѝ недостатък – промърмори недоволно Индиана и направи опит да се съсредоточи в играта.

– Аз взех две карти – предпазливо се обади Дребосъка.

– Аз пък три – кимна Инди.

– Не е вярно – възрази хлапето. – Ти взе четири!

– Три взех! – държеше на своето Индиана.

– Доктор Джоунс мошеник! – обвини го Дребосъка.

– Май ти взе една карта повече! – контраатакува американецът.

Уили продължаваше да рита из храсталците.

– Дължиш ми десет цента – рече Дребосъка. – Плащай! Плащай веднага!

Инди с отвращение захвърли картите.

– Не ми се играе повече – рече той.

– И на мене.

– И вече няма да те уча!

– Не ми пука. Ти играеш нечестно, аз не искам играя повече!

Дребосъка събра пръснатите карти и се оттегли, като мърмореше нещо на китайски.

Уили се приближи към огъня, продължавайки да се озърта на всички страни.

– Обкръжени сме отвсякъде! – зададено рече тя. – Тук гъмжи от разни пълзящи гадини!

– Именно по тази причина подобни места ги наричат джунгли – кисело отвърна Индиана.

– Какво ли още се крие в нея! – пошепна тя.

Той я погледна и се усмихна. Уили. Какво странно име! Повтори го на глас и попита:

– Не е ли малко кратичко?

Тя го измери с поглед, който предупреждаваше, че никак не ѝ е до шаги.

– Това е професионалният ми псевдоним, Индиана.

Отчетливо постави ударение на втората част на името му – ана.

– Хей, госпожо, наричай го доктор Джоунс! – обади се от тъмното Дребосъка, решил да защити своя приятел. Тая жена започваше да се държи прекалено фамилиарно, докато той все още не беше решил дали заслужава да бъде допусната в близост до Инди.

Двамата край огъня се усмигнаха. Инди подхвърли една монета на Дребосъка и мирът бе сключен. После отново се обърна към Уили.

– И за мен това е професионален псевдоним – поясни той, носле попита: – Как се озова чак в Шанхай?

– Икономическата криза в Щатите ликвидира кариерата ми на певица – сухо обясни тя. – А един орангутан ме убеди, че в Ориента е тъкмо за момичета като мен.

Той разгъна едно одеяло близо до огъня и се отпусна върху него.

– Кабаретна певица. Други амбиции нямаш ли?

В отговор откъм джунглата се разнесе ужасен рев. Див и изпълнен със смъртна заплаха. Уили потръпна и се приближи до огъня.

– В момента единствената ми амбиция е да оживея до сутринта – отвърна тя.

– А после?

– После възнамерявам да се омъжа за някой красив и приказно богат принц – усмихна се в себе си тя.

– И на мен ми се иска да открия подобен тип – въздъхна Инди. – По това може би си приличаме.

– А?

– За разлика от тебе обаче, аз предпочитам моите принцове да са богати и мъртви, погребани поне преди две хиляди години. Богатство и слава, знаеш. – Бръкна в джоба си и извади завития в плат предмет, който получи предната вечер от момченцето.

Уили се намести до него.

– Затова ли си се помъкнал към онзи изоставен палат? За богатство и слава?

Той ѝ показа предмета.

– Част от древен манускрипт. Тук е изобразен един монах, казва се

Санкара. Внимателно, това е на повече от сто години.

Уили пое в ръце ръкописа и се зае да го изучава. Приличаше ѝ на примитивна рисунка в избелели златни, сини и червени тонове. Беше запленаващо красива.

Уили нежно докосна късчето древен ръкопис, от който сякаш струеше мъдрост. Заинтригуван от почтителния тон на Инди, Дребосъка също се приближи да го види. Дори и малкото слонче прояви интерес, пристъпи към тях и постави хоботчето си върху рамото на Уили.

Тя подскочи от изненада, отблъсна хобота и отново се вгледа в древната реликва.

– Това е някаква старинна писменост, нали? – попита тя.

– Да, санскритски – обясни Инди. – Представлява част от легендата за Санкара, който се изкачил на планината Калиса и там се срещнал с бог Шива.

Слончето отново сложи хобота си върху рамото ѝ и тя нетърпеливо го отблъсна.

– Значи това е Шива – промърмори Уили. – Какво е това, което подава на монаха?

– Камъни. Поръчва му да продължи да се бори със злото и за тази цел му дава пет свещени камъка, които притежават магическа сила.

Слончето отново побутна Уили и тя започна да губи търпение.

– Магически камъни! – изсумтя тя. – Дядо ми цял живот носеше зайчета в джобовете си, гълъбите кацаха по раменете му, беше любимец на децата. А умря в мизерия! Магически камъни, богатство и слава! Лека нощ, доктор Джоунс.

С тези думи тя му подаде обратно парчето плат, отиде накрай осветената от огъня площадка и разстла одеялото си.

– Защо отиде чак там? – попита Инди. – На твоє място бих си легнал по-наблизо.

Гледаше я с леко вълнение, усещайки, че започва да му става симпатична. Опита се да не ѝ обръща повече внимание, но това само влоши нещата.

Уили също предпочете да не го гледа. Не може ли честно да каже какво мисли? Тя не вярва на мъже, които не заявяват открито своите намерения.

– Мисля, че ще съм в по-голяма безопасност, дори да спя в компанията на змия, доктор Джоунс! – ледено процеди тя.

В същия миг от дървото зад нея се спусна огромен питон и започна да се навива около раменете ѝ. Дребосъка зяпна от ужас, а Инди се

вкамени. Изпитваше невероятен страх от змии. Не знаеше защо и това не го интересуваше. Просто не можеше да ги понася и смяташе, че сред всички ужасни чудовища на света единствено змиите са в състояние да го изпотят от страх и да го подтикнат към паническо бягство.

Уили обаче си помисли, че отново я закача слончето. Изгубила търпение, тя се пресегна назад и без да гледа, сграбчи змията малко зад очите и я хвърли далеч зад себе си.

– Казах ти вече да престанеш! – скара се на слончето тя.

Инди бавно отстъпи назад. Очите му бяха изцъклени, а по лицето му се стичаха едри капки пот. Уили се наведе да оправи одеялото си, а змията беззвучно изчезна сред високата трева.

– Отвратителна джунгла! – мърмореше тя. – Противно слонче, противно място!

На няколко крачки от лагера се изправи едър бенгалски тигър. Не забелязан от никого, той се шмугна сред храсталаците и изчезна. Инди се отпусна на един камък край огъня и известно време лежа ни жив, ни умрял. После стана и го стъкна със сухи съчки.

Много съчки!

На другата сутрин тръгнаха рано, за да избягнат дневните горещини. Тропическият вятър шумеше из върховете на дърветата, а слоновете бавно се промъкваха през храсталака. Отвсякъде се разнасяха животински крясъци, но с настъпването на деня те съвсем не звучаха тъй заплашително.

Сякаш се намираме в огромна и занемарена зоологическа градина, помисли си Уили.

Наново подхванал разговора си с Големия Дребосък, хлапакът все повече се убеждаваше, че духът на изчезналия му брат Чу се е вселил в това слонче след кратко завъртане на Колелото на прераждането. На първо място, защото и Чу беше закръглен като това голямо бебе, на второ – защото и той като слончето винаги беше в добро настроение. Освен това прякорът на Чу беше Буда, получен не само заради споменатите вече особености, а и заради внушителния размер на ушните му миди – нещо, което лесно можеше да се забележи и у слончето.

По тази причина Дребосъка се зае да обсъжда с Големия Дребосък неща, които биха интересували единствено Чу. Това бяха семейни въпроси, известен брой играчки, които и двамата смятаха за свои, извинения за отдавнашни свади по въпроса кой е по-силен – Джими Фокс или Лу Гериг. За огромно облекчение на Дребосъка слончето проявяваше явна сговорчивост по всички тези въпроси.

Тъкмо стигнаха до бъдещето и започнаха да правят догадки какво ли ще видят в Америка, когато тръгнат на работа в цирка, пътеката ги изведе на малко възвишение, от което ясно се виждаше Дворецът.

Блестящ, ослепително бял алабастър, почти преливащ в цветовете на дъгата, той се издигаше сред джунглата като прекрасна перла сред море от зелени изумруди.

– Инди, виж! – ахна Дребосъка.

– Да, това е Панкот – кимна Индиана. Стояха и мълчаливо му се наслаждаваха. После бавно продължиха пътя си.

Късно следобед стигнаха в подножието на хълмовете, над които се издигаше Дворецът. Насочиха се към прохода, когато Сайну изведнъж спря слоновете и изтича напред.

– Нават тхана. – промълви той с нотка на боязън.

Инди скочи от седлото и се насочи към водача. Когато го наближи, видя, че гледа в нещо пред себе си и уплашено мърмори:

– Винасяк, Маха винасяк. Нещастие, голямо нещастие.

Инди го потупа по рамото, но Сайну се дръпна и изтича към останалите водачи. Едва сега видя какво го беше смутило.

В средата на пътеката беше поставена малка статуетка на богиня с шест ръце. Зловещо божество с огърлица от миниатюрни човешки глави на шията. Всяка от ръцете стискаше за косите други човешки глави, а на устата му бе изписана демонична усмивка.

Фигурката беше отрупана с ритуални предмети – листа, мъртви птици, плъхове, костенурки. Около кръста ѝ имаше нещо като колан от истински човешки пръсти.

Инди се върна към кервана. Уили и Дребосъка също слязоха от слоновете.

– Защо спираме? – попита Уили.

– Какво гледаш, Инди? – Любопитството на Дребосъка напираше отвътре. Представи си, че пред тях са съкровищата на Чао-пао.

Но Инди не им обърна внимание и се впусна в пререкания с уплашените водачи. Сайну клатеше глава и размахваше ръце по посока на слоновете. Другите водачи тръгнаха към тях и задърпаха поводите им в обратна посока.

Тези действия разтревожиха Уили, която изтича след индийците и започна да вика:

– Не, не! Инди, тези хора вземат превоза ни!

– Оттук нататък ще вървим пеш – съобщи Инди. Нямаше смисъл да кара туземците да вървят против волята си. Това само би влошило

нещата.

– Не! – викна Уили. Преживяла толкова мъки предния ден, тя тъкмо беше започнала да свиква с огромните грозни животни.

Дребосъка мълчаливо наблюдаваше как слоновете тронаво се отдаляват. Неговият нов приятел обърна глава да го погледне.

– Слонче, хей слонче! – проплака той. Нима е възможно любимият му брат Чу да се върне след толкова години, за да бъде с него само два дни? – Чакай, не е честно! Забрави ли за цирка?

Вероятно се е завърнал само за да изгладят недоразуменията си, останали нерешени в Шанхай преди години. Вероятно сега, след като всичко е уредено по приятелски начин, Чу трябва отново да си върви. На Дребосъка му беше трудно да го приеме, но очевидно нещата стояха точно така. Ето, възкръсналият Чу му се усмихва за сбогом.

Дребосъка помахна с ръка на намерената и отново изгубена душа. Малкият му приятел басово протръби в отговор, повдигна хоботче, поклати уши и изчезна сред зеления гъсталак. С огромно усилие на волята Дребосъка се въздържа да не заплаче.

Инди се върна при статуетката и се зае да я разучава.

– Какво гледаш там, доктор Джоунс? – извика Дребосъка.

Съкровището бе слаба утеха за два пъти изгубения брат, но все пак бе по-добро от нищо.

– Стой си на мястото! – извика в отговор Инди. Не искаше да виждат тази зловеща богиня, особено Дребосъка. Този зъл демон, изпълнен с тайнствени сили, беше неприятна гледка. В най-добрия случай ще предизвика кошмари, а в най-лошия...

Беше убеден, че е напълно излишно да предизвиква кошмарите на момчето, също и на Уили. Усети, че започва да изпитва грижовност и към момичето.

Изправи се и се върна обратно при своите приятели.

– Ще тръгнем натам – махна с ръка той.

Надвечер стигнаха до застлан с едри плочи път, който се виеше покрай висок каменен зид. Изостанала няколко крачки, Уили куцукаше със сетни сили, стиснала елегантните си обувки в ръка. Потна и задъхана, тя не спираше да мърмори:

– Стрелях по мене, паднах от самолет, едва не се удавих, нападаха ме игуани и прилепи, воня на слон.

Изведнъж изпита чувство, че не може да направи нито крачка повече. Спря и изкрепя:

– Не мога повече! Ще падна!

Индиана се обърна и пристъпи към нея.

Готвеше се да каже нещо язвително, но внезапно прехапа устни и замълча. За първи път, откакто бяха заедно, двамата с момичето се гледаха право в очите. В нейните се четеше примирение, примесено с отчаяние, а това, което тя видя в неговите очи, я накара да замлъкне.

Без да промълви и дума, той я вдигна на ръце и я понесе към мястото, където ги чакаше Дребосъка. Изненадана и озадачена, Уили се отпусна в прегръдката му. Не беше неприятно.

– Други оплаквания? – попита Индиана.

– Би могъл и по-рано да се сетиш за нещо подобно – едва-едва се усмихна тя. – Бих казала, че не се чувствам зле.

Дребосъка артистично извъртя очи към небето. Подобна сцена имаше в „Това се случи една нощ“ с Кларк Гейбъл. Тогава си помисли, че тя е глупост; същото си помисли и сега.

Инди я носи на ръце по целия път до огромната желязна порта в зида. Там я пусна на земята и внимателно оглади якичката ѝ.

– Нямах особени травми, нали? – усмихна се той.

Уили оправи облеклото си, обърна се и за пръв път видя отблизо двореца Панкот. Не се съдържа и подсвири от възхищение.

Беше огромна и величествена сграда, екстравагантна смесица от архитектурните стилове Могул и Раджпут, върху която лъчите на залязващото слънце хвърляха кървавочервени отблясъци.

Тримата пътешественици бавно поеха по мраморния мост, водещ към портала.

ГЛАВА 5

ИЗНЕНАДА В СПАЛНЯТА

От двете страни на моста неподвижно стояха стражите на Двореца.

Брадати мъже с черни тюрбани и обкичени с панделки дрехи, те държаха мечовете си, затъкнати в пояси, а от конحوвете на меките им ботуши надничаха остри ножове. Всеки от тях замръзваше на място и отдаваше чест, когато тримата странници минаваха край него. В началото Уили зяпна от изненада, но после бързо се овладя и открито започна да се наслаждава на почестите им. Стойката ѝ се изправи, а в походката ѝ се появи грациозност. Единственото, за което съжеляваше, беше, че не си obu предварително обувките с високи токчета.

Прекосиха сумрака на входната арка и се озоваха във великолепен вътрешен двор с мраморни стени, стройни минарета и позлатени фасади. Приличаше на блестящ мавзолей. Блестящ, но безлюден.

– Хей! – извика Инди. Гласът му се блъсна в тържествените мрачни стени и се върна при тях, стократно усилен от ехото.

В далечния край на двора безшумно се появиха трима едри мъжаги в униформи на раджпутски стражи. Външният им вид съвсем не бе тъй почтителен, както на колегите им пред портала.

– Здравейте – сладко им се усмихна Уили. Отговори ѝ само ехото на нейния собствен глас.

След секунда на изящното мраморно стълбище се появи висок индиец с очила и мрачно лице. Беше облечен в бял английски костюм. Той подозрително изгледа раздърпаната хубавица, облечена в измачкан мъжки смокинг, стиснала обувките и роклята си, после очите му се преместиха върху мръсното китайче с американска бейзболна шапка на главата и накрая се спряха върху едрия рус мъж с камшик в ръце.

Името на този човек беше Чатар Лал.

Пристъпи крачка напред, очевидно с намерението да разгледа поотблизо неканените гости. Уверил се, че и отблизо те изглеждат все така окаяни, той хладно се усмихна и рече:

– Бих казал, че приличате на хора, които са се изгубили. – Помълча за миг и добави: – Всъщност не мога да си представя, че компания като вашата ще изглежда на място, където и да било по света.

Индиана пусна в ход своята блестяща и самоуверена американска усмивка.

– Съвсем не сме се изгубили – поясни той. – Пътуваме за Делхи. Това е мис Скот, а до нея е мистър Дребни. Моето име е Индиана Джоунс.

– Доктор Джоунс? – не скри изненадата си Чатар Лал. – Известният археолог?

– Май не ви се вярва, а? – враждебно подхвърли Уили.

– За пръв път чух името ви още като студент в Оксфорд – продължи Чатар Лал, после с небрежна елегантност добави: – Аз съм Чатар Лал, министър-председател на Негово Височество махараджата на Панкот.

След тези думи той се поклони почитателно и с любезен жест ги покани да влязат:

– Добре дошли в двореца Панкот. Озоваха се в централното преддверие и тръгнаха през мраморни зали със стройни колони, обзаведени със смайващо разточителство. Стените бяха покрити с кристални огледала и полускъпоценни камъни, подовете бяха застлани с фантастични килими, сред които ромоляха фонтанчета от слонова кост.

Уили гледаше това великолепиe с облещени очи и зяпнала уста. По стените на коридора, в който навлязоха, бяха окачени портретите на всички владетели на Панкот. Лицата им се отличаваха с изключително многообразие – сред тях имаше физиономии на гуляйджии и аскети, на благородници и престъпници, на старци и младежи.

– Да не дава Господ този да те срещне в някоя тъмна уличка – прошепна Уили и посочи на Дребосъка един от портретите. После спря поглед на следващия и добави: – А този е симпатичен, бих могла да се омъжа за принц като него. Принцеса Уили!

Крачейки пред тях, Чатар Лал разпитваше Инди с тон, в който се смесваха любопитство и недоверие.

– Самолетната катастрофа и пътешествието ви дотук звучат, хм, доста невероятно.

– Да сте били там, да се уверите – намеси се с рязък тон Уили, доловила намека в репликата му.

– Ще бъдем безкрайно благодарни, ако махараджата ни окаже гостоприемство тази вечер – каза Инди с най-любезен глас. – А утре сутринта ще продължим пътуването си.

След една малка и тайна разузнавателна обиколка, добави наум той.

– Аз съм само един негов скромнен слуга – раболепно наведе глава Чатар Лал. – Но Негово Височество обикновено се вслушва в съветите

ми.

– Това ли е той? – любопитно попита Уили, забавяйки крачка пред последния портрет на стената. Гледаше с ясно доловимо разочарование едрия и недосялан раджпутски принц. – Прилича на проскубано пиле, така им казват у нас в Мисури! – решително изказа мнението си тя.

– Не, не – вдигна ръце Чатар Лал. – Това е Шафи Сингх, покойният баща на сегашния владетел.

– Чудесно! – разведри се лицето на Уили. – Надявам се сегашният махараджа да е малко по-млад и по-слаб!

От една странична врата се появиха две прислужнички и мълчаливо се поклониха.

– Ще ви придружат до стаите – обърна се към Уили Чатар Лал. – Там ще ви предложат чисти дрехи, а довечера ще имате честта да вечеряте с Негово Височество.

– Вечеря? С принц? – засия Уили. – Хей, късметът ми май проработи!

С поглед улови собственото си отражение в едно от стенните огледала и настроението ѝ малко се помрачи.

– Господи, на какво приличам! – ужаси се тя. – Трябва да се подготвя както трябва!

За да улови на въдицата си цял принц, несъмнено ще ѝ трябва особено съблазнителна стръв! Забравила за останалите, тя забърза по коридора с една от прислужниците.

Чатар Лал дари Индиана с хладна усмивка.

– В осем часа в Павилиона на удоволствията, доктор Джоунс – каза той и се поклати.

Индиана му отвърна със същото.

Сред прекрасно оформените градини се издигаше изключително красив позлатен купол. Нощният въздух ухаеше на жасмин и рози. Лекият ветрец довяваше звуците на нежна музика. Павилионът на удоволствията блестеше с цялото си великолепие.

Богати придворни министри и индийски търговци, променени в официални дрехи, се тъпяха по пътеките с надеждата да получат дворцова закрила и привилегии за своята търговия. Сред тази фино изплетена и напарфюмирана мрежа от интриганти се появи Индиана Джоунс, следван неотстъпно от Дребосъка, негов личен телохранител.

Инди беше облечен в обичайните си дрехи – сако от туид, папийонка и кръгли очила. Панталонът и ризата му още бяха топли от ютиите на дворцовата прислуга. Реши да не бръсне тридневната си брада, тъй като

искаше да изглежда груб и решителен в очите на онзи излъскан министър-председател, а освен това не желаше Уили да си помисли, че се опитва да ѝ направи добро впечатление. И Дребосъка беше къпан и чист, макар решително да отказа да се раздели със старите си дрехи и бейзболната шапка.

– Гледай хубавичко, момчето ми – рече Индиана. – Сигурно искаш и ти да имаш някой ден подобен палат, нали?

– Разбира се – отвърна Дребосъка.

– Там ти е грешката – отрязва го приятелят му. – Палатът наистина е прекрасен, но просто смърди от поквара! Усещаш ли вонята?

Дребосъка започна да души въздуха.

– Ами... Май я усещам.

Във въздуха се разнасяше особен сладникав аромат. Значи така мирише покварата, помисли си момчето.

– Браво! – одобрително го погледна Инди. – Признавам, че наистина е красиво и приятно да го гледа човек, но едва ли става за живот!

– Аз ще живея в Америка! – кимна Дребосъка.

– Да вземем например онзи слънчев часовник от слонова кост – продължи Инди и наистина му се прииска да го вземе и да го отнесе в университета, тъй като беше великолепен образец на тамилското изкуство. – Ясно е, че са го откъмнали от друго място с единствената цел да има повече разкош и блясък в този дворец.

– И тези са като нас – кимна Дребосъка. – Намират нов дом за нещата.

Инди прочисти гърлото си и укорително подхвърли:

– Не смятам, че са съвсем като нас, момче.

Дребосъка объркано го погледна, после реши, че всичко му е ясно.

– Аха, те не могат правилно четат като нас!

– Точно така – въздъхна Инди, разбрал, че трябва да спре дотук. – Не могат да четат.

– Но цифри добре знаят – каза Дребосъка, съвсем логично стигнал до заключението, че толкова богати хора трябва добре да умеят да броят пари.

– Имаш остро око, приятел – усмихна му се Инди.

После проникателните им погледи заобхождаха порцелановите плочки, нефритените фасади, орнаментирани колони.

Гостите и служебните лица се насочиха към Павилиона. Отнякъде се появи Чатар Лал, придружен от английски кавалерист в парадна униформа на капитан.

Чатар Лал се зае с представянето.

– Днес ни върви на неочаквани гости – хладно се усмихна той. – Представям ви капитан Филип Блумбърт.

Блумбърт любезно се поклони. Беше истински джентълмен, около шейсетгодишен, с оредяваща коса и мустаци. На куртката му бяха окачени четири медала.

– Здравейте – поздрави го Инди. – На залез слънце видях как пристигат войниците ви.

– Обикновена инспекционна обиколка – любезно отвърна капитанът.

– Както винаги, англичаните проявяват изключителни грижи за своята империя – опита се да прояви духовитост Чатар Лал.

– Виждам, че и вашата малка империя се радва на добри грижи – усмихна се Инди.

Докато четиримата се възхищаваха на великолепната архитектура, от една странична алея се появи Уили. Уловил я в полезрението си, Индиана реши, че и нейната архитектура заслужава адмирации.

Изглеждаше страхотно. Измита и сресана, тя беше облякла сари от чиста коприна с цвят на слонова кост, явно взето назаем от кралските гардероби. В косите ѝ проблясваше диадема от перли и дребни брилянти, на ушите ѝ имаше златни обеци, а на шията ѝ – ослепителна огърлица от скъпоценни камъни. Върху главата ѝ трептеше ефирно копринено шалче.

– Наистина приличаш на принцеса – призна Инди, зашеметен от промяната ѝ.

Доколкото можеше да си спомни, това беше първият му искрен комплимент и Уили поруменя от удоволствие.

Блумбърт и Лал също ѝ отправиха своите комплименти, след което министър-председателят отбеляза, че вечерята ще започне всеки миг, и ги поведе към залата. Уили понечи да тръгне редом с него, но Инди я задържа няколко крачки по-назад.

– Недей да проявяваш толкова очебийно нетърпение – посъветва я той. – Отдалеч личи, че устата ти се е напълнила със слюнка!

– Имам чувството, че съм в рая – призна тя. – Истински принц, представяш ли си? А не някакви смотани провинциални благородници!

Прекосиха градината и се насочиха към вътрешния павилион. Уили стискаше ръката на Инди и гледаше наоколо с блеснали от възхищение очи.

Изостана на няколко крачки от тях, Дребосъка внимателно ги

наблюдаваше. Красиви, самоуверени, вдъхновени и очарователни, те бяха неговите прекрасни родители, а той – техен достоен син. Спря за миг и отправи една кратка молитва към любимите си звездни божества – Звездата на Щастието, Звездата на Достойнството и Звездата на Дълголетието. Горещо ги помоли да запечатат настоящия миг в небесните ариви, за да може да го използва при нужда.

Приключил с молитвата, той припна да ги настигне.

Влязоха в залата за приеми. Масивни гранитни колони в стил рококо подпираха тавана. Край стените имаше барелефи на танцуващи коне. Подът беше покрит с мраморни и абаносови плочи. От кристалните полилеи се лееше ослепителна светлина. В средата на помещението беше разположена дълга ниска маса с места за двадесет души, с чаши и чинии от чисто злато. От двете страни на вратата бяха замръзнали стражи в парадни униформи. Инди и останалите пристъпиха вътре.

В ъгъла свиреше малък оркестър от струнни инструменти и тимпани; полугола танцьорка се виеше в екстаз под звуците на екзотичната музика. Индиана погледна натам с очи на познавач и одобрително каза:

– Винаги съм имал слабост към фолклорните танци.

Уили кимна на танцьорката с пресилена любезност и промърмори:

– Продължавай да се кълчиш, момиче, скоро ще стигнеш там, откъдето аз се връщам!

Хвърчи един пренебрежителен поглед на Джоунс, а после ускори крачка и се изравни с министър-председателя.

– Как се нарича съпругата на махараджата, мистър Лал? – с невинен глас го попита тя.

– Негово Височество все още е ерген – с достойнство отвърна Чаттар Лал.

– Нима? – грейна Уили. – Предполагам, че просто не е имал шанса да срещне подходяща жена.

Докато Уили майсторски насочваше разговора си с министър-председателя към по-интимни теми, Индиана бавно се отправи към отсрещната стена, пред която бяха изложени множество бронзови статуетки и обредни предмети. Вниманието му веднага беше привлечено от доста странна глинена фигурка. Взе да я разгледа отблизо, а до него се приближи Блумбърт.

Видял фигурката в ръцете му, англичанинът за миг сбърчи вежди.

– Очарователен предмет – отбеляза той. – Какво представлява?

– Наричат го Кратия – обясни Инди. – Нещо подобно на ритуалните идоли в Западна Африка. Олицетворява врага и дава пълна власт над

него.

– Ала-бала – промърмори Блумбърт.

– Вие, англичаните, си въобразявате, че владеее Индия, но на практика съвсем не е така – спокойно отвърна Индиана. – Владееят я древните божества.

До това убеждение стигна още когато видя малката статуетка долу на пътеката, а тази Кратия само затвърди първоначалното му впечатление.

Върху лицето на Блумбърт се появи обидено изражение. Инди остави фигурката на място и се обърна да посрещне Уили, която се приближаваше към тях, възбудена от разговора си с министър-председателя.

– Знаеш ли, този махараджа наистина е червив от пари! – съобщи тя. – В крайна сметка ще се окаже, че посещениято ни тук не е чак толкова лоша идея!

Веждите на Блумбърт се извиха неодобрително, а Инди се усмихна.

Откъм мястото на музикантите се разнесе мелодичен звън на гонг.

– Май ни канят на вечеря – с нескрито облекчение промърмори капитан Блумбърт.

– Най-сетне! – възкликна Уили, а Блумбърт побърза да се отдалечи.

Индиана хвана Уили за ръка и я поведе към масата.

Гонгът продължаваше да ехти и гостите бавно заеха местата си край ниската маса. Празно остана единствено почетното място. Вдясно от него бяха настанени Индиана и капитан Блумбърт, а срещу тях седнаха Уили и Дребосъка.

Чатар Лал се плъзна към ъгъла откъм страната на Уили, плесна два пъти с ръце и обяви:

– Негово Височество закрилникът на раджпутските традиции, махараджата на Панкот Залим Сингх.

Очите на всички присъстващи се насочиха към портала от тежко инкрустирано сребро, намиращ се на два-три метра зад министър-председателя. Вратите бавно се разтвориха и на прага се появи махараджата Залим Сингх. Присъстващите го поздравиха с дълбоки поклони.

Инди хвърли бегъл поглед през масата и забеляза, че Уили буквално зяпна от изненада. Премести очи към монарха на прага и едва забележимо се усмихна. Оказа се, че Залим Сингх е момче на не повече от тринайсет години.

– Този ли е махараджата? – пошепна с невярващ глас Уили. – Това лапе?

Нито едно човешко лице не беше изразявало по-голямо

разочарование.

– Може би си пада по какички – опита се да повдигне духа ѝ Инди.

Залим Сингх се насочи към почетното място на масата. Беше облечен в дълъг до петите халат, натежал от златни и сребърни орнаменти, отрупан с брилянти, рубини, изумруди и перли. По подобен начин беше украсен и тюрбанът му, а върху него се крепеше диадема във формата на бликащ фонтан. Целият беше накичен с обеци и пръстени, а лицето му бе по детски нежно и гладко, без нито едно косъмче или бръчица, съвсем като на бебе.

С две думи, махараджата изглеждаше доста женствен и красив.

Очите му бавно обхождаха тълпата и в тях се четеше царствено снизхождение. Но този израз изведнъж изчезна, когато се спряха на Дребосъка.

Момчето не се покланяше, а седеше предизвикателно на мястото си с бейзболната шапка на глава, дъвчеше дъвка и от целия му вид личеше, че пет пари не дава за това натруфено хлапе.

В същия миг двамата станаха заклетии врагове.

Инди отправи предупредителен поглед през масата, Дребосъка ментално го долови и леко се поклони. Вътре в себе си беше сигурен, че този поклон е предназначен за Инди, а не за надутото чучело насреща му.

Най-сетне махараджата се отпусна на златната си възглавница, кимна и гостите бавно заеха местата си.

Инди се усмихна съчувствено на Уили, която все още не беше се свързала от горчивото разочарование.

– Горе главата – рече ѝ той. – Размина се с твоя принц, но вечерята всеки момент ще пристигне.

Точно това ѝ трябваше. Покрусата изчезна от лицето ѝ и тя нетърпеливо преглътна.

– Никога в живота си не съм изпитвала такъв глад!

Появиха се прислужници със сребърни подноси, върху които димеше топла храна. Уили за миг затвори очи и започна да души ароматите, които се разнасяха във въздуха. Когато ги отвори отново, чинията ѝ вече беше пълна с първото ястие – глиганче сукалче, от което стърчаха стрели, пронизали гръбчето и коремчето му.

– Господи, каква гадост! – смаяно възкликна тя.

Инди също сви вежди в учудване. Знаеше, че индусите не ядат месо, и менюто му се стори доста странно. Хвърли бегъл поглед към Блумбърт и видя, че той също гледа озадачено в чинията си.

Младият махараджа се наведе вляво от себе си и прошепна нещо на ухото на Чатар Лал. Министър-председателят кимна и се обърна към гостите.

– Негово Височество желае да поздравя своите гости и специално прочутия доктор Джоунс от Америка – обяви тържествено той.

Инди почтително наведе глава и отвърна:

– За нас е голяма чест да сме тук.

Миниатюрна маймунка скочи на рамото на Дребосъка, посегна да вземе едно цвете от масата и шумно забърбори на ухото му. Дребосъка се изкиска от удоволствие. Маймунката грабна шапката от главата му, той я дръпна обратно и играта започна.

Уили продължаваше да гледа към средата на масата, където в поднос лежеше майката на току-що родените глиганчета.

– Имам един въпрос, господин премиер – обърна се Инди към Чатар Лал. – Разгледах част от колекцията на махараджата.

– Чудесна колекция, нали?

– Не съм убеден, че всички експонати в нея са стари. Някои от тях, според мен, са скорошна изработка. Приличат на идолите, които използват тугите при молитвите, отправяни към тяхната върховна богиня Кали.

При думата „туги“ цялата маса притихна. Очите на всички индуси се отправиха към Джоунс, сякаш бе нарушил някакво табу и бе извършил неппростимо кощунство.

Чатар Лал с усилие си наложи да остане любезен, но в отговора му ясно се долови студенина.

– Това е невъзможно, доктор Джоунс.

– Доколкото си спомням, в тази област тугите са били особено активни – настоя Инди, усетил, че е на прав път.

– О, какви невероятни диваци бяха тези туги! – намеси се Блумбърт. – Извиваха врата на всеки чужденец, който дръзваше да премине през земите им. Да, да, действаша именно в този район. С тях се разправи един британски майор.

– Слимън – вметна Индиана. – Майор Уилям Слимън.

– Точно така.

– Успял да проникне в племето и арестувал главатарите му – продължи Инди. – Май е било през 1830 година. Смелчага!

– Имате великолепа памет – погледна го с нарастващ интерес Чатар Лал.

– Такава ми е работата – скромно наведе глава Инди.

– Значи прекрасно знаете, че култовете и ритуалите на тугите са мъртви вече близо цял век – настоя Чатар Лал.

– Така е – отново се намеси Блумбърт. – Тугите бяха изостанало племе, което принасяше в жертва на Кали живи хора! Английската армия ги ликвидира веднъж завинаги!

На масата се появи второто блюдо – варена боа-удушвач, от която се издигаше пара. Гарнитурата беше от пържени мравки. Един прислужник хлъзна подноса с огромната змия към гостите и в средата му се размърдаха множество миниатюрни змиорки, очевидно току-що излюпени.

Лицето на Уили видимо пребледня. Търговецът до нея възбудено потърка ръце.

– Ах, каква прекрасна изненада! – рече той. – Деликатес от змии!

– Кое точно й е прекрасното? – унило отрони Уили, почувствувала как апетитът й се изпарява.

Индиана продължаваше разговора си с Чатар Лал.

– Според мен легендата за тугите е още жива – каза той. – Доказателство за това са част от ритуалите им, които все още се използват.

– Няма никаква легенда – отсече министър-председателят с очевидно желание да приключи този разговор.

– Не съм убеден, не съм убеден – учтиво поклати глава Инди. – На път за Двореца открих една малка статуетка на богинята Кали, богинята на разрухата, хаоса и смъртта.

Залим Сингх и министър-председателят си размениха бегли погледи, които не останаха незабелязани от Индиана. Преди да отговори, Чатар Лал видимо се стегна.

– Аха, сещам се – кимна той. – По тези места играехме като деца. Баща ми постоянно ме предупреждаваше да не давам на Кали своя атман, тоест душата си. Но не съм запомнил тези игри с нищо лошо. Спомням си единствено прекрасните мигове на младостта, обичта на близките си. Всичко е слухове, доктор Джоунс. Слухове, породени от страх и невежество. Извинете, но нашият разговор очевидно започва да тревожи многоуважавания капитан Блумбърт.

Лицето му приличаше на неподвижна маска.

– Изобщо не съм разтревожен, господин премиер – жизнерадостно се обади английският офицер. – Просто ме заинтригувахте.

Дребосъка отново се заигра с маймунката. Не обичаше да слуша разговори за разни страхотии и искрено се надяваше, че Върховният бог-пазител на мрачните небеса Хуан-тиен държи под око това, което става на Земята.

Но за Уили неприятните мигове продължаваха. Не стига, че под носа ѝ сложиха куп отвратителни неща, които ѝ предлагаха да дъвче и поглъща, ами подеха разговор за човешки жертвоприношения и други подобни гадости. Тъкмо когато се питаше дали няма да е най-добре да изяде някое от цветята на масата, над рамото ѝ се надвеси един прислужник и положи в чинията ѝ бръмбар с големина на човешка длан.

Тя потръпна от отвращение и с ужас загледа съседа си, който взе от своята чиния подобен лъскав бръмбар, разчупи го надве и с наслада изсмука вътрешността му.

Побледня още повече, а пред очите ѝ заиграха разноцветни кръгове.

Търговецът вдигна глава и учудено я погледна.

– Но вие не се храните!

– Аз... На обяд вече се храних с насекоми – опита да му се усмихне Уили. На вечеря с махараджа човек трябва да се държи учтиво, напомни си тя.

Напрегнатият разговор в другия край на масата продължаваше.

– Знаете ли, жителите на доста околни села твърдят, че дворецът Панкот им е отнел... – опита се да смени темата Индиана.

– Доктор Джоунс! – остро го прекъсна Чатар Лал. – В нашата страна не е прието гостите да обиждат своите домакини!

– Извинявам се – отвърна Инди. – Мислех, че говорим за местни обичаи и нищо повече. – Продължаваше да говори с невинен тон и се усмихваше все така приятелски, но намеците му бяха от ясни по-ясни.

– За каква кражба става въпрос? – попита Блумбърт с официален глас на представител на висшата власт. Кражбите бяха по неговата част и той не можеше да отмине с мълчание подобно съобщение.

– За един свещен камък – отвърна Индиана.

– Ха-ха – изсмя се Чатар Лал. – Виждате ли, капитане? Камък!

Част от присъстващите се присъединиха към смеха му с видимо усилие.

Уили беше в състояние да вижда единствено десетината гости, които чупеха с отвратително хрупане тези ужасни бръмбари-гиганти и шумно смучеха слюзестите им вътрешности. Наведе се към Дребосъка, зает да преподава на маймунката правилата на бейзбола, и му прошепна:

– Дай ми шапката си!

– Защо ти е? – подозрително я изгледа той.

– Да повърна в нея!

Един от прислужниците се приближи и застана неподвижен в очакване на разпорежданията ѝ.

– Нямате ли нещо не толкова изтънчено? – усмихна му се ослепително тя. – Да речем супа?

Прислужникът направи дълбок поклон и се отдалечи. Само след минута се завърна с голяма покрита купа в ръце. Постави я пред нея и тържествено свали похлупака. Наистина беше супа, най-вероятно пилешка. Поне така миришеше. Но вътре плуваха няколко десетки изцъклени очички.

Търговецът до нея одобрително кимна.

– Изглежда превъзходно! – възкликна той.

По бузите на Уили се търкулнаха сълзи.

Индиана продължаваше да притиска Чатар Лал:

– Отначало изпитвах известни съмнения – говореше той. – Но после нещата си дойдоха на мястото и направих връзка между камъка на онези селяни и легендата за Санкара.

Чатар Лал видимо се разгневи.

– Доктор Джоунс, всички ние сме изложени на злобни сплетни! – просъска той. – Сега си спомням какво говореха за вас в Хондурас. Разправяха, че сте похитител на гробове, а не археолог!

– Вестниците доста преувеличиха случая – сви рамене Инди.

– А нима е лъжа, че султанът на Мадагаскар се е заклек да ви отреже главата, ако някога посмеете отново да се върнете на острова?

– Не ставаше въпрос за главата ми – отвърна Инди и споменът за султана изплува ясно в съзнанието му.

– Тогава сигурно за ръцете ви – подхвърли министър-председателят с язвителен тон. От блясъка в очите му беше видно, че знае отлично кои части от тялото на американеца са били заплашени от унищожение.

– Не – поклати глава Инди, леко притеснен. – Ставаше въпрос за моето, за моето погрешно виждане на нещата.

– Пред съвсем същия случай сте изправен и тук, доктор Джоунс – усмихна се хладно Лал и удобно се намести. – Погрешно виждане!

Махараджата се закашля и за пръв път проговори:

– Чувал съм потресавачи истории за тугите и техните противни култове.

Гласът му накара гостите да притихнат. Очевидно рядко изказваше мнението си.

– Вярвах, че тези истории са измислени, за да плашат децата, но после научих, че култовете на тугите наистина са съществували и са

били ужасно отблъскващи! – добави той и после спря поглед на Индиана: – Срамувам се от това, което е ставало преди години по тукашните места. Запазили сме тези предмети, става въпрос за идолите и куклите, просто да ни напомнят, че в моето царство такива неща няма да се случват никога!

При последните думи гласът му стана писклив, а над горната му устна избиха ситни капчици пот.

В залата цареше гробно мълчание.

– Извинявам се, ако съм ви обидил – обади се най-сетне Индиана.

Настъпи видимо оживление. Слугите вдигнаха употребяваните прибори и донесоха нови. Разговорите постепенно се възобновиха. Инди беше твърде объркан. Несъмнено научи доста за порядките тук, но едновременно с това усещаше, че много други неща продължават да са забулени в неизвестност.

– Охо, идва десертът! – възкликна лакомият съсед на Уили.

Маймунката на Дребосъка внезапно подскочи и изчезна през един от отворените прозорци. Решила да си спести поредната гадория, Уили затвори очи. Ушите ѝ доловиха нетърпеливото потракване на сребърните прибори и любопитството ѝ надделя. Чувствайки, че леко ѝ се завива свят, тя отвори очи.

По-лошо не можеше и да бъде, защото това, което видя, надхвърли всичките ѝ очаквания. Чиниите бяха пълни с глави на малки маймунки.

Върховете на черепите бяха срязани и оставени като странни похлупаци над сгърчените в предсмъртна гримаса личица. Всяка чиния беше върху поднос на малки крачета – така, че дългата пепелява козина на маймунските скалпове висеше свободно.

Дребосъка гледаше със зяпнала уста, а дори Инди и капитан Блумбърт изгубиха хладнокръвие.

С невярващи очи Уили наблюдаваше как махараджата и гостите му вдигнаха капачетата на черепите пред себе си и със златни лъжички започнаха да си хапват от това, което беше вътре.

– Замразен маймунски мозък! – възкликна търговецът до нея, щастлив и радостно възбуден.

Всичко това ѝ дойде твърде много. Запазвайки достойнство до последния момент, тя затвори очи и припадна.

– Доста необичайно меню, нали? – отбеляза Блумбърт, докато двамата с Индиана бавно напуснаха Павилиона и се насочиха към градината. На няколко крачки зад тях пристъпяше Дребосъка. Градината беше осветена от стотици фенери. Сред аромата на цветята се долавяше

натрапчивата миризма на тютюн, пушен с наргиле.

– Отчитам вероятността да са се опитали да ни сплашат – кимна Индиана. – Но въпреки това съм убеден, че истинският индус никога няма да хапне месо! Да се чуди човек какви са тези наши домакини.

– Едва ли са имали за цел да ни плашат – рече Блумбърт.

– Кой знае? – въздъхна Инди и безпомощно разпери ръце.

– Е, аз трябва да вървя. Да настая войниците си. Много се радвам, че се запознахме, доктор Джоунс!

– Аз също, капитане.

Стиснаха си ръце и Блумбърт си тръгна.

Инди погледна надолу към Дребосъка и рече:

– Хайде, момче. Ела да видим какви чудеса още ни очакват.

Насочиха се към кухнята. Инди беше твърдо убеден, че ако човек действително желае да научи нещо за своите домакини, той трябва да разговаря с прислугата.

В кухнята зад приемните работеха десетина души, които прибираха съдовете, почистваха остатъците от вечерята и миеха чиниите. Инди заговори един мъж, който му заприлича на готвач, но онзи остана безмълвен. Инди го заговори на друг диалект, но отново не получи отговор. Опита също с няколко от останалите кухненски работници, ала напразно.

Съзря купа с плодове на един от шкафовете, взе я и попита дали може да хапне. Никой не му обърна внимание.

– Видя ли, Дребосък? – горчиво се усмихна Индиана. – Искаш ли да разбереш нещо за някоя къща, сдуши се с прислугата!

Дребосъка му отвърна с широка прозявка, която Инди изкопира съвсем точно.

Стори му се, че едно момиче му прави знаци с очи, но между тях се изправи някакъв старец и с гневни движения отпрати момичето навън. Тя тръгна към вратата и красивото поклащане на бедрата ѝ внезапно му напомни за една дама, която вероятно го очакваше и която все по-трайно се настаняваше в мислите му.

Погледна прислужниците, които все така шетаха наоколо, погледна купата с плодовете на масата и олюляващия се Дребосък, който буквално заспиваше прав. Реши, че е крайно време да си дадат малко почивка.

Минути по-късно крачеха по сумрачен коридор към стаите си. Понесъл покрит поднос в ръце, Дребосъка се прозяваше на всеки пет секунди.

Инди го потупа по главата, взе подноса и спря пред вратата.

– Хм – навъси се той. – Май ще трябва да проверя как се е настанила Уили.

– Май тъй ще е най-добре – подигравателно го погледна Дребосъка, дръпна се да му направи път и добави с висок шепот: – После ще разказваш.

Инди рязко се извърна и заповяда:

– Изчезвай!

Вратата безшумно се затвори зад момчето.

Миг по-късно обаче тя отново се откряна. Дребосъка реши, че поне за минутка трябва да погледа. В края на краищата предстоеше дългоочакваната любовна сцена, началото на една връзка от съдбоносно значение за него.

Подобно на великия бейзболист Бебе Рут, Инди беше на път да инкасира една точка в своя вреда. Ако не предприемеше атака, разбира се.

Но нещата несъмнено щяха да завършат добре. Дребосъка все повече се убеждаваше, че Инди и Уили са всъщност легендарните влюбени Хсиенпо и Йинг-тай, слезли от небето. Според преданието те умират в обятията си, превърнати в лъчи на дъгата от Императора на небесните съкровища. Хсиенпо се превъплътил в червения цвят, а Йинг-тай – в синия. Очите на Уили бяха бистро сини, докато кожата на Инди безспорно беше червеникава, нали? Очевидно двамата бяха слезли на Земята да се срещнат отново, а пряк резултат от тази среща бе самият Дребосък, възприел виолетовия цвят като краен продукт на това божествено съединение.

Дребосъка беше дълбоко убеден в правотата на разсъжденията си. Доказателство за това бяха виолетовите пролясъци в кафявите му очи.

В момента обаче му беше безкрайно трудно да държи отворени своите кафяви очи с виолетови точки в тях. Ужасно му се спеше. Това го накара да се запита дали и Уили, подобно на Небесната Сянка, не притежава способността да замъглява съзнанието на хората. Не, няма да заспи, реши той. Защото на всяка цена трябва да е свидетел на първото единение на митичната двойка.

Инди се приближи до вратата, която водеше към покоите на Уили. Тя беше плътно затворена. Той се накланя да почука, но в същия миг на прага се изправи Уили. Все още в своите царствени одежди, тя изглеждаше малко стресната.

– Господи, каква изненада!

– Нося ти нещо – изломоти Инди. Усещаше, че не може да

контролира напълно израза на лицето си, но въпреки това направи опит да говори приветливо.

– Едва ли го искам – предизвикателно отвърна Уили, но и в нейния глас липсваше убедителност.

– Е, хубаво тогава – сви рамене Инди и се обърна да си върви, рещил, че няма никакъв смисъл да проявява нахалство. Извади една ябълка от подноса в ръцете си и я захапа. Уили ясно долови хрускането, пресегна се и дръпна апетитния плод. Бързо отхапа, убедена, че това е най-вкусната ябълка в живота ѝ. Затвори очи, за да се наслади по-пълно на сочния хрупкав плод. Когато ги отвори отново, видя, че Инди е махнал капака и протяга подноса към нея. Върху му бяха струпани банани, портокали, нарове, смокини и едри чепки грозде.

Уили хлъцна от удоволствие, пое подноса и го внесе в стаята си. Инди влезе след нея.

В другия край на коридора Дребосъка мъдро се усмихна, затвори вратата и се шмугна в леглото.

Този Джоунс не е чак толкова лош, помисли си Уили. Само да не беше такъв надут! Все пак ѝ бе помогнал, а хората очевидно го уважаваха и се вслушваха в думите му. Вероятно наистина е известен човек. Много мило, че ѝ донесе тези божествени плодове. Все пак се намираха на хиляди мили от цивилизацията, от радиото и автомобилите.

Напъха няколко гроздови зърна в устата си и му се усмихна. Той продължаваше да стои до вратата като смутено прислужниче.

Ако обичаш да караш бързи коли,
ако обичаш съмнителни кръчми,
ако обичаш стари псалми и голи крака.

Уили запретна ръкави и взе да бели един голям банан. Едновременно с това продължи да си тананика наум:

Ако обичаш Дивия Запад,
ако обичаш да гледаш как се събличам
никой няма да е против

Инди ѝ се усмихна в отговор. Горкото момиче! Очевидно го желае с цялото си сърце! Е, той няма нищо против. Тя е приятна и Инди няма да ѝ откаже. Пристъпи крачка напред.

– Ти си добър човек – измърка тя. – Ставаш за личен прислужник в двореца ми.

С всеки изминал ден тя изглежда все по-добре, призна пред себе си той. Все по-приятно му беше да я гледа.

– С бижутата си ли ще спиш, принцесо? – попита я той.

– Да, с тях и с нищо друго – предизвикателно го погледна тя. – Това изненадва ли те?

– Не, нищо не може да ме изненада мен. – Той се приближи до нея, взе си една ябълка и я захапа. – Забравяш, че съм учен.

– И непрекъснато се занимаваш с изследвания, така ли?

– Непрекъснато – кимна той.

– Значи се интересуваш какъв нощен крем употребявам, в каква поза обичам да спя, как изглеждам сутрин, така ли? – Възбудата витаеше из въздуха и тя искрено пожела той по-скоро да предприеме нещо.

Сякаш прочел мислите ѝ, Инди кимна.

– Професионален навик – рече той.

– По-скоро любовен ритуал.

– Не, по-скоро примитивна сексуална практика.

– Значи си експерт в тази област – заключи тя и се зае да разхлабва вратовръзката му. С всяка изминала минута той ѝ се виждаше все по-привлекателен.

– Имам доста голям стаж – призна той. Целунаха се нежно и продължително.

В началото сдържано, после все по-страстно.

Откъснаха се един от друг, за да си поемат дъх.

– Не ти се сърдя, че понякога си груб – едва ли не извинително промълви тя. – От време на време съм страхотна досада!

– Имал съм и по-тежки случаи – великодушно се усмихна той.

– Но не и по-прекрасни от мен! – обеща му тя.

– Не мога да кажа – рече той и леко притвори вратата зад себе си. – Като истински учен мразя да обявявам предварително резултатите от своите опити. Ще ти ги съобщя утре сутринта.

Опити ли, почервеня от гняв Уили. Сякаш съм опитна мишка!

Отдръпна се и го измери с леден поглед. С удоволствие би приела да бъде обичана, но никога няма да позволи на някого да си прави експерименти с нея!

Пристъпи крачка напред и с рязко движение отвори вратата, която той току-що беше захлопнал.

– Вън отгук, самодоволна маймуно такава! Не съм толкова лесна, колкото може би ти изглеждам!

– Аз също! – отвърна стреснато той, после се разгневи: – Знаеш ли

кое ти е най-лошото, Уили? Прекалено сигурна си, че всички ще играят по свирката ти!

След тези думи се обърна и тръгна към стаята си.

– Прекалено си горд, за да признаеш, че си луд по мен, доктор Джоунс! – подвикна подире му тя, убедена, че именно това е неговият проблем. Свикнал да се контролира постоянно, той не можеше да приеме, че се е влюбил в нея, че е станал уязвим и несигурен. Е, добре. Тя е готова да прояви милост към него. Но и той трябва да се държи като джентълмен!

– Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен. – Изправен на прага, той се постара доста, за да придаде на гласа си необходимата доза твърдост. Няма къде да иде, скоро ще почука на вратата ми!

– Пет минути – отвърна тя. – Най-много след пет минути отново ще си тук!

Беше ясно, че я желае много повече, отколкото иска да покаже. Бедното момче, едва ли ще издържи дълго в подобно състояние!

Инди пусна насреща ѝ една широка и малко пресилена прозявка.

– След пет минути вече ще спя дълбоко, скъпа – увери я той и затвори вратата зад себе си.

– Пет минути! – повтори тя. – И двамата знаем, че точно така ще стане!

Инди се прибра в стаята си. След миг откряна вратата, надникна навън и отново затвори. Уили затръшна нейната с всичка сила.

Инди се облегна на вратата и зачака. Но отвън беше тихо. Никакви стъпки, никакви извинения. По дяволите! Той пристъпи и седна на леглото, обзет от ярост.

Уили също отиде до своето легло. Мърморейки под нос, тя тежко се отпусна на меката постеля. Ще се върне. Колкото и да е умен, той си остава мъж, а тя е страхотно привлекателна жена. Взе будилника от нощното шкафче до главата си и предизвикателно го погледна. Пет минути! После съблече робата.

Инди свали самото си. Хвърли поглед на часовника над леглото и промърмори:

– Четири минути и половина!

Смешно! Тя е смешна жена, намират се в един смешен дворец, в още по-смешна ситуация! А той се чувства унизен.

Уили нервно крачеше из разкошно обзаведения апартамент. Духна няколко свещи, изгаси някоя и друга лампа, изправи се пред голямото огледало и се заоглежда. От влагата косата ѝ беше доста разхвърчана.

Нима това го е отблъснало? Защо ли си тръгна толкова бързо? Но не, той ще се върне!

Инди погледна образа си в огледалото на тоалетката. Какво му е лицето й? Нищо, разбира се. Тя е привлекателна жена, дума да няма, но това съвсем не означава, че трябва да й падне на колене, нали?

Стана, приближи се до дивана и внимателно зави с одеялото дълбоко спящия Дребосък. Ех, защо не можеше да е отново на дванайсет години! По стените висяха портрети на раджпутски принцове върху танцуващи коне, пейзажи с изгледи от Двореца, танцьорки. Танцьорки, танцьорки!

Уили се отпусна на широкото легло, над което висеше ефирен балдахин, и се зае да огъва тялото си в различни съблазнителни пози. От време на време прекъсваше заниманията си и с умело престорена изненада се обръщаше към въображаемия посетител: „О, доктор Джоунс! О, Индиана!“

Будилникът до леглото й показваше десет и осемнайсет минути.

Инди лежеше на леглото и гледаше в тавана. Как да заспи в това състояние? Нима тя си въобразява, че е от камък? Кой мъж би издържал на такъв тормоз?

Часовникът до леглото му показваше десет и двамайсет и една.

Уили сграбчи будилника и го притисна до ухото си. Тик-так, тик-так. Значи работи. Пръстите й нервно забарабаниха по ръба на леглото. Нима прелестите й се оказаха недостатъчни? Нима започва да губи своята привлекателност? Нима е възможно той все още да не е на прага й, драскайки умолително по вратата?

С усилие на волята Инди се въздържа да не скочи на крака. До главата му часовникът настоятелно тиктакаше. Не, в тази игра на изчакване победител ще бъде той. Археологията е калила нервите му, той умее да чака. Рано или късно тя ще рухне и ще се предаде, ще дотича до него. Надяваше се това да стане по-рано, все пак.

– Уили! – прошепна той, погледна към вратата и се усмихна. Но вратата си оставаше затворена. Опита по-друг тон:

– Уили!

Отново никакъв резултат. По-добре да изиграе безразличие.

– О, Уили, здравей.

Вратата си остана затворена, а Дребосъка продължаваше да спи.

В стаята си Уили опитваше нови пози и различни встъпителни думи.

– Джоунс, доктор Джоунс. О, здрасти, Индиана!

Часовникът на Индиана показваше десет и трийсет и пет. Той го захвърли на пода и закричи нервно напред-назад.

Уили се плъзна в долния край на широкото легло, изтегна се върху копринената покривка и разпери ръце за прегръдка. После бавно се отпусна на пода.

Инди продължаваше да крачи пред редицата портрети и картини на стената, край натруфени принцове, разиграни коне и танцуващи момичета. Ах, тези танцьорки!

Уили също сновеше пред своите картини, но за разлика от Индиана непрекъснато мърмореше:

– Нощни упражнения, глупости! Примитивни плътски щения! Утре щял да ми съобщи!

Отвъд стената и Инди започна да мърмори:

– Личен прислужник! Самодоволна маймуна! Пет минути!

Уили се закова на място и отправи невярващ поглед към огледалото пред себе си.

– Няма го! – прошепна смутено тя. – Не може да бъде!

Инди също прекрати нервната си разходка и отправи невярващ поглед в пространството.

– Не може да бъде! – учудено промърмори той. – Тя не дойде! И аз няма да ида!

В този миг от сянката край последната картина се отдели фигурата на облечен в тъмни дрехи пазач. Ръцете му светкавично се вдигнаха и усукаха тънко, но здраво въже около врата на Индиана.

С бърз рефлекс Джоунс успя да мушне пръсти под затягащата се примка, но въпреки това усети как адамовата му ябълка изхрущя при внезапния натиск. Отчаяно борейки се за глътка въздух, той отвори уста и бавно се свлече на колене. Почти изхвъркнали от орбитите, очите му се спряха на малките ухилени черепи, които се поклащаха в края на смъртоносното въже, увито здраво около китките на убиеца. Със сетни сили Индиана рязко се приведе и скочи насреща му. Пазачът изгуби равновесие и се тръшна по гръб на пода.

В следващия миг убиецът измъкна остър нож, но Индиана беше успял вече да докопа близката саксия и с бързо движение я пръсна в главата му. Ножът издрънча на пода и Дребосъка се размърда. Дочул шум, Инди премести поглед към вратата. В същия миг убиецът отново скочи отгоре му.

Изправена пред затворената врата, Уили нервно извика:

– Цял живот ще запомниш тази нощ! Нощта, в която бях в ръцете

ти, а ти ме изпусна! Лека нощ, доктор Джоунс, и приятни сънища! Токущо се размина с най-хубавото нещо в живота си!

Инди се вкопчи в своя нападател и двамата се затъркаляха по покрития с керамични плочки под. Дребосъка се събуди точно когато Инди успя да се откъсне от лапите на нападателя си и замаяно се оглеждаше. Без да се колебае нито секунда, момчето грабна камшика и му го подхвърли.

Инди го улови във въздуха и здраво шибна убиеца по ръката. Онзи го пусна и побягна към вратата. Инди отново замахна и този път змийските краища на кожения камшик със свистене се увиха около шията на главореза, който се дръпна толкова рязко, че дръжката на камшика се отскубна от дланта на Индиана и отхвъркна нагоре към бавно въртящия се на тавана вентилатор.

Ресните се навиха на витлата като рибарска корда в макарата си. Едновременно с това тялото на убиеца бавно започна да се издига към тавана подобно зловеща риба, захапала здраво кукичката на въдицата. След миг краката му престанаха да докосват пода, от гърлото му се откъсна кратък задавен писък, тялото му се разтърси от конвулсии и той се превърна в труп, обесен труп.

– Спри вентилатора, Дребосък! – викна Инди. – Аз отивам да видя дали при Уили всичко е наред!

Американецът изхвъркна от стаята, а Дребосъка се протегна и въртна един ключ на стената.

С широко разтворени очи Индиана връхлетя в стаята на Уили.

Тя лежеше на леглото със замряло сърце.

– О, Инди.

Дойде, в края на краищата. Прекрасен е! Може пък да не е погледнал часовника. Той се хвърли към леглото ѝ.

– Бъди нежен! – прошепна тя.

Индиана прелетя край нея и завря глава под леглото. Никой. Скочи на крака и се зае да изследва най-грижливо стаята.

– Хей, аз съм тук! – повика го Уили. Инди продължи претърсването, без да ѝ обръща внимание. Тя дръпна балдахина и видя, че очите му са насълзени. От любов, в това не може да има съмнение!

Инди заобиколи леглото и се отпрати към вратата.

– Няма никой – промърмори сякаш на себе си той.

– Как да няма? – учуди се Уили и отметна балдахина. – Аз съм тук!

Инди се насочи към огледалото, а Уили скочи от леглото и го последва. Вниманието му привлече голяма ваза с цветя, висяща в ъгъла,

вляво от огледалото. Убиецът беше проникнал в стаята му през тайна врата, а това означаваше, че и тук сигурно има нещо подобно.

Пристъпи към една от колоните на просторното помещение. Предчувствието му беше толкова силно, че едва ли можеше да се заблуждава.

Уили продължаваше да върви по петите му.

– Държиш се много странно, Инди! – озадачено отбеляза тя.

Инди заразглежда колоната, без да ѝ обръща внимание. Върху камъка изкусно беше гравирана фигурата на гола танцьорка. Пръстите му пъргаво заопипваха издутините – крака, украшения, бедра, гърди.

На Уили всичко това ѝ се стори прекалено.

– Хей, аз съм тук! – повика го тя.

Лостът се оказа прикрит от гърдите.

Колоната внезапно проскърца, завъртя се и изчезна в стената. Пред очите им се разкри мрачният отвор на някакъв тунел.

Инди пристъпи крачка напред, драсна клечка кибрит и прочете издълбания в каменната стена надпис: „Върви по стъпките на Шива“.

– Какво означава това? – възбудено пошепна Уили, застанала зад гърба му.

– „Не предавай.“ – Инди престана да чете, бръкна в джоба си и измъкна парченцето излиял папирус. След това се зае да сравнява текста му с надписите на стената.

Зад тях вратата се отвори и на прага се появи Дребосъка. Видял ги край стената, той с бързи крачки се приближи.

Инди прочете санскритския надпис на късчето папирус:

– „Не предавай истината.“

После се обърна назад и кратко заповяда:

– Дребосък, отивай да събереш нещата ни!

Момчето изтича обратно в спалнята, а Индиана застана с лице към тъмния вход на тунела.

ГЛАВА 6

ХРАМЪТ НА ОБРЕЧЕНИТЕ

– Какво има там вътре? – уплашено прошепна Уили.

– Точно това възнамерявам да разбера – отвърна Инди. – Ти оставаш тук. Ако не се върна до един час, отиваш да събудиш капитан Блумбърт, ясно ли е?

Тя кимна безмълвно. Появи се Дребосъка, натоварен с чантата, шапката и камшика на Инди. Дватама се спогледаха и хлътнаха в тъмния тунел.

До първия завой водеше Дребосъка, тъй като трябваше да проверява дали тунелът е достатъчно широк за едър мъж като Инди. Но съгъстващият се мрак започваше да го плаши.

– Мисля ние няма работа тук, доктор Джоунс – изказа мнение той.

Инди го хвана за яката и го дръпна зад себе си.

– Стой отзад, Дребосък – нареди той. – Върви в стъпките ми. И не пипай нищо!

Инди предпазливо тръгна напред, а Дребосъка го последва. Изведнъж видя една малка врата в стената на тунела, която Инди подмина, без да забележи. Протегна ръка и натисна бравата. Вратата изведнъж се откочи и два човешки скелета се стовариха отгоре му със смразяващ кръвта трясък.

Дребосъка изпищя и тупна по задник. Вече познаваше тези приятелчета – беше ги гледал във филма „Мумията“ и още тогава изпрати съвсем категорично послание до Онзи, владетеля на подобни страхотии – беше му внушил, че не изпитва никакво желание да си има работа с такива ужасяващи скелети, особено пък в тъмен тунел! Сигурно някой се мъчеше да го сплаши.

Инди се протегна и го изправи. После го поведе към поредния завой, като почти го мъкнеше на ръце. Полъхна хладен вятър и край главите им заплъосяха някакви одрани кожи, които твърде много приличаха на човешки.

Дребосъка измъкна ножа си и тържествено рече:

– Стъпвам в твои стъпки! Не пипам нищо!

Кожите продължаваха да плющят в мрака. Момчето пое дъх и напевно поде дълъг низ китайски молитви и заклинания срещу духове. Общо взето, не беше изненадан от обстановката, тъй като на няколко

пъти беше гледал филма „Невидимия“, в който постоянно се случваха подобни неща.

– Спокойно, момче – мрачно се усмихна Инди. – Опитват се да ни сплашат и нищо повече!

Продължиха да вървят напред. Тунелът беше изсечен в скала, твърда и влажна. Колкото повече напредваха, толкова по-надълбоко слизаха. Скоро стана съвсем тъмно.

– Дръж се за мен, момче – предупреди Инди.

След няколко крачки Дребосъка почувствува, че стъпва върху нещо трошливо и хрупкаво.

– Настъпвам някакви... – прошепна той.

– Да, на пода има нещо – тихо откликна Инди.

– Прилича на коледни курабийки.

– Едва ли – усмихна се в мрака Инди. Курабийките нямат крака, а това на пода съвсем доловимо се движеше. Драсна клечка кибрит и се огледа. Бяха спрели пред стена с две кръгли дупки, издълбани в нея. През едната се точеше противен, лигав поток от милион гърчещи се насекоми, които покриваха пода на тунела като дебел килим. Бръмбари с лъскави гърбове, сновящи хлебарки и гърчещи се червеи.

Дребосъка забеляза, че някои от тях се опитват да полазят по краката му, и се навъси:

– Това не са курабийки!

Инди изтърси противните насекоми от крачолите си, клечката опари пръстите му и угасна.

– Давай! Бегом!

Изтика малкия си приятел напред и двамата се прехвърлиха отвъд стената. Дребосъка настъпи някаква издуптина зад завоя на тунела. Това задейства скрит механизъм и зад гърба им със зловещо съскане се спусна огромна каменна преграда.

– О, не! – ахна Инди, след което се наведе и се опита да спре камъка. Но той се хлъзна на мястото си с глух тътен.

Инди се изправи точно навреме, за да види, че и насреща им се спуска подобна преграда. Мъждукащата отвъд нея светлина бавно изчезна. Скочи напред, но късно, твърде късно. Отпусна се на каменния под и се опита да събере мислите си.

– Сърдиш ли ми се? – обади се от тъмното гузното гласче на Дребосъка. Имаше чувството, че е Малката Гръмотевица – непослушното дете на Бога на Гръмотевиците и Богинята на Светкавиците, което непрекъснато прави бели. – Инди, сърдиш ли ми се?

– Не, не много – промърмори Индиана. Сърдеше се по-скоро на себе си, защото едва сега осъзна, че не е трябвало да води момчето към неизвестностите на дяволския тунел.

– Значи само си ядосан?

– Точно така – отвърна Инди и драсна нова клечка кибрит. На пода в краката му се въргаляше някакъв мазен парцал и той го подпали. Малката пещера беше пълна с натрошени човешки скелети. Дребосъка тръгна към него.

– Стой на място! – изкрещя рязко Индиана, на когото никак не му се искаше момчето да задейства още някой от тайните механизми. – Най-добре е да се облегнеш на стената и да не мърдаш оттам!

Дребосъка се подчини и залепи гръб на един стърчащ от стената каменен блок. Но блокът хлътна навътре и задвижи друг скрит механизъм. От тавана бавно започнаха да се спускат остри железни шишове.

– О, не! – простена Индиана.

На мъждивата светлина, хвърляна от горящия парцал, шишовете изглеждаха като зловещи зъби, щръкнали направо от ада.

– Ти каза облегни се на стената и аз точно това направил! – ядосано рече Дребосъка. – Не съм виновен!

Без да му обръща внимание, Инди се втурна към каменната преграда зад гърба им и извика с пълно гърло:

– Уили, слез насам!

Горе в стаята Уили долови виковете на Индиана, завърза коланчето на халата си и пристъпи в тунела.

– Инди! – изкрещя тя. Отговор не получи. Грабна една малка газена лампа от масата и се запуска в подземния коридор. – Бас държа, че скоро пак ще съм мърлява от глава до пети! – промърмори на себе си тя още след първия завои.

Насреща ѝ се озъбиха двата скелета, които бяха подплашили и Дребосъка преди нея.

– Инди! – изпищя тя. – Тук има мъртъвци!

– Ако не побързаш, и тук ще има такива! – извика ѝ в отговор Индиана.

Упли се затича. Премина на един дъх край отвратителните кожи, които плющяха на вятъра, и се спусна по стръмния наклон във все по-гъстиящата се тъмнина. Вятърът угаси лампата в ръката ѝ, а в ноздрите ѝ нахлу отвратителна миризма.

– Тук страхотно вони! – възропта Уили.

– Побързай, слез насам!

– До гуша ми дойде от вас двамата! – промърмори на себе си Уили.
– Господи, няма да се свършат тия ужасии!

– Уили!

Шишовете от тавана бавно се снишаваха. Двамата пленници можаха да ги разгледат отблизо и да установят, че са нещо като остри саби, като наточени бръсначи.

– Идвам де! – сопна се отгатак Уили.

– По-бързо, грози ни опасност! – изрева Индиана, после се обърна към Дребосъка и заповяда: – Дай ми ножа си!

Дръпна го от ръцете на момчето и яростно задълба в основата на каменния блок.

– Каква опасност? – прояви любопитство Уили.

От пода също се показаха стоманени остриета.

– Огромна! – изрева той.

– Инди? – С приближаването ѝ към преградата вонята ставаше все по-силна.

– Положението е сериозно! – викна той.

– Как попаднахте в тая бъркотия?

– Дълга история. Никога няма да я чуеш, ако не се размърдаш!

– Господи, това пък какво е? – Краката ѝ стъпиха върху покрития с гадина под. – Нещо долу шава и хрупти, а после се размазва. Инди, какво е то? Нищо не виждам!

Извади кибрит и драсна една клечка.

Видя милионите противни насекоми и изпищя. Летящи бръмбари с лъскави черупки, дългокраки хлебарки, мъхести гадина, които твърде много приличаха на скорпиони, гърчещи се червеи, скакалци, стоножки. Викът замря в гърлото ѝ и изведнъж ѝ се доповръща.

– Инди, пусни ме да вляза! – проплака тя. – Тук гъмжи от гадина, Инди!

– При нас няма гадина – успокои я отвъд стената Индиана.

– Отвори вратата и ме пусни да вляза! – примолси се тя.

– Ти отвори и ни изкарай оттук! – извика Дребосъка. – Изкарай ни оттук, по-бързо!

– О, Инди, пусни ме! – продължи да хълца Уили.

– Работя по въпроса – отвърна Индиана.

– Инди, вече са в косата ми! – изпищя отново Уили, усетила как разни гадина чоплят из доскоро прекрасната ѝ прическа, правят си удобни гнезда и щракат с щипките си.

– Млъкни и слушай какво ще ти кажа, Уили! Някъде около теб

трябва да има лост от първа степен.

– Какво?

– Някаква ръчка, с чиято помощ се отваря тази преграда!

– Боже мой, Инди, косата ми гъмжи от буболечки! – проплака тя.

Върховете на острите шишове вече се спуснаха досами главата му.

– Отвори очи, Уили, огледай се внимателно! Някъде край теб трябва да има ръчка. Хайде, гледай!

– Виждам две дупки – промърмори тя.

– Отлично! Иди при дясната!

Как не! Точно тази, от която пълзят противните насекоми и която е покрита с някаква отвратителна слуз! Тоя американец сигурно си прави майтап с нея!

Приближи се и протегна ръка към лявата дупка, която беше сравнително чиста. Не съвсем, разбира се, но около нея все пак липсваха гадните животинки.

Изведнъж отвътре се стрелна човешка ръка и я сграбчи за китката. Беше ръката на Инди.

– Не тази! – изкрещя напрегнато. – Бръкни в другата, вдясно!

– Не мога! – простена Уили. – Вътре е пълно с гадини!

– Можеш, ако го направиш внимателно – окуражи я той. – Хайде, скъпа, трябва да ни помогнеш!

– Направи го ти! – викна тя. Противен тип, непрекъснато я командва!

– Хайде, след малко ще е късно! – ревна в отговор той, усетил как острите шишове докосват раменете му и го принуждават да се наведе.

Уили затвори очи и пъкна ръка в гадната дупка.

– Господи, вътре е меко, нещо мърда! Като купа с разкапани праскови!

– Уили, още няколко минути и двамата ще сме мъртви!

– Хванах го! – викна победоносно тя и рязко натисна хлъзгавата ръчка, попаднала внезапно под пръстите ѝ. Каменната врата безшумно се отмести встрани, а острите шишове бавно започнаха да се прибират. Инди и Дребоська седяха на пода, останали съвсем без сили.

Уили се втурна в пещерата, като ожесточено ровеше с пръсти из косата си и се опитваше да се освободи от десетките гадини, пълзящи по кожата ѝ с влудяващ сърбеж.

Дребоська се устреми към бавно повдигащата се преграда в другия край, направи чевръст плонж над високия праг и се приземи от другата му страна съвсем в стила на великия бейзболен майстор Тай Коб. В

случая не мислеше за бейзбол, а просто искаше на всяка цена да се измъкне от това дяволско място.

Уили продължаваше да се гърчи.

– Махнете ги, моля ви се! – викаше тя. – Лазят по цялото ми тяло, а аз мразя насекоми! Господи, ще ме подлудят!

Навеждайки се надолу, за да изтръска гадините, тя неволно се блъсна в каменния блок, който задействуваше затварящия механизъм. Вратата, от която току-що беше влязла, започна бавно да се хлъзга към противоположната стена.

– Не съм аз! – викна откъм другата преграда Дребосъка. – Тя го направи. Хайде, Инди, бягайте!

Видял, че шишовете отново започват да се спускат, той облещи очи и започна да бърбори нещо неразбираемо на китайски. После, подобно на възбуден треньор по бейзбол, скочи на крака и се развика:

– Плонж, Инди, плонж!

Инди сграбчи ръката на Уили и двамата хукнаха към момчето. Стигнаха до бавно спускащата се каменна преграда. Той натика момичето под нея, а след това и сам се провря. От рязкото движение шапката му падна и остана вътре в пещерата.

Между тежката преграда и пода имаше някакви си пет-шест сантиметра, но той без колебание пхна ръката си в процепа, издърпа шапката и миг по-късно камъкът с тътен прекъсна достъпа до пещерата.

– Човек никога не бива да тръгва на приключения без шапката си, нали?

Намираха се в широк, полуосветен тунел, през който свистеше някакъв странен вятър, лъхаш сякаш от земните недра.

Светлината проникваше отгоре, където таванът на тунела бе леко вдлъбнат. Беше червеникава и необичайно ярка. Инди, Уили и Дребосъка бавно поеха към завоя. Когато стигнаха там, изведнъж застинаха на местата си, смаяни от гледката, която се разкри под краката им.

Пещерата беше огромна. Сякаш издялана в скалата от ръката на майстор-великан, тя бе красиво инкрустирана от природата, а сводът ѝ се губеше в мрака над високите подпорни колони. Изглеждаше като огромен подземен храм. Храм на смъртта.

Над гранитния под бяха надвесени каменни балкони. Те се поддържаха от солидни колони и арки, под които мракът беше непрогледен. Именно оттам в пещерата нахлуваха стотици обхванати от религиозен екстаз хора, които приглушено пееха псалми. Пееха в хор и псалмите им се смесваха с воя на чудноватия вятър във високите части на

пещерата.

Подземната музика излъчваше особена хармония и динамика, променяйки силата си благодарение на ехото от многобройните ниши и високия свод. В съответствие с усилването и затихването на необичайните ветрове звучаха и гласовете на богомолците – ту в шепот, ту в отчаяни вопли:

– Го-рам, го-рам. Сун-дарам.

Огромни издялани в камъка статуи окръжаваха множеството. Това бяха скали, оформени като слонове, лъвове, митически богове и демони. Гранитни чудовища с човешки глави, някои от тях толкова страховити, че без съмнение бяха рожба на налудничаво въображение.

По десетките балкончета лумнаха факли и тримата пришълци успяха да видят ясно картината в краката си. Стъпили на малка скална издатина в дъното на пещерата, почти под свода, те гледаха като омагьосани тайнствения култов ритуал, започнал пред огромния олтар в противоположния край на храма. От него ги разделяше дълбока цепнатина в скалата, която хем изглеждаше дело на природата, хем бе доизсечена от човешка ръка. Именно от там струеше мъждивата червена светлина, именно от нея изригваше на кълба парата с отвратителна миризма на сяр, която стенещите ветрове разнасяха из огромното подземие.

Издигнат в далечния край на цепнатината, олтарът постоянно се обвиваше от тези изпарения, поради което формата му си оставаше неясна. Ритуалът продължаваше. От облаците бял пушек изскочиха няколко души с дълги роби, очевидно жреци, с големи кадилници в ръце. От движението им димът край олтара се разнесе и пред очите на пътешествениците се разкри гигантска каменна статуя на богинята Кали – тайната покровителка на храма, кръвожадната и безмилостна богиня, на която бяха дошли да се поклонят всички тези хора.

Статуята бе висока близо десет метра. Около краката ѝ се бяха увидели змии, издялани в камъка с изключително майсторство, около бедрата ѝ висеше поличка от отсечени човешки ръце. Самата богиня имаше шест ръце и всяка от тях държеше по нещо – в едната имаше меч, друга стискаше за косите отрязана човешка глава, две подпираха богинята върху трона ѝ, а последните две бяха протегнати напред и от тях висеше на вериги ръждива желязна кошница.

Около шията ѝ имаше тежка огърлица от човешки черепи.

Лицето ѝ беше отвратително, застинало в кръвожадна гримаса. Лице на чудовище. Очите и устата ѝ влажно блестяха, намазани с разтопена лава от дупката в краката ѝ, крилата на гърба ѝ също бяха покрити с

лава, но вече изстинала и черна. Нос липсваше – на негово място зееше грозна назъбена дупка. Върху главата ѝ имаше нещо като каменен воал, на който бяха издълбани древни знаци, олицетворяващи Злото.

Жреците вдигнаха глави и впериха благоговейни погледи в това гнусно чудовище. Богомолците запяха високо, с ново въодушевление.

– Какво става тук? – запита тихо Уили и потръпна от хладния вятър. Обзе я чувство на безпомощен страх.

– Ритуал на тугите – поясни Инди. – Молят се на богинята Кали.

– Виждал ли си и друг път нещо подобно?

– Такова нещо не е виждал никой през последните сто години! – възбудено отвърна той. Господи, какво невероятно откритие! Съдбата му позволява да присъства на молебен, покрит от праха на десетки години, с напълно запазени ритуали и реликви! Сякаш пред очите му се разкриваха костите на отдавна изчезнало племе.

Изведнъж някъде иззад олтара се разнесе протяжен вой. Беше толкова необичаен и странен, та трудно можеше да се допусне, че е от човешки произход.

– Бахау, Муузе-бахау.

– Какво е това? – уплашено прошепна Уили.

– Изглежда, веселбата започва – отвърна Инди. – В превод означава: „Спасете ме, моля, спасете ме!“.

С напрегнати лица те продължиха да наблюдават ритуала.

Прозвучаха три тържествени удара на гонг и псалмопеенето се прекрати. В пещерата стана съвсем тихо, само вятърът продължаваше да свири зловещата си песен. Към олтара пристъпи дребен мъж. Това беше Мола Рам – Върховния жрец.

Целият облечен в черно, а очите му бяха хлътнали и кръвясали. На врата му имаше наниз от зъби, а върху главата си беше положил череп на бизон със стърчащи напред рога.

Отиде до ръба на цепнатината и се обърна с лице към тълпата. Сред хората отвъд пропастта Инди забеляза позната физиономия.

– Я виж кой е там – прошепна той на Уили. – Нашият любезен домакин махараджата.

– А кой е този с черните дрехи? – попита Уили.

– Прилича ми на Върховния жрец.

На Дребосъка му приличаше на чудовището Франкенщайн.

Мола Рам вдигна ръце и откъм олтара отново се разнесе протяжният тъжен вопъл. Сякаш самата Кали проплакваше. Но в следващия миг илюзията се разпръсна, тъй като пред статуята се появиха няколко

жреци в дълги роби, които мъкнеха покрит с дрипи и отчаяно съпротивляващ се индиец. Именно той надаваше воплите. Всички гледаха в мълчание как жреците го завързват за квадратната кошница от желязо, висеща от ръцете на Кали.

Мола Рам направи няколко крачки към безпомощно мятаната се жертва. Човекът зави жално, а Мола Рам запя някакъв псалм. След това протегна ръка към завързания и дланта му потъна в гърдите на клетника.

Да, да, разкъса гърдите и бръкна дълбоко в тялото му. След миг отново извади ръка, а пръстите стискаха окървавеното и все още пулсиращо сърце на индицеца.

Уили ахна и закри уста.

Дребосъка разтвори широко очи.

– Измъкна сърцето му! Човекът е мъртъв! – прошепна той. Беше чувал, че император Шу-син изтръгвал сърцата на мъдреците, за да провери дали наистина били със седем дупки, както твърдяло поверието. Но сърцето на този човек нямаше дупки, а жрецът не беше Шу-син. Сякаш сме попаднали в ада, помисли си момчето.

Адът се състои от десет кръга, управлявани от кралете Яма. Всеки от тези кръгове предлага различни мъки за грешника – той може да бъде погребан в ледено езеро, да бъде привързан към нажежен стълб, удавен в локва воняща кръв, превърнат в гладуващ дух. Много и разнообразни са предвидените там мъки.

Това тук сигурно беше петият кръг на ада. В него вадят сърцата на умрелите. Дребосъка изпита силно желание да е някъде по-далеч.

Инди не вярваше в легендите за ада и неговите мъки. Но все още вярваше на това, което виждаха очите му. А то беше по-невероятно дори и от най-фантастичните му представи за ужасите на ада. Гледаше като омагьосан човека, когото бяха принесли в жертва.

– Още е жив! – прошепнаха устните му. И наистина мъжът нададе още един писък, а сърцето му продължаваше да тупти в ръката на Мола Рам. Жрецът го вдигна високо над главата си, а тълпата богомолци гръмогласно запя:

– Жаи ма Кали, жаи ма Кали.

Жертвата продължаваше да вие. На гърдите нямаше обичайната в подобни случаи грозна рана, а само едва забележима червеникава резка – там, където беше проникнала ръката на Мола Рам.

По-нископоставените жреци окачиха няколко вериги на металната рамка, повдигнаха я нагоре и я завъртяха. Жертвата се оказа на около

метър от земята, с лице към масивната каменна плоча на пода, която се плъзна встрани с остро скърцане.

Разкри се дълбока, свързана с цепнатината дупка, в дъното на която клокочеше разтопена лава.

Желязната решетка се спусна и жертвата видя как нажежената магма се приближава към лицето ѝ. Сърцето продължаваше да тупти в ръката на Мола Рам. Тълпата все тъй пееше своите псалми, а вятърът продължаваше да свири в пролуките между скалите. Това бяха последните звуци, които нещастникът чуваше на тази земя.

С приближаването към нажежената лава лицето му започна да пуши и да се издува в мехурчета. Месата му зацвърчаха, кожата се нацепи и почерня. Той понечи да изпиши, но отровният дим напълни дробовете му, а гърлото му се сви от горещия полъх. Косата му пламна като факла и миг по-късно желязната рамка със сгърченото тяло потъна в разтопената лава.

На тясната издатина високо горе Уили затвори очи, Инди беше засинал от ужас, а Дребосъка обърна гръб на страшното зрелище. Преди да погледне отново надолу, той отправи една кратка, но пламенна молитва към Небесните повелители на огъня да ги измъкнат отук.

Изправен до олтара, Мола Рам вдигна високо изтръгнатото сърце на жертвата. То продължаваше да пулсира, а от долната му част капеше кръв. Жрецът го протегна над димящата червеникава паст в краката на Кали, то изведнъж почерня и започна да пуши. В следващия миг пламна ярко и изчезна в огнената лава.

Групата жреци се насочи към голямото колело до олтара, завъртя го с дружни усилия и желязната рамка бавно се издигна от дупката. Металът ѝ беше нагорещен до червено, а от жертвата нямаше и следа – беше изгоряла в ада на пламъците.

– Жаи ма Кали, жаи ма Кали – продължаваше да пее тълпата.

Вятърът все тъй виеше в процепите на скалите.

Инди, Уили и Дребосъка стояха като вкопани на местата си, невярващи на това, което виждаха със собствените си очи.

Мола Рам изчезна зад олтара. Мястото му заеха трима други жреци, които понесоха към Кали някакви увити в плат предмети.

Уили се разплака.

– Тихо! – скара ѝ се Инди, а Дребосъка, сам на края на силите си, мълчаливо се приближи към нея и я прегърна.

Жреците внимателно развиха от плата три конични парчета естествен кристал и ги поставиха в основата на статуята. Между краката ѝ се

издигаше висок около метър каменен череп с дупки вместо нос и очи. Жреците доближиха трите кристала плътно един до друг и ги поднесоха към черепа. Те изведнъж грейнаха с всички цветове на дъгата. Жреците ги разделиха и светлината угасна. После ги наместиха в дупките на черепа и те засияха отново.

Индиана наблюдаваше ритуала с нарастващо възхищение.

– Знаят, че камъните им са вълшебни, но изобщо не им минава през ум, че те са част от изгубеното съкровище на Санкара – прошепна той.

– Как така светят сами? – попита Дребосъка и неволно потръпна.

– Според легендата диамантите в тях започват да светят в мига, в който трите конуса се докоснат.

Уили избърса очите си и направи опит да се съвземе.

– Диаманти ли? – истерично се изсмя тя, примряла от напрежение и умора. – Къде са те? – Интересът ѝ бавно започна да се пробужда.

Свещените камъни на Санкара продължаваха да сияят, привличайки като магнит погледите на всички в пещерата. Тримата жреци се поклониха дълбоко, отпуснаха се за миг на колене, а после бавно се оттеглиха в мрака зад олтара. Последваха ги и останалите участници в кървавото жертвоприношение, тъпата поклонници също започна да се разпръсва. След две минути в огромния подземен храм нямаше никой. Само вятърът продължаваше печалната си песен.

– Е, добре – въздъхна Индиана. – Сега вие двамата ще стоите тук и ще ме чакате, без да вдигате шум.

Дребосъка мълчаливо кимна и подаде на Инди камшика и чантата. И без това не изпитваше никакво желание да се доближава до онази страшна статуя долу. Но Уили беше на по-друго мнение.

– Чакай! – изправи се тя. – Къде отиваш?

Единственото ѝ желание беше час по-скоро да се махнат оттук.

Инди измери с поглед разстоянието между отвора на тунела и дъното на пещерата далеч долу.

– Смятам да слеза за малко там – отвърна той.

– Да слезеш долу? Да не си полудял?!

– Не мърдам никъде, преди да взема тия камъни! – решително отсече той. Те бяха най-значителното откритие в живота му и вече го привличаха неудържимо с прекрасното си сияние. Трябваше да ги притежава, трябваше да ги има на всяка цена!

Уили побесня.

– Значи си решил да се пребиеш за едната слава, дявол да го вземе – кресна тя.

Той я погледна и на лицето му се появи топла усмивка. В крайна сметка се оказа, че съдбата му не ѝ е безразлична!

– Сигурно и това ще стане някой ден – сви рамене Инди. – Но не и днес!

Днес той просто ще се сдобие с тези прекрасни вълшебни камъни!

Без да дочака отговор, Индиана клекна и увисна на ръце от ръба на скалата.

Стената надолу беше дълбоко набраздена и крайниците му намериха опора без особен труд. Бавно и внимателно Инди успя да се спусне до най-близката от огромните колони, които поддържаха свода на пещерата. Вкопчил се веднъж в нея, той пъргаво се запуска надолу, използвайки за опора многобройните кобри, лъвски глави и танцуващи момичета, гравирани дълбоко в гладкия ѝ ствол. След няколко минути вече стоеше на дъното на пещерата, здрав и невредим.

Притича тихо към олтара и спря на ръба на зловещата цепнатина в скалата. Дълбоко долу клокочеше лавата – страшният и тайнствен дух на този сатанински храм. Горещият пушек залюта в очите и ноздрите му и той неволно отстъпи назад.

Отвъд това страховито препятствие се издигаше статуята на Кали, а в краката ѝ проблясваха вълшебните кристали на Санкара. И дума не можеше да става за прескачане – цепнатината зееше огромна. Нямаше откъде и да се заобиколи. В следващия миг търсещият му поглед се спря на две колони със слонски фигури на върха, надвесени непосредствено над олтара. Инди бавно разви дългия си камшик и запрати свободния му край към по-близката колона.

Това беше майсторски, изкусен замах. Дългите ивици от тънка, но здрава биволска кожа изсвистяха във въздуха и се увиха около едната бивна на каменното животно. Инди дръпна дръжката на камшика, затегна примката, пое си дълбоко дъх и се затича към ръба на страховитата пропаст.

Набрал скорост, той скочи напред. Камшикът изплющя и се изопна под тежестта му. За миг Инди доближи зейналата паст на ада, тялото му потръпна и се сви от горещия ѝ дъх. В следващия миг отново се издигна нагоре и се приземи в нозете на богинята. Вятърът се усили и пещерата застана с призракен глас. Инди се пресегна и освободи камшика от бивната на слона.

Стъпил на ръба на издатината, Дребосъка успокоително му махна с ръка. Никак не е лесно да бъдеш телохранител от разстояние, но той правеше, каквото може. Инди му кимна в отговор и пхна намотания

около дръжката камшик в колана си. После се обърна с лице към олтара и внимателно пристъпи към трите големи кристала, които продължаваха да сияят в краката на зловещата богиня.

Спря на крачка от тях и ги заразглежда. Този в средата имаше три напречни линии и очевидно той беше откраднатият от селото на майпурите. Протегна ръка и предпазливо го докосна. Не се опари – камъкът светеше със студен блясък. Внимателно го взе и го доближи до лицето си.

Във вътрешността на кристала блестеше вълшебно красив диамант. Светлината му беше неземна, хипнотизираща, прекрасна. Звездна светлина във всички цветове на дъгата. Но, откъснат от нишата си, той бързо потъмня и угасна. Инди го доближи до другите кристали и той отново заблестя. Отдръпна го и пак го доближи – просто за да е сигурен в действието.

После събра трите камъка и ги пусна в сака си. Попаднали в непосредствена близост един до друг, те засветиха отвътре като малко студено слънце.

От мястото си под покрива Дребосъка и Уили го наблюдаваха с одобрение. Инди дръпна връвчиците и здраво ги стегна.

Наблюдаваше го и Кали.

Индиана отстъпи няколко крачки и хвърли поглед към зловещата статуя. Кали гледаше към нищожния смъртен в краката си и изведнъж проговори.

Индиана подскочи от изненада и ужас, а ухиленото насреща му демонично лице сякаш се гърчеше в заплашителни гримаси и заканително ръмжеше.

Не, не. Звучите идваха не от устата на статуята, а някъде изотзад. Инди се присмя на страха си и тръгна към олтара, решен да открие източника на звучите.

Фигурата му изчезна в мрака зад огромния олтар, а Уили и Дребосъка напрегнато се навъсиха.

– Къде се навира, дявол да го вземе! – промърмори Уили. Никак не ѝ беше приятна мисълта, че ще остане сама и без закрила.

Вятърът отново застана. В техния тунел воят му се проточи в странни плачевни стонове. Дребосъка се обърна тъкмо навреме, за да зърне две мрачни черни фигури, които се прокрадваха зад гърба им. Именно тяхното придвижване беше предизвикало промяната във воя на вятъра.

Дребосъка замръзна на мястото си.

– Ти какво... – започна Уили, но зърна фигурите и също занемя.

В следващата секунда двама едри пазачи туги скочиха отгоре им. Дребосъка измъкна бързо ножа си и успя да порне ръката на първия. Човекът падна назад, зашеметен от изненадващата болка. Другият сграбчи Уили.

Но тя имаше достатъчно опит в борбата с разни нахалници и не изгуби присъствие на духа. С добре премерено движение сви крак и ритна в слабините нападателя си. Онзи извика и падна на колене.

Другият пазач се беше свестил и крадешком пристъпяше към Дребосъка. Уили скочи на гърба му и пръстите й опипом потърсиха очите му. Индиецът рязко се завъртя и я залепи за стената. Въздухът изскочи със свистене от дробовете й и тя омаломощено се свлече на земята. В същата секунда Дребосъка ръгна ножа си в крака на нападателя и отново се отдръпна. Онзи изрева и се втурна да го преследва.

Другият индиец запълзя към Уили с жесток блясък в очите. Тя грабна шепа пръст и я хвърли в лицето му. Онзи се зае да чисти напращените си очи, а Уили скочи на крака.

– Бягай, Уили, бягай! – извика Дребосъка, който все още успяваше да респектира с ножа си своя противник.

Уили хукна навътре в тунела, пробяга няколко метра и спря. Дребосъка въртеше ножа си пред лицето на убицеа и го държеше на разстояние. Индиецът викна нещо на хинди, след това с рязко движение се хвърли в краката на момчето. Дребосъка изгуби равновесие и падна възнак, а ножът му издрънча в мрака. Онзи го сграбчи за глезена и го задържа към себе си.

Уили се поколеба, после видя как вторият нападател бавно се надига. Не, няма да се справим, отчаяно си помисли тя.

– Бягай! – отново извика Дребосъка. – Намери някой на нас помага!

Уили се затича. Последното нещо, което видя, беше как единият от нападателяте сграбчва момчето за гърлото, вдига го във въздуха, а малките му крачета безпомощно ритат около метър над земята.

В същото време Индиана пристъпяше в тъмнината зад олтара. Мъждивата светлина проникваше тук от два източника – от тлеещата лава в краката на статуята и от някаква жълтеникава дупка в пода.

Индианка прекосява каменно мостче, под което имаше Бог знае какво, и се насочи към дупката. С приближаването до ушите му достигна човешки говор и тракане на желязо о камък. Мракът беше толкова гъст, че той бе принуден да се придвижва към зейналата насреща му дупка с крайна предпазливост, готов да се върне обратно и при най-малкия признак за опасност. Най-после стигна до ръба и погледна надолу.

Оказа се, че се намира над дълбок ров с конусовидна форма, по стените на който се виеха концентрични пътечки, скриващи се в многобройни шахти. Пред входовете им сновяха мършави деца – влизаха, излизаха, помъкнали тежки чували с камъни и пръст. Пълзейки на четири крака, те ги влачеха към поставени върху тесни релси вагонетки, където други, оковани във вериги деца с изпити лица и дълбоко хлътнали очи, ги поемаха и изсипваха.

Огромната конусовидна дупка се оказа някаква мина. Осветени от мъждиви фенери, пълзящите фигурки хвърляха причудливи сенки по стените. В далечния край на тъмната дупка, отвъд чезнещите в мрака релси, се стичаше вода. Лееща се по отвесната стена, тя шумно шуртеше в огромна цистерна, откъдето се изсипваше в мрачно проблясващо езеро. Бръмчаха машинни мотори и въздухът тежеше от задушлив пушек. От пробитите в скалата дупки за проветрение излитаха гъсти облаци дим, а дълбоко долу в забоя кирки дълбаеха в камъка и хвърляха рой искри.

Някои от децата хленчеха, други работеха мълчаливо, но всички изглеждаха ужасно. Сред тях се разхождаха пазачи туги, които със садистични усмивки раздаваха ритници и жестоки удари с камшици.

Инди видя как няколко деца се подхлъзнаха и паднаха край една вагонетка след непосилни опити да изсипят вътре тежък чувал. Около тях моментално се струпаха надзиратели и започнаха да ги ритат. Едно от децата не можа да се изправи. Беше извадило късмет, успявайки да се отърве от адските мъки по единствения възможен начин – смъртта.

Индиана се надвеси над дупката. Гледката беше толкова потресаваща, че сетивата му отказваха да я възприемат. Не знаеше какво да предприеме – стоеше неподвижен и наблюдаваше сцената, далеч надхвърляща всяка представа за жестокост.

Намести торбата с реликвите на рамо. Можеше да избира – или да си тръгне със свещените камъни на Санкара, безценни съкровища, които още векове наред ще бъдат обект на възхищение и задълбочени научни изследвания, или пък да остане и да се опита да направи нещо за нещастните създания там долу.

До слуха му достигна протяжен детски вопъл. Сведе поглед и видя как един огромен, гол до кръста и космат като маймуна надзирател безмилостно налага слабичко дете. Ярост заклокочи в гърдите на Индиана, той сви юмруци и изскърца със зъби.

Сякаш усетил с гърба си напрегнатия взор на Инди, надзирателят спря да бие детето и погледна нагоре. Очите им се срещнаха, впиха се

едни в други, застинаха в ненавист. После индиецът леко се усмихна, сякаш искаше да покаже, че се забавлява чудесно.

Злодеят беше далеч долу и Инди все още можеше да си тръгне, необезпокояван от никого. Беше въпрос на избор и той го направи.

Протегна ръка към ръба на скалата, взе един голям камък, прицели се и го запрати надолу със страшна сила.

Вложил в това движение всичката си ярост и гняв, натрупали се в душата му, той беше сигурен, че буквално ще размаже онзи противен тип. Но надзирателят протегна ръка и най-спокойно улови свистящото парче скала. Тялото му леко се поклати, ала той възстанови бързо равновесието си и погледна нагоре. Очите им отново се срещнаха и индиецът пак се усмихна. Но този път ясно пролича, че се опитва да запомни лицето на непознатия бял мъж, дръзнал да наруши спокойствието му.

Инди отвърна на усмивката, макар да съзнаваше, че с това едва ли е спечелил първия рунд. Свитото дете го погледна стреснато, същото направиха и другите намиращи се наблизо малки роби. Той се изправи победоносно в цял ръст и размаха шапката си към стичащите се от всички страни учудени надзиратели.

Това е само началото, мръсници такива, закани им се мислено Инди и се заглежда за някой по-голям камък. Изведнъж усети, че пръстта по ръба на дупката се раздвижва и започва да се смъква надолу. Понечи да отскочи встрани, но в същия миг цялата площадка под краката му се наклони и рухна в дълбоката дупка. Индиана се затъркаля сред камъни и пръст и накрая се просна на дъното на шахтата.

Изранен и натъртен, той замаяно вдигна глава. Гледката никак не беше окуражаваща – надзирателите туги го бяха заобиколили отвсякъде, далеч по-едри и ядосани, отколкото допреди миг.

Той пусна една крива усмивка към най-едрия от тях, поклати глава и невинно попита:

– Как успя да се родиш тъй ужасяващо грозен?

ГЛАВА 7

ОБРАТНО В ПЪКЪЛА

Надзирателите го сграбчиха, завързаха ръцете му и го хвърлиха в тясна и дълбока дупка, очевидно предназначена за тъмнична килия. Оковаха ръцете му в дебели вериги, които привързаха към ниския решетъчен покрив. Болката в китките беше тъй силна, че тутакси проясни съзнанието му. Отвори очи тъкмо в момента, когато решетката се затръшваше. Чу изщракването на тежък катинар, а в следващия миг обитателите на килията се втурнаха към него. Двама от тях бяха индийчета, а третият се оказа самият Дребосък.

Момчето увисна на врата му с насълзени очи. Окован във веригите, Инди не можеше да го прегърне. Отвън долетяха жестоки удари с камшик и стонове на деца. Никога през живота си не беше чувал по-отвратителни звуци. На всяка цена трябваше да се измъкне оттук!

Дребосъка отстъпи крачка назад и започна да му се кара:

– Ти обещал да ме заведе в Америка! Там такива неща не стават! Все повтарям ти – слушай мене и ще живееш по-дълго!

Невероятно! Да спипат Инди и да го затворят като мишка в капан!

Инди неволно се усмихна и кимна в знак на съгласие. Запита се дали укорите на момчето могат да го освободят от веригите. Не беше сигурен. Виж, ако Уили беше тук!

Дребосъка посочи с пръст едно от затворените момчета и каза:

– Този е Наинсукух от онова село. Говори английски добре за чужденец. Казва, че довели него тук да копае в мина.

– Но защо?

– Защото сме дребни и само ние можем да работим в малки дупки – отвърна Наинсукух.

– А защо са ви затворили тук вас двамата?

– Вече сме големи и не можем де се пъхаме в тесните дупки – задавено отвърна момчето и притихна.

– И какво ще стане с вас? – попита Дребосъка с разширени от ужас очи.

– Моля се на Шива да умра – отчаяно махна с ръка Наинсукух. – Но това не става и сигурно ще ме предадат в ръцете на Кали.

– Как?

– Ще ме накарат да пия от кръвта на Кали – отвърна момчето. – А

после ще потъна в черен сън. Сънят на Кали-Ма.

– Това пък какво е? – озадачено попита Инди.

Момчето с труд се откъсна от мрачните си видения.

– Ставаме като жестоките обитатели на Двореца – поясни то. – Живи, но сякаш спим и сънуваме кошмари. Който пие от кръвта на Кали, никога вече не може да се измъкне от кошмарите на Кали-Ма!

Инди и Дребосъка ясно съзряха ужаса в очите на детето. Дребосъка отправи гореща молитва към Бога-пазител на Царството на призраците, а Инди се закле да отмъсти за всичките мъки на тези деца. Откъм вратата се разнесе дрънчене и той видя как двама от надзирателите отключват катинара.

Наинсух и другото момче изкрещяха като обезумели и побягнаха към дъното на мрачната дупка. Треперещи и притиснати до голата скала като хванати в капан животинки, те с ужас очакваха неизбежното.

Оказа се обаче, че надзирателите не са дошли за тях, а за Инди и Дребосъка. Свалиха веригите от ръцете на Индиана и подкараха двамата пленници по една от пътеките надолу към тъмен тунел. В дъното на дупката зееше разтворена масивна дървена врата. Блъснаха ги вътре и вратата се затръшна.

Бяха ги затворили във владенията на Върховния жрец Мола Рам, които действително олицетворяваха ада. Стените бяха отрупани със зловещи идоли и икони, които ги гледаха с очите на Злото. Скалата, където беше изсечена странната обител, изглеждаше някак деформирана. От многобройните цепнатини в пода изскачаха езичетата на яркочервени пламъци и пещерата бе изпълнена със задушлив дим. Инди почувствува как му прилошава.

В единия от ъглите димеше железен мангал, пълен с нажежени буци въглища, от които се разнасяше особена миризма. Огънят се поддържаше от някакъв хермафродит с начервени устни, тънки ръце и нежни пръсти. Върху вгълбеното му лице грееше щастлива усмивка, ръцете му сръчно обръщаха горящите въглени, а устата му тананикаше напевна мелодия.

В другия край на пещерата се издигаше най-гротескната статуя, която Индиана беше виждал в живота си. Беше ужасна като кошмар, истинско каменно превъплъщение на Смъртта.

Два пъти по-висока от нормален човешки ръст, тя имаше глава-череп, чудовишно уголемена в задната си част, сякаш стисната от гигантски клещи. Челюстта ѝ беше увиснала, откривайки мрачна паст, разкривена в демонична усмивка. В очните ѝ кухини горяха две свещи, а трета

дебела свещ беше закрепена на челото.

Същевременно тялото ѝ не бе скелет. Беше гротескно и уродливо тяло на жена – без ръце и шия, с огромни асиметрични гърди и криви крака, стъпили на неравен постамент.

По челото и страните на чудовищната глава се стичаше разтопен восък от свещите, изпълваше дупката, която зееше вместо нос, изтичаше оттам, покапваше по разчекнатата челюст и продължаваше надолу към увисналите гърди. Инди се вгледа по-внимателно и видя, че восъкът е примесен с прясна кръв, току-що започнала да се съсирва.

До противното каменно чудовище стоеше брадат гигант с гривни от човешка коса на китките и безумна усмивка на лицето. Беше същият онзи надзирател, който бе уловил с лекота заповестите от Инди камък. Сега беше уловил и Инди и несъмнено възнамеряваше да си разчисти сметките веднъж-завинаги с него.

В средата на помещението седеше Мола Рам. Седеше направо на пода с кръстосани крака и затворени очи.

Инди за пръв път можа да го разгледа отблизо, но гледката съвсем не бе възхитителна. Върху бизонския череп на главата му беше закрепена сбръчкана човешка глава, а лицето му бе изрисувано със странни окултни краски. Беше почти беззъб, а очите му бяха потънали дълбоко в орбитите. Потта му вонеше на разложена плът.

Очите се отвориха, а устните се изкривиха в усмивка.

– Аз съм Мола Рам – представи се противният старец. – А ти си заловен заради кражбата на камъните от Санкара!

– Никой не е свършен – усмихна се в отговор Инди.

Погледът му беше привлечен от внезапно блесналите кристали, положени в основата на статуята. Сякаш искаха да откликнат на настроението на Върховния жрец.

Мола Рам също извърна очи към пулсиращите с всички цветове на дъгата кристали и промълви:

– В началото са били пет. В продължение на векове за тях са се водили войни, крадци като теб се опитвали да ги задигнат.

– Били са по-добри от мен – скромно уточни Индиана. – Виждам, че два все пак липсват.

– Нищо подобно – поклати глава Мола Рам. – Те са някъде тук. Преди един век англичаните нападнали храма и подложили на сеч моя народ. Един от верните жреци на Кали обаче успял да скрие двата камъка някъде из тези дупки, преди да умре.

На Инди изведнъж му просветна.

– Значи това е причината да затворите тук тези нещастни деца! – възкликна той. – Копаят, за да търсят съкровището, нали?

Гневът отново заклокочи в гърдите му.

– Изкопават скъпоценни камъни, които са необходими на нашата кауза – кимна Мола Рам. – Търсят и съкровището, разбира се. Скоро отново ще разполагаме с петте свещени камъка на Санкара и народът на тугите пак ще бъде велик!

– Фантазията ви работи добре, не може да се отрече – язвително подметна Индиана.

– Значи не ми вярваш, така ли? – погледна го мрачно Върховния жрец. – Ще повярваш, доктор Джоунс, наистина ще повярваш!

Направи знак с ръка и пазачите нахлузиха нещо като желязна яка на врата на Индиана, замъкнаха го до Статуята на Смъртта и го привързаха към нея с вериги. Лицето му се оказа толкова близо до отвратителното чудовище, че острата миризма на кръв го удари в носа.

Обзе го страх. Съзнаваше, че в тази налудничава обстановка може да се случи всичко, дори най-лошото. Успя да запази самообладание само защото не искаше да доставя удоволствие на побърканите жреци. Тези фанатици залагаха на страха и страданията на своите жертви, разчитаха на парализиращия ужас, който обзема всяко живо същество, заплашено от смъртна опасност. Освен това тук беше и Дребосъка, треперещ от страх близо до вратата. Трябва да му даде достоен пример, да му покаже, че човешкото достойнство е по силно от унижението дори в безнадеждна ситуация. Човек трябва да бъде силен!

Косматият гигант бавно пристъпи към Индиана.

– Здрасти – усмихна се студено Инди. – Мразя горилите!

Надзирателят също се усмихна. Познаваше този вид храброст, знаеше много добре, че скоро и помен няма да остане от нея.

Вратата се отвори и в пещерата влезе младият махараджа. Зад него пристъпи Наинсух – същото онова момче, което беше затворено в килията заедно с Инди и Дребосъка. Но сега то беше уверено и спокойно, като кораб в тихи води. В ръцете му имаше човешки череп.

Мола Рам се обърна към махараджата и почтително каза:

– Ваше Височество ще бъде свидетел на пречиштането на крадеца.

Залим Сингх застана пред Индиана със загрижено изражение на лицето.

– Няма да усетите нищо – успокои го той. – Наскоро и аз опитам кръвта на Кали, веднага след като стигнах подходяща възраст за това.

Индиана не беше спокоен и внимателно следеше действията на

Мола Рам, който пристъпи към другото момче и пое черепа – отвратително ухилен, с полуразложена кожа, която висеше на парцали, почти изгнил нос и избодени очи. Изсърнал като парцал, езикът се подаваше от устната кухина. Мола Рам се приближи до Инди.

Надзирателят-гигант сграбчи главата на Индиана, изви я назад, докато темето му опря в гърдите на Смъртта, и рязко разтвори устата му.

Преди да разбере какво става и без да е в състояние да реагира, Индиана усети как от устата на отвратителния череп бликна кръв, намокри езика му и потече надолу в гърлото му.

– Не пий, Инди! – изкрещя Дребосъка от другия край. – Плуй, плуй!

После с насълзени очи отправи една гореща молитва до Върховния владетел на мрачните небесни селения Хуантиен да разпръсне облаците на Злото от тази пещера. Обърна се и към Свещената сянка, която добре познаваше чувствата на хора като тези тук, и я помоли за незабавно освобождение.

За миг Инди се обърка. Очакваше мъчения или магически заклинания, но ни най-малко, че ще го наливат с кръв. Задави се от отвращение и в следващия миг изплю кръвта върху Мола Рам.

Върховния жрец разгневно се дръпна назад. Топлата кръв се стече по лицето му. Той облиза устни и каза нещо на хинди, обръщайки се към махараджата.

Залим Сингх бръкна в джоба си и извади някаква кукличка. Беше облечена в гащички, с плетена шапчица на главата. Лицето ѝ беше значително по-светло от множеството местни идоли, а красиво изрисуваните черти бяха на бял човек. Изражението ѝ бе предизвикателно, досущ като на Индиана Джоунс.

Махараджата завря кукличката в очите на Инди, сякаш да му я покаже по-добре, после я плъзна по тялото му, потно и мръсно от неотдашните прежеждия.

След няколко секунди махараджата пристъпи до горящия в ъгъла мангал и с ритмични движения започна да доближава и отдалечава куклата от пламъците. Когато те я близваха, тялото на Инди се сгърчваше от болка – сякаш не тя, а той влизаше в досег с огъня. Инди изкрещя.

– Доктор Джоунс! – долетя като ехо писъкът на Дребосъка. Сърцето му почти спря от ужасната гледка, на която беше неволен свидетел. В следващия миг избълва няколко китайски ругатни, затича се и силно ритна махараджата отзад. Невръстният монарх се просна на земята и куклата изхвъркна от ръцете му. Инди рязко се дръпна напред.

Дребосъка направи невероятен скок, за да стигне камшика на Индиана, но един от пазачите успя да го хване и повали. Мола Рам даде някакви заповеди и главният надзирател взе камшика.

Веригите около врата и китките на Индиана светкавично бяха свалени, двама от пазачите го завъртяха и в следващия миг той отново бе окован, този път с лице към статуята. Бузата му се хлъзна по гадната окървавена гърда и той се оказа очи в очи с гротескно ухиленото лице. В душата му проникна хлад.

Наинсух отиде да напълни черепа с прясна кръв, а Мола Рам подхвана някаква монотонна молитва. Дребосъка скочи на крака и се втурна срещу своя мъчител, но жреците бързо го укротиха и след миг бе залепен за стената и окован във вериги.

Започнаха да ги бичуват. Първо Инди – пред ужасените и пълни със сълзи очи на момчето, после и самия Дребосък.

– Оставете го на мира, мръсници такива! – простена замаян Индиана.

Мъчителите изненадващо се подчиниха и съсредоточиха усилията си върху него. Кожените ивици разкъсваха ризата му и се впираха в голата плът. Кръвта бликаше на фонтани. Инди се опитваше да изключи от съзнанието си това, което ставаше. Дишаше тежко и свещите в очните кухини на Смъртта се разгоряха от полъха на устните му. После премигнаха и изгаснаха. Това още повече вбеси Мола Рам.

– Да не си посмял! – просъска той, сетне се обърна да поеме от Наинсух отново напълнения с кръв череп.

Инди бе обърнат с гръб към статуята. Надзирателят-гигант грубо разтвори изранената му уста и стисна с пръсти ноздрите му. Мола Рам се приближи и започна да излива кръвта от ухиления череп.

– Всички англичани в Индия ще бъдат избити! – проговори с глас на заклинател той. – После ще победим мюсюлманите и техният Аллах ще се поклони на великата Кали. Същото ще направи и еврейският Бог, а накрая и Богът на християните ще бъде смачкан и забравен в праха!

Той приключи с изливането на противната течност в устата на Инди и великанът стисна челюстите му. Инди се задави, опита се да задържи дъх, но накрая все пак преглътна.

– Скоро светът ще бъде под управлението на Кали! – тържествено заключи Мола Рам.

Препъвайки се по неравния път на тунела, Уили най-сетне успя да се добере до стаята си. Насекоми щъкаха по цялото й тяло и тя с

ожесточение се зае с отстраняването им. Стиснала зъби, Уили се бореше с гадините така, сякаш от това зависеше животът ѝ, и същевременно си повтаряше непрестанно, че трябва да бърза, за да спаси живота на Инди. Горещо се молеше на Бога да издържи и да не рухне.

След миг успя да се изправи на крака и веднага се втурна към вратата. Затича се по безлюдния коридор и завика за помощ. Бавно се развиделяваше.

Спря едва когато стигна до първия вътрешен двор на Двореца. Направи опит да успокои бурното си дишане и отново извика. Никой не ѝ отвърна. Ридаейки, тя се втурна в следващия коридор – онзи с портретите на предишни владетели. Изпитваше усещането, че прародителите на невръстния махараджа я гледат с открито подозрение. В края на редицата нещо помръдна и тя замръзна на място. Ох, оказа се, че това е просто един от портретите, отразен в голямо огледало на стената. Понечи да продължи, но лицето в огледалото отново се раздвижи, този път съвсем ясно. Уили се завъртя и вдигна ръце да се защити. Зад нея се усмихваше министър-председателят Чатар Лал.

– Господи, колко ме изплашихте! – въздъхна с нескрито облекчение Уили. – Трябва да ми помогнете! Открихме един тунел и... – Ръката ѝ умолително го докосна по рамото.

В същия момент иззад завоя на коридора се показа капитан Блумбърт. Той кимна любезно на Уили и се обърна към Чатар Лал:

– Джоунс не е в стаята си!

Констатацията беше направена с равен и спокоен глас, след което англичанинът се обърна към Уили:

– Мис Скот, моята част потегля на разсъмване. Бихме могли да ви придружим до Делхи, ако желаете.

– Не, не трябва да тръгвате! – пребледня Уили. – Случи се нещо ужасно! Заловиха Дребосъка, а мисля, че и Инди е в ръцете им!

– Какво?! – настръхна Блумбърт.

– Открихме тунел, който води към таен храм под Двореца! – развълнувано започна Уили. – Моля ви, елате, ще ви го покажа!

Двамата мъже си размениха по един дълъг поглед, изпълнен с подозрение. Уморена и изплашена, Уили сграбчи ръката на Блумбърт и със сетни сили го повлече към стаята си.

– Мис Скот, вие говорите глупости! – заяви Чатар Лал и тръгна след тях.

– Побързайте, моля ви! – пошепна с разтреперани устни Уили. – Страхувам се, че ще ги убият! Там долу видяхме ужасни неща, човешки

жертвоприношения. Довлякоха някакъв окован нещастник и един старец му изтръгна сърцето!

Прикри с длан очите си, за да прогони спомена, изплувал като жив. Двамата мъже отново си размениха скептични погледи.

– Кой направи това? – остро попита Блумбърт, едва успявайки да съдржа нервите си.

– Един жрец – отвърна Уили. – Заловиха Дребосъка, а Инди просто изчезна. Не зная къде. Точно под моята стая се намира огромна катедрала. Храм на смъртта. Там правят някакви култови обреди с онези свещени камъни, които Инди търси отдавна.

Чатар Лал снизходително се усмихна.

– Във всичко това подушвам миризмата на опиум – рече той. – Изглежда, мис Скот е придобила някои не особено добри привички в Шанхай.

– Не смейте да говорите подобни неща! – избухна Уили. – Никога в живота си не съм се докосвала до наркотици! Елате, всичко ще ви покажа!

Дръпна ги след себе си в спалнята и извика:

– Ето! Нали ви казах, ето я дупката! – Ръката ѝ сочеше мрачния проход в стената.

Блумбърт взе една газена лампа и я насочи към тайния проход. Изведнъж оттам изскочи Индиана и чукна с пръст някакъв бръмбар, вкопчен в ревера му.

– Какво става тук? – замаяно се усмихна той. – На криеница ли ще играем?

Тримата стреснато го изгледаха, а от устата на Уили се отрони въздишка на облекчение. Тя изтича към него и го прегърна, насмалко да припадне.

– О, Инди, успял си да избягаш все пак! – проплака момичето. – Разкажи им всичко, защото на мен не ми вярват!

Тялото ѝ потръпваше в силните му ръце. Той я отведе до леглото и я сложи да седне. Напълно изтощена, тя не оказа никаква съпротива.

– Всичко е наред – прошепна в ухото ѝ Индиана. – Ей сега ще се почувствуващ по-добре.

– Мислят, че съм луда – подсмъркна тя. – Кажим им, че не е така, Инди. Помогни ми!

Ужасните събития от нощта оказаха своето въздействие и тя неудържимо се разплака на гърдите му.

Инди внимателно я сложи да легне, погали я по бузата и оправи

разрошената ѝ коса.

– Хей, я се стегни! – усмихна се той. – Мислех те за истински войник! Хей, Уили!

– Какво? – прошепна тя, без да изпуска ръката му. Той е тук, всичко е наред, вече могат да тръгват.

– Опитай се да поспиш.

– Искам да си ида у дома – тихо отвърна тя и затвори очи. Леглото беше удобно и подканящо меко, гласът му – тих и успокоителен.

– Не се учудвам – усмихна се той. – Нашето пътешествие трудно би могло да се нарече приятна ваканция.

Ръката му продължаваше да я гали по бузата и тя доволно се усмихна. После леко и неусено задряма. Чудото беше станало – Инди отново я спаси! Никога в живота си не беше изпитвала толкова дълбоко чувство на облекчение и спокойствие. Сякаш се носеше на меките вълни на гласа му, като запленено от чудна приказка дете. Имаше усещането, че близостта му буквално я обгръща с наметало на сигурност и удобство.

Очарователно.

Инди се изправи и излезе в коридора, където го очакваха Чатар Лал и капитан Блумбърт. Министър-председателят ги поведе към широката покрита веранда.

Острите върхове на планината вече бяха огрени от първите лъчи на слънцето, а облаците около тях се оцветиха в оранжево. Въздухът беше кристално чист. В долината шетаха английските кавалеристи, които подготвяха за път своите коне и каруци.

Инди пое дълбоко въздух и тръсна глава.

– Цял живот пълзя из разни пещери и тунели! – изрази съжалението си той. – Не трябваше да вземам Уили с мен!

Блумбърт с разбиране подхвърли:

– Мис Скот вероятно е изпаднала в паника, нали?

– Направо припадна, като я полазиха ония буболечки! – сви рамене Инди. – Наложил се да я отнеса обратно в стаята ѝ, а когато се върнах в тунела с намерението да разбере накъде води, тя вече спеше дълбоко.

– И положително е сънувала кошмари – подхвърли Чатар Лал.

Инди му хвърли един поглед и покорно кимна:

– Положително.

– Бедното дете – съчувствено рече министър-председателят.

– Вероятно се е събудила от страх и е изтичала при вас, без да съзнава, че е сънувала – продължи да кима Инди.

Блумбърт наблюдаваше как слънцето бавно се издига над това

малко кътче на Британската империя.

– Открихте ли нещо в тунела, доктор Джоунс? – попита той.

Индиана също гледаше изгряващото слънце, но за него то огряваше съвсем различна част от вселената.

– Нищо – промълви той. – Това е някакъв задънен тунел, изкопан преди много години.

Далеч долу старши сержантът извика, че войниците са готови за поход. Блумбърт махна с ръка да покаже, че го е разбрал, после се обърна към Чатар Лал:

– Е, господин министър-председател, мога да ви уверя, че в доклада ми няма да има нищо необичайно. Заключениеето ми е, че в Панкот всичко е наред.

Чатар Лал уважи с дълбок поклон това мъдро решение на Короната.

– Убеден съм, че махараджата ще бъде изключително доволен, капитане – мазно промълви той.

Блумбърт се обърна към Инди:

– Отново повтарям, че с радост ще ви придружим до Делхи, доктор Джоунс.

– Благодаря – разсеяно се усмихна Индиана. – Мисля обаче, че Уили все още не е готова за път.

Английската военна част се насочи към прохода и долината зад нея се покри с облаци прах. Колоната беше оформена от пехотинци, кавалеристи и обозни коли. Водеше я капитан Блумбърт, настанен в открития си автомобил, а в опашката ѝ маршируваше един представител на „Планинските стрелци“, който надуваше гайда и отмерваше такта върху малък барабан.

След няколко минути долината опустя и над нея отново господстваше единствено дворецът Панкот.

Уили се размърда, събудена от писъка на гайдата. Не беше сигурна дали сънува, или не, тъй като този звук беше някак приглушен и доста странен за ушите ѝ.

През мрежата против комари, спусната над леглото, тя видя как вратата се отваря и на прага застава Инди. Позна го, въпреки че спалнята още тънеше в полумрак. Най-сетне, усмихна се тя.

Отмести се навътре в леглото и той приседна на ръба до нея. Седеше с гръб, а раменете му бавно се отпуснаха. Горкичкият, колко ли е уморен, помисли си тя.

Очите ѝ продължаваха да шарят по разрошената коса на тила му, неясно очертана през воала на мрежата.

– Разговаря ли с тях, Инди?

– Да.

– Значи вече ми вярват, нали?

– Да, вярват ти.

Гласът му беше необичайно равен и монотонен. Май е по-изтощен, отколкото изглежда, помисли си тя. Сега е мой ред да бъда мила с него.

– Сигурно ще изпратят войниците долу в храма, нали? – продължи на глас Уили.

Той не отвърна и на нея й се стори, че е заспал. Можеше да го разбере, естествено.

– Снощи едва не припаднах от страх – промълви тя. – Бях сигурна, че ще те убият!

– Не го сториха.

Уили протегна ръка и го докосна по гърба. Дори през мрежата и ризата му се усещаше влагата.

– Знаеш ли, откакто сме заедно, ти ми носиш само неприятности – нежно прошепна тя. – Но въпреки това би ми липсвал.

– Няма такава опасност, Уили – бавно се обърна към нея Индиана.

Тя дръпна ръката си и с ужас видя, че пръстите й са изцапани с кръв.

Междувременно лицето му се надвеси над нейното и въпреки мрежата Уили видя необичайния израз в очите му.

Обикновено дълбоки и ясни, сега те бяха изпълнени със златисти точки и гледаха някак особено, стъклено и безжизнено. Бяха леко замъглени и от тях лъхаше пустота. Болни очи, много болни. Тя потръпна от ужас.

Отново го беше изгубила.

В Храма на смъртта бе дадено началото на утринната служба. Под свистящия в подземната катедрала вятър се люшкеше море от мъртвешко бледи лица. Подхранвани от ехото, зловещите, наподобяващи вопъл псалми бавно набираха сила.

Заобиколен от поклонници, младият махараджа седеше на трона си върху нещо като подиум до ръба на скалата. Очите му бяха отправени към Кали-Ма, чиято фигура ту се показваше, ту изчезваше сред облаци-те дим.

– Жаи ма Кали, жаи ма Кали. Трите вълшебни кристала на Санкара отново блестяха в нозете на демоничната богиня. От облаци-те дим, обвиняващи в плътен обръч олтара, изскочи Мола Рам.

– Жаи ма Кали, жаи ма Кали – пропяваше той.

От страничните ниши се появиха послушнички в червени туники, които тръгнаха покрай строените в редица жреци и започнаха да рисуват някакви странни черти по челата им. Мола Рам пристъпи напред и подхвана на санскритски своята проповед.

Облечен в дълга роба, Чатар Лал стоеше вяло от олтаря, непосредствено до Индиана. Едно от момичетата изрисува и неговото чело. Индиана беше вперил безизразен поглед в бликналата лава. Вече беше погънал в обятията на Големия Кошмар.

Пламъци изригват от пропастта, пробягват по скалата, надигат се и мигом се превръщат в злокобни птици. Хвъркват нагоре, плющят с криле, дирят място да кацнат, драскат камъка и влитат в главата му.

Вътре вече няма и помен от мозък, вътре е просторно и пусто, вътре плющят с криле тези огромни птици. Не могат да кацнат никъде, продължават да размахват криле и се блъскат из черепа му.

Сенки шептят в потайна доба.

Някъде отдалеч прозвучава едва доловима музика.

Някъде далеч проблясва пламъче на свещ.

Той се понася във въздуха, без да е помръднал от мястото си. Носи се обратно във времето и пространството. Отново е в смрадта на мрачния тунел, отново вижда жертвоприношението, кацнал на крилето на Смъртта, лети през тесни катакомби, озовава се в спалнята на Уили, учудено пита: какво е това, игра на криеница ли?

Чародейката Уили е там, докосва гърба му със своите нежни палца, пръстите ѝ парят по гърба му.

О, Инди, шепне тя, кажи им! Кажи им за всичко, което се случува, защото на мен не вярват. Косата ѝ е в пламъци, устата ѝ е коварна и бездънна паст, езикът ѝ – пъргав саламандър, очите ѝ – ледени огледала, отразяващи образа на собствената му обърквана душа.

Той я отвежда до леглото и пламтящата ѝ коса изгаря бузата му. Птиците в главата му полудяват и бясно чукат с острите си клюнове по черепа.

Всичко е наред, вече си добре.

Мислят, че съм луда. Моля те, Инди, кажи им, че не съм луда!

Притиска глава към тялото му и змийското ѝ езиче се стрелва навън и навътре. Риданията заглушават тихото му съскане, но то работи здравата и бързо разкъсва гърдите му.

Полага я върху завивките. Хей, Уили, аз те мислех за истински

боец! По страните ѝ се търкалят кървави сълзи, той ги докосва и те изведнъж се превръщат в лава, която изгаря пръстите му чак до костта. Бели кости, висящи безнадеждно сред свистящия в пещерата вятър.

Какво има, пита шепнешком тя.

Трябва да поспиш.

Змийчето в устата ѝ вече е проникнало в гръдния му кош, захваща гръбначния стълб. Искам да си ида у дома, шепне то. Гръдният му кош е негов дом.

Нашето пътешествие трудно би могло да се нарече приятна ваканция, не те обвинявам за нищо. Змийчето се промъкна в гръдите му, сви се на кълбо и заспа. Чародейката спеше.

Приближава се към Чатар Лал и Блумбърт, които стоят на верандата. Блумбърт няма лице. Първите лъчи на слънцето огряват планинските върхове и ги превръщат в кървавочервени пожари. Разговаря с Лал, думите се изплъзват от устата му като зловонни газове.

Цял живот съм се ровил из пещери и тунели, не би трябвало да предлагам същото и на Уили.

Капитанът без лице бавно кима.

Припадна, когато видя буболечките, занесох я в стаята ѝ и се върнах да огледам тунела. Тя веднага заспа.

Змийчето в гръдите му се размърда, отново се сви на кълбо и потъна в дрямка.

Положително е сънувала кошмари.

Да, кошмари!

Бедното момиче.

Две от злокобните птици паднаха ранени и изтощени в основата на черепа му и останаха там с пръхащи криле.

Открихте ли нещо в този тунел, доктор Джоунс?

Нищо.

Задънен тунел. Пуст.

Пустото пространство в главата му откликна в болезнен резонанс. Ехо на чупеци се криле, подраскване с нокти по скалата. Неясна болезнена пустота. Птиците си бяха отишли.

Мисля, че Уили все още не е готова за път.

Връща се в стаята. Чародейката продължава да спи, свита в широкото легло.

Змията в гръдите му се раздвижва.

Чародейката се пробужда и той сяда до нея. Гледа настрана,

старае се да скрие разкъсаната плът на гърдите си, грозната дупка, където пълзи влечугото. Пълзи и се намества до сърцето му.

Инди?

Да.

Значи вече ми вярват.

Да, без съмнение ти вярват. Чародейка с пламтящи коси, ти ще умреш, преди да успееш да разбудиш звяра в гърдите ми.

Мислех, че ще те убият.

Не, няма да го направят.

Хищните ѝ нокти се плъзгат по гърба му, разкъсват кожата, потъват в бликналата яркочервена кръв.

Няма да ме изгубиш.

Обръща се, поглежда в огледалните ѝ очи и вижда собствения си образ с безпощадна яснота: един човек-призрак, обезумял от ужас, от тялото му капе кръв, а той отчаяно се опитва да успокои влечугото в гърдите си, ослушва се за ехото от разнасящи се в мрака писъци, очаква последния сърцераздирателен вопъл.

Змията се раздвижва.

В далечината се разнася плясък на криле.

Мола Рам продължаваше своята проповед, а Индиана все така гледаше в пламъците. Чатар Лал любезно му превеждаше.

– Върховния жрец съобщава за победата ни. Оттеглянето на английските войници е доказателство за мощта на Кали.

– Разбирам – прошепна замаяно Инди. И наистина разбираше.

Мола Рам приключи своята проповед и тълпата отново запя протяжните си псалми. Вятърът виеше, пламъците над зловещата цепнати-на се снишиха.

Леко поклащайки се на пръсти и пети, Индиана гледаше като омагьосан божествения идол пред себе си.

Дълбоко под храма, потънали в непрогледния мрак на мината, децата продължаваха да копаят земята с окървавени пръстчета. Клетите, едва работеха от изтощение, но охранените надзиратели безмилостно ги налагаха с камшик. Земната маса се свличаше буквално през няколко минути и в пещерните недра оставаха затрупани десетки малки роби.

Тук работеше и Дребосъка. Потеше се редом с другите забравени от всички деца и с разранени пръсти търсеше Бог знае къде заровените два свещени камъка на Санкара. Оковани във вериги, малките нещастници ровеха в мрачните дупки, свити на кълбо, и се молеха на Бога да

ги прибере при себе си и да ги отърве от тези страшни мъки.

Дребосъка и още пет деца тъкмо започваха да прокопават поредния нов тунел, когато чувството на безнадеждност се стовари върху него с цялата си сила. Изведнъж разбрал, че краткият му живот е на път да изтече, той безсилно се отпусна в праха. Защо се случи така? Нима е разгневил боговете или някой от предците си? Какво прави Инди? Явно вече не може да разчита на него. Беше изпил зловещата напитка и отдавна не бе доктор Джоунс, а безволев и слаб роб като всички тук. Инди е погубен.

Дребосъка отправи гореща молба към Небесното Министерство на Времето да съкрати престоя му в това ужасно място. Седнал в праха, той стисна шепа пръст, после разтвори пръсти и пръстта изтече между тях.

– Превърнат в пепел – прошепна той и очите му се напълниха със сълзи.

Не остана дълго в това положение. Изсвистя камшик и остра болка в гърба го накара да подскочи напред и отново да се залови за работа. Надзирателят заплашително се надвеси над него.

Заедно с още две момчета той напрегна мускули да отмести един голям камък, препречващ пътя на бъдещия тунел. Разклатиха го напред-назад, дръпнаха го и той бавно поддаде. В следващия миг се откъсна и тежко се търколи по слабия наклон. Дребосъка неволно извика.

На мястото на камъка проблясна поток от разтопена лава, който лениво помръдваше и съскаше като разгневена кобра. Виковете на уплашените деца привлякоха вниманието на надзирателя и той бавно се приближи. Разтопената магма се отрази в жестоките му очи. В следващия миг камшикът му заплющя върху гърбовете на малките роби.

В края на поточето се надигна мехур, пукна се и обсипа краката на надзирателя с капчици разтопена лава. Той пронизително изпищя, падна по гръб и отчаяно се зае да бърше врялата магма от тялото си. Тунелът се изпълни с миризма на изгоряло месо.

Децата опулено гледаха как с този човек става нещо странно. Лицето му изведнъж започна да се отпуска, а чертите му видимо се омекотиха. Очите му, допреди миг точно копие на кървавочервената лава, жестоки и безсърдечни, изведнъж оживяха и започнаха да гледат човешки. Човекът сякаш започна да си спомня нещо, събуден от дълбок сън.

Престана да вика и спря поглед на Дребосъка. Изглеждаше така, сякаш е готов да му благодари за събуждането си от дълъг и смразяващ кръвта кошмар.

Отвори уста и помоли момчето за прошка. Първо на хинди, а след това и на английски.

Появиха се други надзиратели, грабнаха падналия си другар и го измъкнаха навън. Той се съпротивляваше с все сили, очевидно решен да остане буден, да не потъва отново в мрачните кошмари. Не искаше да е пленник на Кали.

Дребосъка наблюдаваше странното превъплъщение на надзирателя с огромно внимание.

– Огънят! – прошепна той. – Огънят го пробуди! Значи и доктор Джоунс може.

Убеден в своето откритие, той грабна един тежък къс скала, намести го в ръце и го понесе към изхода на тунела, където се мяркаше гърбът на последния от надзирателите. Останалите деца го гледаха с изцъклени от страх очи, сигурни, че действията му положително ще им донесат нова порция камшичен бой.

Но Дребосъка нямаше намерение да се занимава с пазачите. Вдигна камъка високо над главата си и го стовари върху веригата, която го приковаваше към останалите.

Халката явно е ръждясала, помисли си той. Сигурно ще успее да я счупи с няколко удара. Едва ли някой от надзирателите допуска, че малките пленници могат да направят опит за бягство. Къде биха могли да отидат, в края на краищата? Осъзнал предимствата на разума, Дребосъка мрачно се усмихна. Разумът е сила – така казваше доктор Джоунс.

Именно с помощта на тази сила той възнамеряваше да освободи своя приятел.

Вдигна камъка и го стовари върху ръждясалата халка на глезена си. Останалите деца продължаваха да го гледат уплашено. Ще избягам от тук, решително стисна зъби Дребосъка. Въпреки многото надзиратели той знаеше къде да отиде.

Вятърът фучеше в просторната пещера и воят му се смесваше с нестройния хор на тълпата, струпала се в храма. Сред монотонните гласове се открояваше пискливият крясък на Мола Рам. Седнал на трона си, махараджата се поклащаше унесено.

Чатар Лал продължаваше да стои до Индиана.

– Разбираш ли какво ни казва? – попита той.

Индиана кимна отнесено и занарежда:

– Кали-Ма ни закриля. Ние сме нейни деца. Ние доказваме своята вяра и привързаност към нея, като ѝ предлагаме своята плът и кръв.

Чатар Лал беше очевидно доволен от бързия напредък на новия

послушник.

Понечи да каже нещо, но думите му бяха заглушени от остър писък, страхотен сърцераздирателен вик на изпаднал в ужас човек, който се разнесе откъм забуления в пушеци олтар.

Индиана безстрастно наблюдаваше как довеждат Уили. Беше в одежди на индийска послушница, окичена с цветя и украшения. Двама жреци я стискаха здраво за раменете, а тя правеше безуспешни опити да се изтръгне от тях, плачеше, кълнеше и плюеше. Очевидно знаеше какво я очаква.

Чатар Лал я посочи и каза на Инди:

– Твоята приятелка е видяла и чула всичко! По тази причина вече няма да говори.

Повлякоха я към статуята на Кали и очите ѝ се спряха на Инди, все така спокоен и мълчалив.

– Инди! Помогни ми! – викна Уили. – Какво ти е, за Бога?!

Той безстрастно наблюдаваше как привързват китките ѝ към квадратната желязна кошница, висяща от протегнатите ръце на страховитата каменна богиня.

Помогни ми, за Бога, какво ти е, просъска чародейката и Инди се усмихна на вероломството ѝ. Виждаше всичко в червено, но някак като на осветена фотографска плака – тъмното беше светло, а светлото – тъмно. Кървавочервена беше цялата панорама пред очите му, с изключение на чародейката – тя бе черна. Черна и бръмчаща – сякаш в тялото ѝ бяха вградени хиляди невидими струни. 3-3-3-3, пищеше към него тя.

Тихо, смъмри я той, ще събудиш влечугото. Но Кали е тук, Кали ще се справи с пищенето, Кали ще укроти змията в гърдите му. Противното жужене ще изчезне с помощта на болката и мъченията, влечугото ще остане заспало благодарение на жертвоприношението в чест на великата Кали-Ма.

Инди погледна надолу към каменния под и видя как огромна боадушвач бавно се плъзга към мрачния олтар. Наведе се, взе я в ръце и погали главата ѝ. Бяха духовни братя. Притисна я до гърдите си, близо до мястото, където спеше по-малката ѝ роднина, после пристъпи крачка напред, за да го види по-ясно Уили. Най-сетне беше заедно със семейството си.

Тя не можеше да повярва на очите си.

– Инди, не им позволявай това, моля те!

Той не реагира дори с жест, ръката му бавно продължаваше да гали

отвратителното влечуго.

Тя ще умре.

Тя ще умре по ужасен начин. Ще умре сама, в адски мъки.

Уили разбра, че по някакъв начин са успели да прекършат волята му. Но как? Винаги е бил себичен, нахален егоист и тя понякога дори одобряваше поведението му. Но няма дързостта го е довела до това състояние? Изглеждаше като пленник, доброволен пленник.

А може би всичко това е последната фаза на един огромен егоизъм, породен от жаждата за богатство и слава? Неща, към които винаги се е стремил. Познаваше добре силата на изкушението, защото сама го беше изпитала при вида на тези прекрасни диаманти. Но въпреки това състоянието му ѝ се струваше прекалено егоистично.

Магия?

Не знаеше и не се интересуваше. Съзнаваше единствено, че скоро ще умре, без да разбира защо, ще загине от жестока смърт. Мразеше го, едновременно с това трепереше от страх.

Жреците приковаха глезените ѝ към желязната кошница.

– Престанете, боли! – изкрещя тя. – Мръсни, отвратителни маймуни! – Върху устните ѝ изби пяна от ярост. След миг вече се молеше: – Хайде, приятели, бъдете добри! – Видяла, че и това няма ефект, тя отново се извърна към Инди и изкрещя: – Помогни ми, за Бога!

Мола Рам обиколи желязната клетка, за да се увери, че жертвата е прикована както трябва. Погледът на Индиана се отмести от нея и се спря върху лицето на чудовищната богиня. Змията се изплъзна от ръцете му и изчезна в мрака.

Жреците започнаха да късат огърлиците от шията на Уили.

– Зная защо го правите, подли мръсници! – изрева тя извън кожата си от гняв. – Искате да запазите тия дрънкулки за следващата жертва! – Самочувствието ѝ започна да се възвръща и надменно добави: – Но тя никога няма да изглежда така добре като мен!

Мола Рам се изправи пред нея. Изглеждаше доволен от поведението ѝ. Леко се поклони и протегна ръка към сърцето ѝ.

Уили гледаше като хипнотизирана пръстите на Върховния жрец, извити като ноктите на граблива птица и устремени към гърдите ѝ. Знаеше отлично какво ще последва, но не можеше да повярва, че ще се случи именно с нея. Колената ѝ омекнаха и ако не беше здраво прикована към клетката, положително би се свлякла на земята. Пред протегнатата ръка на стареца смелостта ѝ започна да се топи като преспа сняг под лъчите на лятното слънце.

– Чакай, моля те! – реши да се пазари тя. – Познавам куп известни хора – политици и индустриалци. Обядвала съм с Чан-Кай-Ши, познавам хора, които работят за Ал Капоне! Ще направя всичко за вас!

В главата ѝ внезапно нахлу налудничава мисъл и тя истерично се разсмя:

– Имаш ли братовчед на име Франк Нити, който живее в Чикаго? – попита стареца тя. – Всъщност може и да ти е брат.

Мола Рам презрително изсумтя и приближи ръката си до гърдите ѝ. Тя усети как хладните му пръсти докосват дрехата ѝ, почувствува болезнен натиск, сякаш някой притискаше с палец гърлото или окоото ѝ; стана ѝ лошо и припадна.

Седнал в сумрачната шахта, Дребосъка ритмично удряше с камъка халките на ръждясалата верига. Подобна сцена имаше във филма „Беглец от окованата банда“ и той едва сега разбра, че никак не е лесно да се отървеш от веригите си. Ръката му изтръпна от умора и в душата му отново нахлу отчаянието. Какво ще правят без него Инди и Уили? Какво ще стане, ако в следващия си живот се окажат разделени от капризите на Колелото? Това беше твърде вероятно, защото никой още не е успял да предвиди къде точно ще спре то.

Другите деца се бяха втрещили в него. Не би имал нищо против да му помогнат малко, но те изглеждаха толкова призрачно немощни, че той реши да продължи сам. Вдигна уморената си ръка и отново стовари тежкия камък върху желязото. И халката изведнъж се счупи. Беше свободен!

Децата го гледаха с мрачни и невярващи очи, но в тях постепенно се появиха искрици живот. Бяха станали свидетели на раждането на свободата!

Дребосъка вдигна глава и изпъшка от мъка. Очевидно се беше добрал до свободата си твърде късно, защото откъм входа на шахтата се появи туловището на едър надзирател. Разбра, че трябва да рискува, прилекна и скочи в минаващата край него вагонетка, тикана от двама изтощени роби.

Надзирателят се размина с него, без да го забележи. Дребосъка скочи от вагонетката, приведе се и се промъкна редом с нея до изхода.

Останали оковани в общата верига, децата видяха всичко. Никой не се обади, никой не го посочи на надзирателя.

Уили дойде на себе си точно в мига, когато Мола Рам направи крачка назад и ѝ обърна гръб. Не бе изтръгнал сърцето ѝ! Явно беше

решил да я поизплаши. В очите ѝ се появиха сълзи на надежда. Може би не всичко е изгубено!

Напрягна всички сили и рязко дръпна окованите си ръце. Не вярваше, че ще се изтръгне от желязната хватка, но, пресвета Дево, това изведнъж се сбъдна! Влажна от пот и хлъзгава, тънката ѝ китка се измъкна от халката, приковаваща я към металната рамка на клетката.

Протегна освободената си ръка към Индиана и извика:

– Помощ, Инди! Събуди се! Ти не си като тях! Моля те, върни се при мен! Моля те!

Инди бавно се приближи до клетката и хвана протегнатата ѝ ръка. Тя се вкопчи в него с цялата си сила. Очите им се срещнаха, той бавно вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. *Господи, той се връща! Той се връща при мен*, помисли си Уили.

В следващия миг Индиана вдигна ръката ѝ нагоре, отново я вкара в халката на клетката и затръшна вратичката. Погледна към Мола Рам, който му се усмихна одобрително и подкара отново своите протяжни псалми.

– Какво правиш? – смая се Уили. – Полудял ли си?

Той я гледаше равнодушно някъде отдалеч.

Уили се напрягна и го заплю в лицето. Никога в живота си не беше мразила толкова силно човек! Няма да му се моли повече, дано се провали в пъкъла!

Чародейката-демон го заплю. В черната ѝ уста пробляснаха кървавочервени пламъчета. Жуженето се усили и почти заглуши злокобното пляскане на криле, появило се отново в гърдите му. Пламтяща като разгорял се въглен, хрчката прегаряше лицето му, съскайки съвсем като змията в гърдите му, която се пробуди и започна да се размотава.

Но Кали ще я успокои. Трябва само да се отдаде на Кали, да се разтвори в обятията ѝ, да остави повторението на божественото ѝ име да удави съскането на змията и изгарящата хрчка, влудяващото пляскане на невидимите криле в гърдите му.

Спокойно и с бавни движения той избърса лицето си, обърна се и потъна сред тълпата богомолци, която в унес припяваше:

– Мола Рам, Сунда Рам, жай ма Кали, жай ма Кали.

При вида на това хладнокръвно предателство Чатар Лал и Мола Рам си размениха доволни усмивки.

Псалмите зазвучаха с нова сила.

Ветрецьт пак подухна и подземната пещера застана от жалостивия му вопъл.

Дребосъка профуча през следващия тунел и, дишайки тежко, се залепи за хладната стена. След миг предпазливо надникна иззад ъгъла. Намираще се точно там, където беше очаквал – в една от входните пещери. В ъгъла бяха захвърлени камшикът, шапката и чантата на Инди. Той изтича и ги взе. Сложи шапката на глава, затъкна камшика в пояса, преметна чантата през рамо и изведнъж се почувствува съвсем като Индиана Джоунс, един малък Инди, но смел и непоколебим като големия. Изправи се и решително се насочи към следващия тунел. На входа му стояха двама пазачи, които го погнаха в момента, щом го зърнаха.

Сега вече наистина се почувствува като Индиана Джоунс. Хукна през изкопа колкото му крака държат, заобикаляйки изненадани надзиратели и печелейки все по-голям аванс пред задъханите си преследвачи, покрай малките, изнурени роби, които се изправяха и смаяно го гледаха.

Втурна се в тесен страничен тунел и преследвачите му го изгубиха от очи. Запълзя нагоре по мрачната извиваща се шахта и след миг се озова на по-горното ниво на мината. Шмугна се в тясно коридорче, изскочи в главната галерия и уморено се изправи.

На двайсетина метра от него се издигаше висока дървена стълба, подпряна о стената. Горният ѝ край свършваше в подножието на малка площадка, цялата в дупки, а в скалата по протежение на стълбата имаше многобройни галерии. От най-ниско разположената шахта изскочи дете с чувал камъни на гърба. То се доближи до стълбата и се запуска надолу.

Стигна дъното, почти безжизнено от изтощение. Отпусна се на земята, но в следващия момент подскочи от ужас, видяло летящия към стълбата Дребосък. Той му направи знак да мълчи и се закатери нагоре. Зяпнало от изумление, момчето безмълвно го наблюдаваше. Точно такава беше финалната сцена във филма „Враг на обществото“ с Джеймс Кагни. Дребосъка горещо се надяваше това да не е финалната сцена и за него.

Беше успял да изкачи високата стълба повече от половината, когато пазачите го откриха. Един от тях хукна подире му, а от многобройните дупки в скалата занадничаха детски лица. Забравили за работата, малките роби смаяно гледаха как Дребосъка пълзи към върха, а разгневеният пазач скъсява бързо разстоянието помежду им.

На двайсетина метра над горния край на стълбата голям скален къс бе надвиснал над дълбоката дупка. Срещу него, също на около двайсет метра, лъщеше противоположната стена на пропастта, където висеше дебело въже.

Изпоцапани лица надничаха от дупките и гледаха как Дребосъка стига горния край на стълбата. Пазачът беше вече само на два-три метра зад него. Дребосъка скочи в дупката, разположена на метър от стълбата, поколеба се за миг, после се засили, скочи обратно върху стъпалото и с все сила отблъсна стълбата от скалата.

Държеше се здраво. Същото правеше и пазачът няколко стъпала под него. Стълбата описа лека дъга и за миг застина неподвижно в центъра на дълбоката пропаст. Чисто самоубийство! Поне така си мислеха децата, които наблюдаваха като хипнотизирани драмата, разиграла се пред очите им. Всички от сърце желяеха на малкия смелчага да избяга от преследвачите си.

Върхът на стълбата мина на сантиметри от висящото въже и Дребосъка се вкопчи в него. А стълбата с пазача продължи да лети и след миг с трясък рухна в дъното на дълбокия изкоп. Дребосъка увисна на въжето, изчака да спре поклащането му, после пъргаво се изкатери по него и след миг изчезна в дупката на тавана.

Претърколи се няколко пъти по каменния под на следващата галерия и застина на място. Тук нямаше никой. Тишината се нарушаваше единствено от приглушеното, но все пак ясно доловимо пеене на хилядно множество, положително упоено от наркотици и изпаднало в транс. В него имаше нещо заплашително.

Дребосъка се изправи, приближи се до вратата в дъното на галерията и внимателно я откряна.

Около тъмната статуя на Кали играеха червени пламъци. Отраженията им смъртно осветяваха малкото помещение зад олтара на Храма на смъртта.

Задрънчаха вериги, желязо застърга о камък. Жертвената клетка се заклати, издигна се във въздуха и привързаната към нея Уили се оказа надвесена с лице към бълбукащата в скалната пукнатина лава.

С лице към Смъртта. Към жестоката и безсмислена Смърт, която щеше да посрещне сама, изоставена от всички. От време на време образът ѝ се отразяваше в набъбнал далеч долу кървавочервен и мрачно проблясващ мехур, после мехурът се пръскаше и разкривената ѝ физиономия изчезваше в разтопената магма. Сякаш там се отразяваше самият ѝ живот – неспокоен, вълнуващ, готов всеки миг да изчезне като капчица роса във вана с отровна киселина. Прииска ѝ се да го изживее отново, да бъде по-различна, по-разумна.

За съжаление това не можеше да стане. Уили никога на беше вярвала в тайнството на прераждането, в чудесата на рая. Защото наистина

само чудо можеше да я спаси. Пое дълбоко дъх с надеждата да припадне, преди да стане прекалено болезнено.

Мола Рам се обърна към палача, застанал зад дървеното колело, с което клетката се спускаше в лавата. Тълпата запя с пълен глас, Уили изпищя, а Инди се обърна, за да вижда по-добре.

Демоничната чародейка виси над пламтящата паст в истинския си вид – един гигантски гарван, който се полюшва върху вълните от горещ въздух. Вече не пляска с криле и не пърха – така, както го правеше вътре в черепа му. Просто виси във въздуха, тихо просъсква и разбиращо се усмихва. Усмихва се, защото е познала ужаса. Празнотата в черепа му. Отровното влечуго в гърдите му. Тя знае, знае всичко.

Затова трябва да умре.

Мола Рам присъедини гласа си към псалмопеенето, Инди също запя.

Увиснала безпомощно на желязната рамка, Уили гледаше как бавно се приближава към кипящата лава. Клетката с тържествено поклащане се спускаше към огъня и Смъртта.

ГЛАВА 8 ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Дребосъка надникна иззад олтара тъкмо когато тялото на Уили се спусна към пламтящия ад. А на ръба на кратера се бе изправил Индиана и безучастно наблюдаваше.

– Инди, не! – ужасено прошепна Дребосъка.

Тълпата пееше толкова високо, че почти заглуши мислите му. Но той знаеше какво да прави – да бъде истински заместник на Индиана, да стори това, което несъмнено би сторил приятелят му, ако беше в нормално състояние. Трябва да помогне на Инди да се пробуди от хипнозата, трябва да измъкне Уили от дупката. Трябва да стигнат до Америка – една трудна, но не невъзможна задача.

Но нека започне подред. Мислено обеща на тримата Звездни богове вечен храм в сърцето си, ако му помогнат да изпълни замисленото. Обеща на Лу Гериг никога вече да не се съмнява в силата на удара му, дори брат му Чу да се завърне на този свят, превъплътен в цяло стадо слончета.

После свали вещите на Инди и внимателно ги постави в една тъмна ниша, обърна шапката си с козирката назад и скочи в олтара.

Помаха с ръка на Инди, но пръв го забеляза Чатар Лал. Министър-председателят извика на двама от пазачите да хванат момчето, но то беше твърде пъргаво. Едрите индийци се насочиха към него, а Дребосъка изскочи от олтара и се затича към Инди.

Един от жреците се опита да го спре, но Дребосъка го цапна през ръцете и той се отдръпна. На пътя му се изпреди втори, но и той отстъпи след силен ритник.

В следващата секунда беше до Инди, вдигна глава и му се усмихна с надежда. Може би добрият доктор вече е буден и само се преструва, за да заблуди враговете. Може би е решил да надхитри тези глупаци.

Но ръката на Инди се вдигна и зашлеви жестока плесница на Дребосъка. Момчето падна на пода, шапката му отхвъркна встрани. Очите му се насълзиха от болка и унижение.

– Събуди се, доктор Джоунс! – проплака то.

От ъгълчето на устата му пропълзя тънка струйка кръв, но недоумяващите му очи не се отделяха от лицето на любимия човек. Това трая само част от секундата – време, достатъчно да убеди Дребосъка, че

планът му е правилен и непременно трябва да го осъществи. Ще бъде трудно, но какво в този живот е лесно, дявол да го вземе?

Скочи на крака и се затича към стената, следван по петите от някакъв надзирател.

Чатар Лал наблюдаваше сцената с видимо одобрение – най-сетне бяха превърнали великия Индиана Джоунс в убеден привърженик на своята вяра! С блестящи от задоволство очи министър-председателят гледаше как надзирателят гони нахалното хлапе, а клетката с Уили бавно се снишава към пламтящия пъкъл в пропастта.

Самата Уили продължаваше опитите си да задържи дъх и да запази спокойствие, но това все по-трудно ѝ се удаваше. Горещината и режещата очите светлина ставаха нетърпими. Талазите на нажежения въздух заплашваха да превърнат кожата на лицето ѝ в пепел, отровният дим разяждаше очите и дробовете ѝ. Значи това е смъртта?!

Изпита чувство на пустота и вледеняващ страх. Напрасно се помъчи да си припомни някаква молитва. Също тъй напрасно се опита да се освободи от веригите, за да скрие лицето си от ужасните пламъци. Клетката неумолимо продължаваше бавното си спускане.

Междувременно Дребосъка успя да се добере до стената, измъкна от стойката ѝ една горяща факла и рязко я размаха пред лицето на преследвача си. Индиецът уплашено се дръпна назад и това позволи на момчето да изтича до мястото, където стоеше палачът с дървеното колело. Насочи пламтящата факла към лицето му и онзи бавно отстъпи назад. Клетката спря, а Уили остана да виси неподвижно над пламъците.

Мола Рам съвсем не споделяше задоволството на Чатар Лал от цялата тази картина. Онова малко чудовище се опитва да смугне ритуалите на Кали и трябва да бъде наказано, смръщи вежди той.

– Хванете го! Убийте го! – изкрещя на хинди Върховния жрец.

Нови двама стражи хукнаха по петите на Дребосъка, който пак се затича към Инди.

– Инди, събуди се! – изкрещя още веднъж момчето.

Никаква реакция. Дребосъка се обърна и размаха факлата пред лицата на новите си преследвачи. Те отскочиха назад, но в същия миг Инди протегна ръце, хвана момчето за шията и започна да го души.

Повдигна го от земята и го обърна към себе си. Погледите им се срещнаха. Лицето на Дребосъка посиня, очите му – аха – да изскочат от орбитите.

Змията в гърдите му се размърда и засъска, разгневена от рязкото събуждане. Беше усетила намерението на това дяволско момче да

нападне Инди, още преди Инди да го беше забелязал. Но щом този малък демон се доближи с пламтящата си факла, и Инди, и змията бяха готови. Бяха готови за съкрушителния удар.

Инди, събуди се, извика малкият демон и викът му се смеси с пропукването на факлата в ръката му. Змията в гърдите му се размърда. Демонът очевидно беше в състояние да се преобразява. Ето, вече не е момче, а кървавочервен призрак, гаден и вонящ на кръв и смърт.

Ето го, върти се и приближава. Инди протегна ръце и сграбчи противния демон. Стискаше и усукваше шията му, опитвайки се да му придаде по-приемлива форма, да го направи по подобие на Кали, да го смали колкото юмрук. Без нито за миг да отслаби желязната си хватка, той бавно обърна противното създание към лицето си. Видя как демоничните очи се канят да изскочат от изцъклените орбити, грозните израстъци по тялото му френетично размахват огнената факла, задавените викове дразнят влечугото в гърдите му.

Момчето събра сетни сили и задавено прошепна:

– Обичам те, Инди!

После, мислено призовавайки на помощ Върховния владетел на Невесните селения, той вдигна факлата и я заби в тялото на Индиана.

Американецът извика от болка, пусна Дребосъка и тупна подкосен на земята. Около него се разнесе противно-сладникавата миризма на изгоряло месо.

В главата му нахлу огън, който гневно забушува в празния череп. Змията просъска и взе да се гърчи. Детето-демон я повика и тя разгневно му отвърна.

Дребосъка продължи да притиска горящата факла в тялото на Индиана. Преследвачите му най-сетне се добраха до него, единият от тях изтръгна факлата и го повали на пода.

Пронизван от непоносими болки, Индиана се гърчеше на земята. Ослепителна светлина режеше очите му, псалмите на фанатичната тълпа го оглушаваха. Палачът отново зае мястото си при дървеното колело и окованото тяло на Уили пое към своята гибел. Чатар Лал доволно се усмихна, а Мола Рам вдигна ръце и отправи благодарствена молитва към Кали. Стражът, заловил Дребосъка, измъкна ножа си и го опря в гърлото му.

– Чакай – надигна се Индиана. – Остави го на мен!

Скочи на крака, дръпна го от ръцете на убиеца и пристъпи към ръба на пропастта. Вдигна го високо във въздуха и го надвеси над разтопената лава. Дребосъка погледна с ужас кипящата и бълбукаща пещ под себе

си, носле се обърна да погледне за последен път лицето на любимия си приятел.

Инди му намигна и прошепна:

– Вече съм добре. Готов ли си?

Момчето само намигна в отговор.

Индиана го пусна и то отскочи встрани. В същия миг се обърна и стовари юмука си в лицето на най-близкия жрец. Следващият получи нокаутиращ удар в корема, а Дребоська подскочи и нанесе поразяващ каратистки ритник на пазача. Обаче върху него връхлетя един от жреците. Момчето тутакси се просна по гръб, ала го сграбчи за широкия колан. После с рязко движение го прехвърли през главата си. Тълпата богомолци отвъд огнената пропаст беше потънала в религиозен екстаз и никой не подозираше за разиграващата се зад статуята драма. Но Чатар Лал видя всичко и побърза да изчезне зад олтара.

Битката продължаваше. Пред Инди изскочиха двама жреци, но Дребоська ги атакува странично. Блъсна единия и той се стовари върху другия, после и двамата се търкулнаха на земята. Американецът сграбчи някакъв дребен индиец, който се канеше да го нападне, повдигна го и го запрати по палача. Телата на двамата се сблъскаха със смразяващ кръвта трясък, след което полетяха отвъд леко издигнатата платформа. За нещастие тялото на палача закачи ръчната спирачка на примитивното колело и клетката с Уили полетя в пропастта със скоростта на хвърлен камък.

Инди скочи на платформата и с цялата си тежест се хвърли върху спирачката и бързо въртящото се дървено колело. За втори път тялото на нещастната Уили увисна неподвижно над зейналата паст на Смъртта.

Обзет от все по-нарастващо безпокойство, Мола Рам се насочи към свещените камъни на Санкара, внимателно заобикаляйки биещите се мъже.

Към Инди се втурна друг жрец с пламтяща факла. Инди се наведе, шмугна се под протегнатата ръка на нападателя, а после рязко се изправи. Набрал инерция, човекът прелетя над главата му и падна в пропастта. Кратко изсъскване – и от жреца не остана дори следа.

Опрял гръб в скалата, Дребоська държеше на разстояние няколко стражи с помощта на пламтящата факла в едната ръка и на острия си нож в другата.

Незабелязан от никого, палачът пропълза до колелото си и отново го завъртя. Окованата Уили пак пое надолу и скоро се озова на метър-два от разтопената лава. Горещината беше нетърпима. Дрехите й

подпушиха, а миглите ѝ се опърлиха. Силите започнаха да я напускат. В помътеното ѝ съзнание се замъркаха отдавна забравени случки, спомни си за близки хора, които не бе виждала с години. После всичко се сля в една плътна завеса и тя изгуби съзнание.

Инди изхвърли палача от платформата и ловко завъртя колелото в обратна посока. В този миг го нападна някакъв жрец с дебела сопа в ръце. Инди посегна напред, сграбчи тоягата и превръщайки я в лост, с едно единствено рязко движение запрати жреца право в пропастта. В следващия миг Инди вече използва новото си оръжие за друга цел – влезе в двубой с едър страж и не след дълго го просна безжизнен на земята с добре премерен удар в главата. Огледа се и видя, че се намира на крачка от олтара, над който се беше навел Мола Рам. Инди без колебание стовари тоягата върху гърба му.

Старецът падна ничком. Инди вдигна оръжието си с намерението да го довърши, но Върховния жрец извъртя глава, усмихна му се и изчезна в някаква тайна, почти незабележима вратичка в нозете на статуята.

Инди изруга, захвърли тоягата и хукна към колелото. Клетката с безжизненото тяло на Уили, което продължаваше да дими, започна бавно да се качва.

В гръб на Инди изникна Чатар Лал с вдигнат в ръката нож.

– Инди, внимавай! – изкрещя Дребосъка, без да спира да размахва пламтящата факла.

Инди светкавично се обърна и успя да стисне китката на новия си нападател. Двамата мъже се вкопчиха един в друг, а износената спирачка на дървеното колело пропука и клетката с Уили отново пое надолу.

Тълпата фанатици отвъд цепнатината най-сетне започна да проумява, че нещо не е в ред. Те престанаха да пеят и се разбягаха, обзети от религиозен ужас. Сред първите, които изчезнаха, беше и малолетният махараджа, плътно заобиколен от своите телохранители.

Инди отблъсна Чатар Лал и успя да спре колелото. В следващата секунда министърът отново връхлетя върху него. Инди парира удара, блъсна го силно в гърдите и онзи политна назад. Тялото му се хласна в колелото, а единият му крак попадна между спиците. Колелото тежко се завъртя и го смаза. Лал рязко се дръпна, успя да се освободи и бавно пропъзля в мрака.

Дребосъка скочи на платформата, а факлата в протегнатата му ръка държеше на разстояние последния от стражите, който упорито го преследваше. Инди отново натисна спирачката и колелото колебливо спря.

Оказал се сам срещу двама, пазачът им обърна гръб и изчезна, а Инди и Дребосъка скочиха към колелото и бясно го за въртяха.

Най-сетне клетката излезе на повърхността. Дребосъка с все сила се стовари върху спирачката. Инди изтича и издърпа клетката над скалата, по-далеч от пъклените пламъци.

– Отпусни малко! – викна той и Дребосъка леко завъртя колелото в обратна посока. Инди внимателно положи клетката върху скалата, развърза железните скоби, пристягащи китките и глезените на Уили, после с безпокойство се взря в безчувственото ѝ лице.

– Уили, събуди се! – тихо повика той.

Вече почти не си спомняше подробности от големия Кошмар, в съзнанието му се мяркаха смътните образи на някакви огромни птици, гладни змии (Господи, змии!), демонично момче, което приличаше на Дребосъка, Уили в образа на зловеща магьосница, която иска да изяде сърцето му. Спомни си, че се беше опитал да я убие, а когато клетката започна да се спуска в нажежената пещ за прослава на Кали, той беше се смял от удоволствие. Слава тебе, Господи, всичко свърши! Отново е буден, отново е жив човек!

Уили простена, разтърси глава и клепахите ѝ потрепнаха.

– Уили! – щастливо се усмихна той.

Тя отвори очи, видя го надвесен над себе си и му зашлеви здрава плесница! Така поне си мислеше, но всъщност беше толкова отпаднала, че пръстите ѝ едва докоснаха бузата му.

На няколко крачки от тях Дребосъка, без да подозира това, смръщи лице и затвори очи в очакване на оглушителния шамар.

– Уили, това съм аз! – усмихна се широко Инди. – Върнах се, Уили! – Пое дъх и запя с пълни гърди:

Отново съм си у дома,
в любимото ранчо
където сърни и антилопи играят.

Никога в живота си не бе слушала с такава наслада безнадеждно фалшив мъжки глас! Свежият въздух и дрезгавият глас бяха достатъчни – тя се оживи, закашля се, после се засмя през сълзи. Това ѝ попречи да види навреме изникналия в гръб на Инди Чатар Лал с остър нож в ръка.

– Внимавай! – хлъцна тя, убедена, че вече е твърде късно.

Инди светкавично се извъртя, падна по гръб и с точен ритник избягна ножа от ръката на Лал.

Вкопчиха се един в друг и се затъркаляха по земята. Уили не можеше да помръдне от слабост, а Дребосъка продължаваше да крепи колелото. Телата на двамата противници стигнаха ръба на платформата, претърколиха се и тупнаха долу. После скочиха на крака и Инди се оказа между Чатар Лал и огнената паст. Уили напрегна сетни сили, изпъзля от железната клетка и бавно се отдалечи.

– Измяна! – фанатично изкрещя Чатар Лал. – Ти измени на божествената Кали и сега тя ще те унищожи!

Със силата на луд човек той скочи върху Индиана и се опита да го повлече заедно със себе си в пропастта. Телата им с трясък влетяха в току-що опразнената от Уили клетка, тя се разклати под тежестта им и в следващия миг увисна над разтопената лава.

Инди напрегна мускули, изтръгна се от прегръдката на Лал и направи отчаян скок към надвесената над пропастта скала. Пръстите му се вкопчиха в ръба и той увисна над бездната.

Усетила прилив на сили, Уили скочи и дръпна ръчката на спирачния механизъм. Макарата изскърца и се завъртя. Клетката се спусна надолу, блъскайки се шумно в каменните стени. С Чатар Лал в нея.

До ушите на Уили долетя плисъкът на разтопената лава, който й прозвуча като божествена музика.

Инди погледна надолу. Тялото на Чатар Лал избухна в пламъци. Плътта му в миг изчезна, за част от секундата се мярна оголеният му скелет, после всичко потъна в огнената магма.

Индиана стегна мишци и бавно се издигна до ръба на скалата. Уили безсилно се отпусна на земята, а Дребосъка изтича към него. Протегнаха ръце, прегърнаха се и замряха. Божичко, колко е хубаво, че отново са заедно! Живи и невредими!

Храмът беше пуст. В близост до тях се виждаха телата на няколко от стражите, неподвижни и безчувствени. Далеч долу лавата съскаше тихо.

Инди стана и пристъпи към олтара, в чието подножие сияеха трите свещени камъка на Санкара. С приближаването му те изведнъж помръкнаха. Дребосъка донесе нещата му и гордо се усмихна. Всичко беше тук – камшикът, чантата, ризата.

Инди сложи камъните в чантата, метна я през рамо, после затъкна камшика в пояса си. Накрая облече ризата, мръщейки се от болка при всеки досег с разранения му гръб.

Отиде да вдигне смачканата бейзболна шапка на Дребосъка от земята, изтупа я, оправя внимателно гънките ѝ и тържествено я положи на

главата на момчето.

После нахлупи собствената си шапка.

Всичко бе наред, нещата отново заеха обичайното си място.

На лицето на Дребосъка грейна широка усмивка:

– Инди, приятелю!

Няма значение какво ги очаква занапред! Приятелството им е живо и ще бъде вечно, като блестящите в небето звезди!

Уили колебливо се изправи и се приближи.

– Трябва да ни измъкнеш оттук, Инди! – умолително прошепна тя.

Инди бавно огледа това злокобно място. Далеч долу громоляха вагонетки, невинните деца продължаваха робския си труд, тежките камъни чупеха ноктите им.

– Точно така – кимна той. – Но всички! Насочиха се към пещерата зад олтара.

В мината ставаше нещо необикновено – децата бяха зърнали, макар и за миг, лицето на свободата.

Десетки от тях бяха видели с очите си бягството на Дребосъка и слухът бързо се разнесе из многобройните галерии.

Един от тях беше успял да избяга!

Значи измъкването от този ад е възможно!

Продължиха да работят, но вече беше различно. Вместо покорно да свеждат глави, повечето от тях внимателно наблюдаваха надзирателите. Мускулите на измършавелите им тела тръпнеха от плахо нетърпение, а не от обичайната изнемога. Някои дори се заеха да броят пазачите.

Успял да избяга от битката край олтара, Мола Рам се спусна в мината и запозна със събитията началника на охраната. Двамата разпорешиха на част от надзирателите да се качат в храма и да окажат помощ на жреците, а на останалите наредиха да си отворят очите на четири, тъй като тримата чужденци сигурно ще се опитат да избягат именно оттук.

Но нито Мола Рам, нито началникът на охраната можеха да допуснат, че е възможен бунт вътре в самата мина.

Пет деца, оковани в обща верига, с мъка се придвижваха към празната вагонетка в дъното на шахтата. Момиченцето, което вървеше най-отзад, се препъна и падна.

Убеден, че става въпрос за явна преструвка, надзирателят на шахтата се втурна вътре, сграбчи момиченцето и вдигна камшика си. В същия миг замръзна от изумление, видял как от мрака изскача фигурата на Инди. Юмрукът на американеца се стовари върху челостта му със страшна сила. Очите на индиеца се извъртяха нагоре и той се свлече безжизнен

на земята.

Дребосъка измъкна ключа от колана му и сръчно свали оковите от краката на децата, които смаяно го наблюдаваха. Миг по-късно Инди вече им показваше как да замъкнат безжизненото тяло на надзирателя до празната вагонетка и да го захвърлят там.

Това беше началото.

Петте освободени деца се промъкнаха в съседната шахта и скочиха върху надзирателя. Той беше толкова слиян, че дори не успя да извика. След миг се просна в безсъзнание на земята, повален от няколко точни попадения на тежки камъни, а освободените роби се увеличиха с още пет. После с десет. Стана нещо като верижна реакция и не след дълго из галериите тичаха тълпи свободни деца. Надзирателите изпаднаха в паника.

Най-сетне бе подаден сигнал за тревога. Група надзиратели направиха опит да натикат все още окованите деца в една изолирана пещера, но бяха спрени от Инди и освободената вече тълпа. Инди раздаваше тежки удари с камшика си наляво-надясно, а хлапетата хвърляха камъни по уплашените мъже с тюрбани. Уили и Дребосъка имаха задължението да вземат ключовете от повалените и да освобождават нови групи.

Не след дълго надзирателите го обърнаха на бяг. Грабнала тежка лопата, Уили ги пресрещаше и с точни удари ги запращаше в Страната на сънищата, Дребосъка ги препъваше с вериги, тълпи освободени роби ги бутеха в дупки и ги смъкваха от стълби, кошници с камъни се изсипваха върху нещастните им глави.

В крайна сметка надзирателите се оказаха погълнати от тълпата и напълно разбити. Струпали се в средата на огромната дупка, освободените деца се оглеждаха наоколо с усмивки и пораснало самочувствие.

Пред тях се изправи Дребосъка, истинският вдъхновител на въстанието им.

– След мен! – викна той и ги поведе към изхода с широка усмивка.

Инди и Уили бавно поеха след детското шествие. Току изскачаше по някой пазач, опитвайки се да го спре или просто да изчезне, но децата го помитаха за секунди и неотклонно продължаваха напред.

Вървяха нагоре по тясната вита пътечка, следвани от двамата възрастни. Скоро излязоха от мината, минаха покрай олтара и се озоваха в храма.

Вътре беше пусто. Само вятърът пееше тъжната си песен край самотната статуя на Кали.

Инди, Уили и няколко от по-големите деца успяха със задружни

усилия да откъртят широка дъска от олтара, нагъсто гравирана с малки фигурки, изобразяващи случки от живота на великата богиня. Вдигнаха я и я прехвърлиха над пропастта, разделяща ги от свободата. Мостът беше готов. Под него тихо съскаше кипящата лава.

Олтарът вече трудно побираше прииждащите отдолу деца. Инди се зае да ги прехвърля от другата страна на пропастта. Огънят под краката им продължаваше да се люшка, образувайки отровни мехурчета. Нито едно от децата не прояви колебание при вида на дяволската паст. Всички притичваха леко по дебелията дъска и се насочваха към противоположния край на храма, към свободата.

След няколко минути Инди забеляза, че импровизираният мост започва да пуши от горещия въздух, издигащ се на талози от процепа в скалата. Притичващите по него деца крещяха от болка, тъй като нагорещеното дърво пареше босите им нозе. Дъската пропука под тежестта на последното момче, а когато Дребосъка понечи да стъпи в края ѝ, тя избухна в пламъци и се срути в пропастта. Инди и Уили го сграбчиха за яката и успяха да го дръпнат обратно на твърдата скала. Част от преминалите отсреща деца се спряха да изчакат своите спасители.

– Вървете, вървете! – викна им Инди и те изчезнаха в тунела, който водеше към двореца.

Скоро многобройните коридори на двореца се изпълниха със стотици деца, лицата им грееха от радостни усмивки. Те тичешком прекосяваха вътрешни дворове и мостчета, фойета и портали. Накрая пред тях се разкри широкият път, водещ към джунглата и планинските проходи.

Бяха свободни!

– Какво ще правим сега? – попита Дребосъка, проследявайки с поглед последните деца отвъд пропастта.

– Ще заобиколим – отвърна Индиана и тръгна напред.

Прекосиха още веднъж пещерата зад олтара и се изправиха на ръба на дълбоката дупка с многобройни странични галерии. Погледът на Инди се спря на една празна вагонетка, опряна до стената.

– Релсите положително водят извън мината – заключи той и тръгна към пътечката, виеща се стръмно надолу.

– Къде отиваш? – подозрително го попита Уили.

– Малко ще се повозим. Задвижвани от закопани под релсите кабели, голяма част от вагонетките продължаваха да маневрират напред-назад, макар че отдавна бяха празни. Инди се насочи към една от тях, увеси се на страничния ѝ борд и с всички сили се опита да я спре или поне да забави движението ѝ. Сякаш решила да се подчини на волята му,

вагонетката спря.

Оказа се обаче, че това не се дължи на волята му.

Инди вдигна поглед, дишайки тежко. Един огромен мъж с униформа на страж беше хванал ръба на вагонетката и я задържаше с лекотата, с която децата държат играчките си. Беше истински гигант и Инди веднага го позна – същият онзи мъжага, с когото се беше сблъсквал вече два пъти без особен успех. Е, значи е дошло време за реванш, реши той и вдигна юмрук. После изведнъж промени решението си, грабна едно дебело дърво, оказало се кой знае как в краката му, и с цялата си сила го стовари върху главата на огромния мъж. Дървото се счупи на дребни трески, но човекът-канара не помръдна. Положението ставаше сериозно.

Инди извади един каменарски чук от вагонетката, замахна и го заби в ребрата на гиганта. Онзи само се усмихна, дръпна чука от ръцете на Инди и го захвърли далеч встрани. После протегна лявата си ръка, сграбчи американеца през кръста и нанесе страхотен удар в корема му.

Инди отлетя няколко крачки назад и се просна на земята. Но мигом скочи и удари силен ритник в лицето на навеждащия се над него гигант. Онзи го пое, без дори да премигне, и Инди осъзна надвисналата опасност.

Пазачът отново го докопа с великански лапи, нанесе му два бързи удара в гърдите и един в ченето, хласна главата му във вагонетката, после го сграбчи и го вдигна високо над главата си.

Дребосъка скочи, взе от земята камшика на Инди от биволска кожа и силно шибна гърба на огромната маймуна. Нещо пропука, Инди изви-ка и в следващия миг се оказа тръшнат по гръб във вагонетката. Дребосъка отново налетя, но индиецът само се обърна, хвана го за китката и го запрати към дъното на пещерата.

Дръпнатата от опънатия кабел, вагонетката бавно пое нагоре. Гигантът скочи вътре и отново се нахвърли върху Инди.

Уили хукна подире им. Дълго гледа безпомощно ожесточените мъже, но после взе да замеря с камъни огромния индиец. Едновременно с това се оглеждаше за празна вагонетка, движеща се в същата посока.

Инди най-сетне успя да намери слабо място в масивната грамада срещу себе си и здраво притисна с къса желязна пръчка гърлото на гиганта. Но при всеки опит да постигне победа с помощта на новото си оръжие го пронизваше болка в цялото тяло и той безпомощно се отпус-каше назад.

– Какво му става? – извика Уили към Дребосъка.

Момчето мълчаливо посочи нагоре. Изправен на ръба на широката дупка, стоеше махараджата. Свалил голямата игла от тюрбана си, той базмилостно дупчеше една кукла, досущ копие на Индиана Джоунс.

Междувременно вагонетката стигна до горния етаж на мината, обърна се и изсипа двамата мъже върху лентата на един ескаватор заедно с купища камъни и пръст. Гигантът сграбчи някаква лопата и я вдигна над главата си, а Инди се докопа до дебела тояга. В същия миг лицето му се изкриви от непоносима болка, той изпусна тоягата и се претърколи встрани. Тъкмо навреме, за да избегне страхотния удар на лопатата, насочен към главата му.

Махараджата горе заби дебелата си игла дълбоко в лицето на фигурката.

Уили най-сетне откри една празна вагонетка, потеглила към изхода на мината.

– Хайде, Инди, вече можем да изчезваме отук! – извика тя.

Но Инди не я чуваше. Стиснал в ръце попадналата му отнякъде газена лампа, той яростно я размахваше пред гиганта, опитвайки се да улучи главата му.

Междувременно Дребосъка успя да се добере до малкото водопадче, което бликаше току под краката на махараджата. Водата от него пълнеше няколко големи варела, закрепени върху въртящо се дървено колело, което ги издигаше на по-горното ниво на мината. Дребосъка скочи и се хвана за един от пълните варели, стигна с него до горното ниво и след миг се нахвърли върху зловещия принц. Куклата се хлъзна по земята.

Вкопчен в гиганта, Инди отново стъпи на конвейера. С крайчеца на окоето си видя, че се намират на няколко метра от края на ескаватора. Там имаше грамаден железен ваяк, който поемаше камъните и рудата и ги стриваше на прах под огромната си тежест.

Уили продължаваше да замеря с камъни едрия индиец, а той, отблъснат за миг нападението на Инди, намираше време да й отвърща. Инди риташе и блъскаше якия великан, размахваше пред очите му газената лампа, ослепяваше го. С всяка секунда двамата се приближаваха все повече до ненаситната паст на каменотрошачката.

На върха на скалата Дребосъка и махараджата водеха битка на живот и смърт.

Дребосъка успя да го докопа за гърлото, но онзи вдигна ръка и заби иглата си дълбоко в крака му. Дребосъка извика от болка и се претърколи встрани. Оказа се, че този глезен принц е доста по-добър побойник,

отколкото изглеждаше на пръв поглед. Прекрасно, защото и Дребосъка не бе от начинаещите!

Гигантът сграбчи Инди за ръкава и рязко го дръпна към себе си. Платът не издържа и се откъсна, индиецът загуби равновесие, а краят на широкия му пояс попадна между зъбите на каменотрошачката. Той отчаяно се опита да изпълзи встрани, но поясът му беше здрав и достатъчно дълъг. Повлечено с краката напред, тялото му бавно изчезна под огромните метални зъбци, а писъкът му заглъхна в грохота на машината. Чакълът зад нея започна да излиза оцветен в червено.

Горе на скалата битката продължаваше. Дребосъка се препъна и залитна към стената. Сграбчи една горяща факла, оказала се до ръката му, и се обърна да посрещне Залим Сингх, който връхлиташе върху него с високо вдигнат нож. Приклепна със светкавично движение и протегна факлата напред. Махараджата се блъсна в нея, изкрещя от болка и политна назад. Дребосъка хвърли шепа пясък върху пламналата си дреха и се приготви за нов удар върху младия владетел. Оказа се обаче, че това не е необходимо.

Лицето на момчето срещу него изглеждаше така, сякаш току-що се е събудило от дълбок кошмар. И наистина беше тъй.

Разбрал какво става, Дребосъка се отпусна насреща му и успокоително промълви:

– Бил си омагьосан от черните сили на Кали.

Подобно Повелителя на сенките, той добре знаеше колко зло може да се побере в сърцата на хората, дори и на децата.

Махараджата бавно кимна.

– Караха ме да върша отвратителни неща – прошепна той, а очите му се напълниха със сълзи. – Дано ми прости великият Кришна!

Откъслечни картини от миналото нахлуха в обърканото му съзнание.

Междувременно Индиана беше успял да скочи от подвижната лента на ескаватора и вече пълзеше по тясната пътечка, която щеше да го отведе при Уили, изправена в очакване до празната вагонетка. Но времето не му стигна. В мината се появи Мола Рам начело на група въоръжени до зъби индийци. След секунди бегълците бяха обкръжени.

– Слизай при нас, Дребосък! – викна Уили. – Имаме си превозно средство!

Един от войниците скочи към нея, тя изтръгна желязната спирачка на вагонетката и го халоса по главата. После заплашително я размаха под носа на втори нападател и онзи благоразумно отстъпи.

Дребосъка се хвана за ръба на скалата и увисна на ръце. Махараджата се надвеси над него.

– Трябва да вървите по левия тунел, за да излезете навън! – предупреди го той.

За миг очите им се срещнаха и Дребосъка разбра, че момчето му казва истината.

– Благодаря – рече той и се запуска по отвесната скала.

На свой ред Инди изпадна в затруднение. Насреща му изскочиха трима стражи и препречиха тясната пътечка. Той се обърна, спусна се по малката стълба няколко метра по-надолу и я дръпна след себе си. Стражите извадиха револвери и откриха огън. Инди скочи зад една вагонетка и я затика към следващата пътечка.

Уили скочи в своята вагонетка и пое надолу по релсите. Войникът, когото беше отблъснала преди секунди, се втурна след нея и успя да я хване за крака. Но в този момент се появи Дребосъка. Избра си един чудесно закръглен камък, зае бейзболна стойка и внимателно прецени разстоянието между себе си и тичащия войник. После замахна и камъкът със свистене излетя от пръстите му. Преследвачът на Уили беше улучен точно зад ухото и се строполи като подкосен.

– Лефти Гроув! – извика тържествуващо Дребосъка, но радостта му бързо бе помрачена от един неусетно промъкнал се страж, който го сграбчи изотзад.

Вагонетката на Уили започна бавно да набира скорост. Дребосъка се извъртя като змиорка, изплъзна се от ръцете на нападателя си и му нанесе силен ритник в корема.

Един жрец с разкривено от ярост лице се втурна след вагонетката с Уили. Дребосъка се стрелна да пресече пътя му, сви се на кълбо и скочи в нозете му. Двата паднаха и се претърколиха. В следващия миг момчето беше отново на крака и хукна да догони отдалечаващата се вагонетка. Направи отчаян скок и успя да се хване за страничния ѝ борд, а Уили му помогна да се прехвърли вътре. Скоростта им вече беше значителна.

Огледаха пещерата с търсещи погледи и бързо откриха Индиана. Пълзеше по тясната пътечка, следван по петите от въоръжени индийци.

– Бързай, Инди, бързай! – извикаха в един глас те.

Инди погледна надолу и светкавично изчисли както посоката и скоростта на движението им, така и целта, към която се насочваха – широк тунел в източната страна на мината.

В следващия миг се изправи и хукна. От всички страни затрещяха

изстрели, куршумите цепеха трески от гредите и стълбите, по които профучаваше, и с противен вой рикошираха в скалите край главата му. Изправил се на ръба на скалата, Мола Рам сочеше бегълците и крещеше някакви заповеди.

– Убийте ги, преди да са избягали! – викаше на хинди той и войниците усърдно се прицелваха.

Запъхтян, Инди спря на ръба на скалата. Зад него, под него и високо над главата му се струпаха войници. Той скочи, успя да се улови за издаден напред камък, който се откърти под тежестта му, после се затъркаля надолу с огромна скорост, бързо скъсявайки ъгъла между себе си и летящата по релсите вагонетка.

– Преследвайте ги, унищожете ги! – реवेशе Мола Рам.

Из въздуха свистяха куршуми. Инди се отгласна от склона и полетя към вагонетката, която всеки миг щеше да влезе в тунела. На няколко метра от нея се сви на кълбо и тялото му се трясна в дъното на железната гондола. Уили и Дребосъка се снишиха до него, избягвайки по този начин куршумите, които се синеха като дъжд и тракаха по железните стени. В другия край на вагонетката някакъв пазач лежеше в несвяст. Инди пропъзля, измъкна пистолета му, а него изхвърли навън в мига, когато возилото им с грохот навлезе в непрогледния мрак на тунела.

Ушите им зашумяха от внезапната тишина. Вагонетката с поклащане летеше в мрака.

Изправен над огромния ров на рудника, Мола Рам с отчаяние гледаше как бегълците се измъкват.

– Трябваше да ги спрем, трябваше да ги спрем – шепнеше отчаяно той. – Те откраднаха свещените камъни на Санкара!

ГЛАВА 9 АЛПИНИСТИ

Факли осветяваха пътя на бясно препускащата вагонетка. Инди навреме видя, че релсите се разделят в две посоки – едната извиваше и водеше обратно към шахтите, а другата продължаваше направо. Грабна лопатата, която се търкаляше на дъното на вагонетката, спусна я покрай стената и успя да обърне стрелката встрани от линията. Чу се остро метално изщракване и вагонетката се понесе по правата.

Скоро навлязоха в друга пещера и линията отново се раздели на две. Преди да предприемат каквото и да било, вагонетката се разклати и пое вдясно.

– Грешка, Инди! – викна Дребосъка. – Трябваше да продължим наляво!

Но вече беше късно. Вагонетката се стрелна в тъмния проход, а бегълците се свиха на кълбо и здраво се вкопчиха в стените ѝ.

Кратките изкачвания се редуваха с продължителни спускания и Индиана имаше чувството, че слизат още по-дълбоко в недрата на планината. Вятърът свиреше в ушите му по широките завой, а вагонетката се движеше все по-бързо и по-бързо. Уили се беше сгушила на дъното и се мъчеше да успокои дъха си. Дребосъка беше виждал на кино онези влакчета, които се вдигат и спускат с шеметна скорост в луна-парковете, но това тук беше далеч по-приятно. Можеше да се сравнява само с онова влакче в „Кинг-Конг“, което огромната маймуна преобърна в края на филма. Дребосъка не се страхуваше от маймуни, колкото и големи да бяха. Причината за това беше проста – самият той бе роден в Годината на маймуната и това му изглеждаше напълно достатъчно, за да повярва в добрия изход на злоещото препускане в мрака.

В рудника Мола Рам организираше преследването. Стражи, въоръжени с тежки карабини, се натовариха в две вагонетки и ги засилиха по пътя на бегълците.

Доброволци имаше и за трета вагонетка, но Мола Рам ги възпря. В главата му узря по-сигурен план за ликвидиране на крадците, отнесли със себе си свещените камъни на Санкара. План, който щеше да съхрани живота на верните му стражи в предстоящата схватка.

Той се изправи и с твърда крачка се насочи към обширната странична пещера, където искрящите струи на водопада с глух тътен се

изливаха в черните води на подземното езеро.

Инди успя да закрепил ръчната спирачка в предната част на вагонетката и се опита да контролира скоростта. Макар това да му носеше само частичен успех, на два-три пъти взеха завоите на две колела. Инди приклепна, за да снижи центъра на тежестта им и по този начин да увеличи стабилността на железната гондола.

Предчувствайки неприятности, Дребосъка внимателно се вираше назад в тъмния тунел. Занимавал се с кражби през по-голямата част от краткия си живот, той беше свикнал да хвърля по едно око зад гърба си, докато тича с откънатите вещи.

Свита на дъното на вагонетката, Уили виждаше единствено подпорните колони на тавана на тунела, отхвърчащи с бясна скорост назад. След всеки завой те се оказваха все по-близо и по-близо, което означаваше, че сводът се снишава.

Канеше се да предупреди за това, когато вагонетката изведнъж подскочи и започна да пада като камък. Поне тя си помисли така, но на практика се оказа, че са поели по един много стръмен наклон. Тримата бегълци се скупчиха в задната част на гондолата, а Уили изпита усещането, че стомахът ѝ е останал някъде горе, в непрогледния мрак зад гърба им.

После бавно заеха хоризонтално положение и Инди се върна на мястото си при спирачката. Дребосъка отново застана на наблюдателния си пост в задния край и постоянството му скоро бе възнаградено.

Проехтя далечен изстрел и след миг от последния завой изскочи вагонетка с войници. Използвайки правата част на тунела, те откриха силен огън по бегълците.

Куршуми зачаткаха по вагонетката и със зловещ вой рикошираха в каменните стени. Тримата се снишиха и изчакаха следващия завой. Когато влязоха в него, Инди се надигна и изкрещя:

– Дребосък, ела да поемеш спирачката!

– Слушам! – отвърна по войнишки момчето и стисна вибриращата дръжка.

А Индиана се насочи към задната част на вагонетката и предупреди:

– Намалявай на завоите, за да не излетим от релсите!

– Слушам! – отново викна Дребосъка и напрегна всички мускулчета на ръцете си около спирачката. А всички мускулчета на лицето му се разтегнаха в щастлива усмивка.

Без да е преодоляла противното гадене в стомаха си, Уили

изведнъж проумя, че целият този ад е просто едно чудесно приключение за невръстното китайче.

– Надявам се, че умееш да управляваш това чудо по-добре, отколкото караш кола! – викна му тя, отново обзета от панически страх.

Усмивката му грейна още по-широка.

– Можеш да слезеш, когато поискаш, госпожо! – коравосърдечно отвърна той. Тя все още не беше негова майка, в края на краищата!

Уили затвори очи и бавно преброи до десет. *Пресвета Дево, това хлапе се превръща в точно копие на Индиана Джоунс!*

Мола Рам подбра няколко души и ги насочи към водопада. По-точно, към огромната цистерна, която отвеждаше водата от езерото. Все едно гигантска желязна тенджерка, тя беше закрепена върху няколко дебели греди. Мола Рам нареди на хората си да вземат големи каменарски чукове.

Първата вагонетка с войници вече настигаше бегълците. Инди, Уили и Дребосъка все по-често се принуждаваха да стоят на колене, за да се предпазят от куршумите, които се забиваха с писък в богатата на руда скала в тунела. От време на време Дребосъка надигаше глава и натискаше с цялата си тежест ръчната спирачка; Инди правеше същото, за да отправи по някой изстрел към преследвачите им. Стреляше рядко, тъй като имаше само шест патрона в пълнителя.

Ясно видя, че улучи един от стрелците във вагонетката зад тях, но мястото му веднага бе заето от друг. Разстоянието помежду им непрекъснато се скъсяваше и, изглежда, нищо не беше в състояние да ги спре.

Стигнаха нов остър завой и Дребосъка натисна спирачката с все сили. Металът с писък се вряза в стоманеното колело на вагонетката и пръсна рой искри.

Таванът отново започна да се снишава. Подпорните колони профучаваха толкова близо над главите им, че Инди рядко успяваше да се надигне над ръба на вагонетката. Последният му куршум с тъп шум се заби в една дебела греда.

Решил да се прицели добре, един от преследвачите им седна във вагонетката и изправи рамене. В следващия миг загина като герой за своята кауза, пръснал главата си в стърчаща от свода греда. Тялото му се разцепи на две и излетя от вагонетката, която увеличи скоростта си, внезапно олекнала от липсата на този герой.

Инди се отпусна на дъното и коленете му докоснаха коленете на Уили.

– Всички долу! – дрезгаво прошепна той. – Настигат ни!

Хората на Мола Рам ритмично размахваха тежките чукове и с цялата си сила ги стоварваха върху подпорните греди на огромната цистерна. Притиснати от няколко тона вода, те трудно поддаваха, но това не тревожеше Върховния жрец. Той знаеше, че всеки удар ще ги помества, дори и с милиметър, докато накрая цялата система рухне. А след това цистерната ще се преобърне и ще се разлее.

– По-бързо! – нареди той.

Каменарските чукове засилиха ритъма си.

– Пусни спирачката! – изкрещя Инди.

– Какво? – учудено го погледна Дребосъка. Грохотът в тунела вече беше такъв, че тримата приличаха на участници в ням филм.

– Пусни спирачката! Единственият ни шанс е да се опитаме да им избягаме!

– А завоите? – запита У или тревожно.

– Завоите да вървят по дяволите! – Инди се протегна и дръпна ръката на Дребосъка от спирачката. Вагонетката влетя в поредния завои, вдигна се на сантиметър-два във въздуха, после с трясък се върна върху релсите.

– Движим се ужасно бързо! – изкрещя Уили.

Войниците отзад се мятаха наляво-надясно, но и тяхната вагонетка също можеше да се обърне всеки миг. Следващия завои взеха вече само на две колела.

– Всички отсреща! – викна Инди и тримата с цялата си тежест се хвърлиха към олекналата страна на вагонетката.

Разлюля се силно, но остана върху релсите. Другите зад тях нямаха този късмет. Претоварена от едри мъжаги с тежки пушки, тяхната вагонетка изгуби равновесие далеч по-лесно и се преобърна. Повлече се странично по релсите и хората вътре вероятно решиха, че са извадили късмет. Но късметът им трая само няколко стотни от секундата – тежката вагонетка с пълна скорост връхлетя върху каменната стена и цялата галерия се разтърси от страховит трясък.

Вагонетката на бегълците светкавично се отдалечаваше. Втората претърпкана с туги гондола изскочи иззад завои и се вряза в отломките на първата и телата на катастрофиралите. Човекът, който я управляваше, залегна върху спирачката, за да избегне съдбата на другарите си.

– Един враг по-малко! – викна Инди и на лицето му цъфна усмивка.

Работниците на Мола Рам продължаваха да избиват гредите изпод огромния резервоар. Скоро една от подпорните скали започна да се рони, а после се раздробиха на прах под тежестта на гредите.

Високо над главите на работещите мъже резервоарът помръдна и леко се наклони. Стотици литри вода плиснаха навън.

На дъното на вагонетката Индиана откри дебело желязо, привързано със стоманено въже. Това беше железопътна спирачка – от онези, които използват за застопоряване на вагоните по време на престой. В миг оценил предимствата ѝ, той внимателно се надигна над задната преграда и спусна спирачката върху релсите. Посрещна го залп от куршуми.

Желязото се поклати и бавно легна на релсата. Преследвачите го съзряха и изреваха от ужас, докато вагонетката им връхлиташе отгоре му. Но скоростта им беше твърде висока и това ги спаси. Спирачката се удари в предното колело, издрънча и отхвъркна вследствие силния удар. Падна встрани от релсите подобно на огромна, но безполезна кибритена клечка.

Преследвачите победоносно изкрещяха, а лицето на Инди се сви в отчаяна гримаса.

– Да имаш други идеи? – хладно го попита Уили, отдавна примирена с мисълта, че няма да излезе жива оттук. Ето защо всеки друг изход би представлявал приятна изненада за нея, макар вече да не смееше да се надява на нищо.

– Имам – кимна Инди, без да отделя очи от релсите пред себе си. – Ще минем направо!

Хвърли се с цялата си тежест върху страничния борд на вагонетката, видял навреме приближаващата стрелка. Люшнаха се, после се стрелнаха в един почти незабележим страничен тунел, а преследвачите им профучаха направо и след миг изчезнаха.

– Лошите отлетяха – отбеляза с подозрение Дребосъка. Не му се вярваше, че толкова лесно са се отървали. – Къде отидоха?

Оказа се, че подозренията му са напълно основателни. Вагонетката на тугите изскочи ненадейно от някакъв страничен тунел и, движейки се по успоредна линия, почти се изравни с тях.

Един от войниците вдигна пушката си и стреля от упор. Силно разклащане на гондолата под краката му попречи на точността при изстрела, в следващия миг Инди скочи, сграбчи дулото на пушката и с рязко движение я измъкна от ръцете на индиеца. После замахна силно и прикладът ѝ разби челюстта на надигналия се втори войник.

Друг се протегна и докопа ръката на Дребосъка.

– Помощ, Инди! – извика момчето. Индиана го стисна за другата ръка и двамата с едрия бабайт отсреща безмълвно затеглиха момчето. В същото време Уили размахваше пушката пред лицата на останалите.

Състезанието по теглене беше спечелено от Инди и Дребосъка се строполи в дъното на вагонетката. Но в същата секунда един войник се пресегна изотзад и успя да сграбчи Инди през кръста.

Той се извърна и с цялата си тежест се облегна върху нападателя. Онзи се олюля, гърбът му обърса стената на тунела, летяща с бясна скорост край тях, а за Индиана това беше предостатъчно, за да се освободи. Приклепна за миг, после се надигна и здравата го фрасна в лицето. Онзи се катурна през борда и изчезна в мрака.

Притече се да помогне на Уили, която току-що бе треснала с приклада един от войниците по главата. Но за беда войникът, когото Инди беше изхвърлил навън, бе успял да се докопа до вагонетката, пропълзя зад гърба му и го удари с голям камък в тила. Инди рухна подкосен, но на мястото му храбро се изправи Уили. Стиснала пушката в ръце, тя се премери точно и хладнокръвно халоса с дулото вражеската глава. Онзи се преобърна и този път наистина се зае да брои траверсите. Все бе научила нещичко по време на престоя си в Шанхай!

Инди бавно се надигна.

– Грешката е моя – рече той с колеблива усмивка.

Тя мълчаливо му подаде шапката.

В препускащата редом вагонетка войниците се приготвиха за стрелба. Но след поредица от остри завои тяхната гондола изостана с четирипет метра назад.

– Залегни! – изкрещя Индиана и се сниши към дъното на вагонетката. Охо – очите му откриха нещо полезно и той се усмихна.

Сграбчи лопатата, вдигна я нагоре и откачи капака на една шахта с натрошена руда. Върху двете вагонетки се посипаха камъни, пръст и чакъл, но повечето се стовари върху главите на преследвачите. Един от войниците изхвърча зад борда, а останалите потънаха в облак прах и камъни. След миг вагонетката им излетя от релсите и тежко се заби в стената. Макар наранени и посипани с пепел, бегълците победоносно се отдалечиха.

В следващия миг влетяха в нисък тунел, от чийто таван стърчаха остри сталактити.

– Долу! – едва успя да извика Инди и вагонетката им с грохот се вряза в причудливата каменна гора. Скоростта им понамаля за миг-два, но после сталактитите внезапно изчезнаха и гондолата отново се понесе с фучене в мрака.

Уили подаде глава само за да види, че на двайсетина метра от тях линията свършва. Не й оставаше нищо друго, освен да затвори очи от

ужас.

Стигнаха до края поне със сто километра в час. За щастие линията не бе просто прекъсната, а пред нея зееше изкопът на нова, по-ниска галерия, в която също проблясваха релси. Вагонетката се откъсна, литна във въздуха и с оглушително БАМ-М-М се стовари в изкопа. И продължи да се движи!

Уили се засмя. Всичко върви, всичко е възможно!

Каменарските чукове се трудеха безспир. Още две скали бавно поддадоха, последва ги трета. Гигантският резервоар започна да се накланя.

Разнесоха се предупредителни викове и мъжете с чуковете се разбягаха.

Изправен на малка площадка високо над тях, Мола Рам внимателно наблюдаваше хода на работата. Шумът беше невероятен – сякаш самата земя бе включила мощни двигатели. Гигантският съд се наклони и с оглушителен трясък полегна на една страна.

От него се изсипаха милиони литри вода, които, издигнали се в страховита приливна вълна, бързо изпълниха пещерата и се насочиха към тунелите.

Новата линия беше абсолютно права, а тунелът – достатъчно висок.

По лицето на Инди се изписа онази хладна усмивка, която Уили колкото обичаше, толкова и мразеше.

– Дай спирачка, Дребосък! – нареди Индиана.

Момчето сякаш съжали, задето вълнуващото пътешествие е към своя край, но се надяваше да преживее още приключения. Пресегна се и дръпна небрежно спирачката.

Тя не се включи.

Дръпна, по-силно.

Дръжката неочаквано остана в ръцете му.

– Ох, ох, голяма грешка! – изпъшка той с облепени очи.

– Май е така – кимна Уили.

За съжаление вагонетката им изкачи лекото нанагорнище и отново пое надолу.

Естествено, скоростта им започна да нараства.

Инди се надвеси над предния борд и видя, че цялата спирачна система се е откачила и виси свободно на стоманеното въже. Дръпна се навътре и тримата приятели се спогледаха. На всички им беше ясно какво ще последва – и без това бяха останали твърде дълго заедно.

Ти си добър човек, Индиана Джоунс, помисли си Уили. С радост бих те срещнала и на оня свят.

Надявам се вие двамата да оцелеете и да си помагате, тъй като аз едва ли успях да го сторя, каза си Индиана.

Ако Чао-пао е решил, че тази госпожа е последното съкровище за мен на този свят, май ще е по-добре да стоя близо до нея, рече си Дребосъка.

Уили и Дребосъка придържаха Индиана за ръце, докато той внимателно прекрачи предния борд на вагонетката.

Бавно започна да се спуска надолу, а Уили и Дребосъка здраво стискаха ръцете и дрехите му. Когато слезе на сантиметри от релсите, протегна крак и се опита да достигне металното блокче на спирачката. Леко и внимателно го намести на пръстите си, а след това го притисна към бясно въртящото се колело.

– Движим се неудържимо! – каза Уили с преbledняло лице. Чувствуваше, че започва да се изпотпява, а вкопчените й в Инди ръце отмяляват. После вдигна очи и това, което видя, я накара да избухне в нервни смях. Тунелът беше глух и релсите се задънваха в каменна грамада само на няколко десетки метри от тях.

Дребосъка също видя канарата и уплашено извика:

– Ще се разбием!

Не беше предвидено чудесното пътешествие да свърши по този начин!

Индиана вдигна глава. Никакво съмнение – действително летяха с шеметна скорост към огромна канара и първото нещо, което щеше да влезе в досег с нея, бе собствената му глава.

Стисна зъби и натисна спирачното блокче с цялата сила на крака си. То изскърца гневно и се впи в блестящата стомана на колелото. Захвърчаха искри. Стъпалото на Индиана мигом се нагорещи, но той не усещаше болката, съзнанието му бе погълнато единствено от мисълта да продължава да натиска спирачката, забрани си да мисли дори за летящата към главата му каменна стена.

А тя стремително приближаваше.

После постепенно скоростта намаля. Инди се задъхна от напрежение, а спирачният механизъм подпуши. Вагонетката видимо забавяше ход, но продължаваше да се носи неумолимо напред. Инди наблюдаваше с цяло тяло върху спирачката, натискаше тъй, сякаш обсебен от дявола, а вагонетката все повече забавяше ход.

Скоростта намаля дотолкова, че изминаха последните няколко метра почти пълзешком. После точно когато гърбът на Инди опря в канарата, вагонетката се поразклати и спря.

Инди слезе, изкуцука на няколко метра встрани и погледна димящия си ботуш.

– Вода! – прошепна той.

Уили и Дребоська също слязоха от вагонетката, олюляха се и на лицата им се появиха колебливи усмивки.

Едва сега видяха, че тунелът извива наляво и продължава, вече без релси. Поеха по него, без да промълвят нито дума. И тримата бяха потресени от перипетиите на подземното си пътешествие.

След известно време се появи ветрец, който бързо се превърна в ураганен вятър, помитащ всичко пред себе си. Заедно с него до слуха им долетя все по-нарастващ тътен. Стените затрепериха. Беше страшно.

Спогледаха се неспокойно, свиха рамене и забързаха. Инди се тревожеше от вятъра. Дълбоко под земята не би трябвало да има толкова силен вятър.

Тътенът ставаше все по-мошен. Хвърлиха поглед назад. Нищо.

– Инди? – въпросително го погледна Уили.

Не знаеше какво става, но сграбчи Уили и Дребоська за ръце и тримата хукнаха.

Тътенът продължаваше да се усилява и от тавана на тунела се отрошиха дребни камъчета. Земята под краката им се тресеше и Дребоська неволно си спомни за един филм, в който показваха изригването на вулкан. Никак не му се искаше да си го спомня точно в този момент. Дали пък не се е разгневил Богът-пазител на гръмотевиците?

Тичаха. Тичаха колкото им крака държат, без да знаят защо го правят. Все още.

Тътенът вече бе оглушителен. Уили хвърли поглед назад, коленете ѝ изведнъж омекнаха и тя се спря. Гледаше назад, парализирана от ужас, а на лицето ѝ бавно се изписа израз на обреченост.

Чудовищна стена от вода нахлу и за миг изпълни напречния тунел, който току що бяха подминали, после с грохот се насочи към тях.

– О, Господи! – прошепна тя.

Дребоська и Индиана спряха да я изчакат, обърнаха се и също видяха чудовищната водна стена, безмилостно напредваща към тях. Гледаха я омагьосани една дълга, безкрайно дълга секунда.

После Инди хвана ръката на Уили и тримата хукнаха като луди.

Приливната вълна с грохот се носеше по петите им, помиташе всичко по пътя си и ги доближаваше с всеки миг. На върха на пенестия ѝ гребен подскачаха като детски играчки пометените от стотици вече наводнени тунели предмети: огромни камъни, греди и клони, трупове на

животни.

Не, няма да се спасят.

Може би в страничния тунел, там зад завоя.

– Скачайте! – ревна Инди, опитвайки се да заглуши страхотния тътен, изпълващ недрата на планината.

Първ се добра до дупката Дребосъка и се шмугна вътре с лекотата на трениран крадец. Инди натика Уили и я последва в мига, когато страховитият гребен нахлу в галерията, току-що напусната от тримата бегълци.

Тунелът се оказа тясна дупка, която се спускаше стръмно надолу. Отделила се от водната стихия вълна ги достигна и там, блъсна ги и те се претърколиха напред.

Попаднаха върху нещо като пързалка и неусетно се озоваха в друг, далеч по-широк тунел. Дребосъка остана възхитен и извика:

– Страхотно! Чакайте тук, ще се спусна още веднъж!

Но Инди успя да го хване навреме за яката и го насочи в пътя. Какви деца, Господи, зачуди се той. Нищо не може да ги уплаши!

Тук грохотът от наводнението се долавяше по-слабо.

Уили вдигна глава и видя, че в края на тунела прониква светлина, истинска дневна светлина. Понечи да съобщи откритието си на околните, но в същия миг зад гърба им се разнесе оглушителен грохот. Обърнаха се и видяха как и в този тунел се втурва чудовищната приливна вълна, насочвайки се към тях с обезпокоителна бързина.

Тримата изругаха в един глас и се понесоха към светлината със светкавична скорост. Водната стена ги следваше неумоливо.

Добраха се до края на тунела в мига, когато първите пръски намокриха гърбовете им. Изскочиха на слънце и едва успяха да запазят равновесие. Оказа се, че тунелът свършва насред отвесна скала и под тях зее стометрова пропаст.

Тримата бегълци с мъка се удържаха на ръба. Очите на Инди мигом зърнаха спасението – тесен парапет на скалата, леко издаден напред от двете страни на дупката. Ръцете му светкавично извъртяха Уили към него, бутнаха след нея и Дребосъка, а сам той скочи на противоположната издатина. В същия миг приливната вълна с рев достигна края на дупката и те се оказаха разделени от плътна струя вода, яростно изливаща се в бездната под краката им. На гребена ѝ се носеха какви ли не отломки от мината, пометени от стихията – траверси, изкривени релси, дори цяла вагонетка.

Стръмният склон заприлича на гигантски душ – от многобройните

дупки с рев се изливаше огромно количество вода. Уили и Дребосъка застинаха на скалната издатина под нозете си, Инди направи същото от другата страна на чудовищния гейзер.

Уили погледна надолу и тутакси ѝ прилоша. Водата с тътен падаше в нещо като плитко езерце далеч под краката им, а разгневените крокодили, които го обитаваха, сърдито разтваряха огромните си челюсти към този неизвестен смутител на тяхното спокойствие.

Инди хвърли поглед наоколо. Ждрелото беше широко стотина метра, а стръмните скали на отсрещния му край опираха в плоска равнина, която май бяха прекосили на идване. После видя и моста.

Направен от тънки въжета, той кротко се полюшваше над езерото. Отсамният му край бе завързан двайсетина метра над мястото, където се крепяха Уили и Дребосъка.

– Уили! – изкрещя Индиана, опитвайки се да надвика грохота на падащата вода. – Тръгвайте към моста!

Ръката му посочи нагоре.

Тя проследи посоката, въздъхна горчиво и затвори очи. Кога ще свърши този кошмар, Господи!

– Нищо работа! – даде ѝ кураж Дребосъка. – Върви след мен!

След тези думи се приближи до ръба на издатината и се запуска по стръмния сипей, който стигаше чак до подножието на въжения мост. Уили с нежелание го последва. Стигнаха до целта си сравнително лесно и безпрепятствено, поеха си дъх и започнаха да се катерят по скалите нагоре.

Катеренето по скали е дейност, която дванайсетгодишните малчугани владеят отлично, и последвалите събития дадоха убедително потвърждение на този факт. Драскайки като планинско козле, Дребосъка с лекота откриваше издатини за ръцете и опора за краката си – помощници, които сякаш бяха очаквали появата му стотици години наред. Уили беше доста по-непохватна, но все пак беше танцорка, а и се бореше за живота си. Не би стигнала чак дотук, ако краката ѝ не бяха здрави и пъргави, та поради тази причина не изоставаше много от чевърстия малчуган.

За Индиана бе значително по-трудно. От яростното натискане на спирачката кракът му беше изтръпнал и го болеше, освен това трябваше да се изкачи по стръмната скала, за да мине над тунела, който току-що бяха напуснали и който продължаваше да бълва вода. А за да стигне до моста, трябваше да заобиколи още няколко подобни гейзера. Всичко това – по влажна, хлъзгава и почти отвесна канара.

Вкопчил се в редицкия мъх над главата си, той започна да се придвижва сантиметър по сантиметър, бавно и внимателно. Изтръпналият крак му създаваше значителни затруднения.

Уили и Дребосъка полека се изкачиха до възжения мост. Прокопаната в скалата дупка зад гърба им очевидно водеше към подземния рудник, а тънките въжета пред тях носеха по-скоро заплаха, отколкото надежда.

Въжетата прорязваха пространството над страховитата пропаст подобно гигантска паяжина. Бяха поне стогодишни и положително не бяха поставени тук от войници или професионални строители.

За основа на мостчето служеха две дебели въжета, свързани със стотици проядени от червеи и полуизгнили летвички, между които зееха не по-малко на брой огромни пролуки. По дължината на това цирково приспособление имаше множество върви, хванати за две успоредни и доста по-тънки въжета, висящи на около метър над летвите. Така се образуваше нещо като парапет над дълбоката пропаст.

Уили инстинктивно отстъпи назад.

На Дребосъка обаче не му мигна окото. Не трябва да забравяме, че той имаше значителен опит от тичането по шанхайските покриви, да не говорим за спускането по въжета за пране, благодарение на което неведнъж се беше отървявал от преследвачите си. По тази причина не изглеждаше притеснен от гледката, която виждаха очите му в този миг.

Той внимателно опипа с крак първите летвички, носле стъпи отгоре им с цялата си тежест.

– Екстра! – извика момчето и се обърна да се усмихне на Уили. – Фасулска работа!

В същия миг летвата под краката му се счупи. Всъщност не се счупи, а просто се раздроби – толкова беше прогнила. Ако Уили не беше очаквала подобна изненада, хлапето положително би полетяло в бездната. Но тя светкавично протегна ръка, сграбчи го за врата и го дръпна към себе си.

Леко пребледняло, момчето вече не изглеждаше тъй самоуверено. Но друг път нямаше – така или иначе, трябва да преминат по този мост! Няколко секунди по-късно предприе втори опит – вече далеч по-внимателно и съсредоточено. Летвите го удържаха и той бавно запълзя напред. Убедила се, че няма друг избор, Уили предпазливо го последва. Опита се да си представи, че изпълнява солов номер пред някой знаменит продуцент, при който нито може да сбърка, нито може да започне отначало.

Стъпка по стъпка двамата поеха по провисналото над бездната мостче, внимателно избягвайки видимо прогнилите летвички. През цялото време бяха принудени да стискат въжения парапет, тъй като нестабилната конструкция се люлееше доста силно под напора на вятъра, а и неприятно подскачаше нагоре-надолу под тежестта им. Дребосъка отправя една безмълвна, но гореща молитва до Фенг-по, Повелителката на ветровете, да отиде да си играе някъде другаде.

Това беше най-дългата и най-бавна разходка в живота на Уили.

Инди най-сетне успя да се добере до подножието на мостчето. Спря да си поеме дъх и се обърна да погледне Уили и Дребосъка, които напредваха внимателно към отсрещната страна. Май ще трябва да ги изчака, защото тежестта на тялото му положително ще разклати още повече мостчето.

Зад гърба му внезапно долетя шум от стъпки, той се прилепи към скалата до изхода на тунела и измъкна камшика от пояса си. В следващия миг се появиха двама войници туги. Камшикът на Инди изплющя и приличащите на тънки змийчета езици се увиха около врата на първия. Той рязко се дръпна назад и препъна другия. Понечи да се изправи, но Инди го посрещна със силен ритник в главата.

Вторият надзирател успя да измъкне огромната си сабя и я вдигна високо над глава. Инди пъргаво приклепна и заби юмрук в стомаха му. Онзи се преви от болка, а Инди светкавично посегна към сабята на проснатия в несвяст надзирател. Дръпна я и се претърколи встрани тъкмо навреме, за да избегне опасния удар на разярения войник. Скочи и се обърна с лице към врага си. Със саби в ръце, двамата бяха готови за смъртоносен дуел.

Инди изведнъж осъзна, че изобщо не познава този вид саби. Изви плоското и обсипано с инкрустации острие, после го размаха нагоре-надолу, опитвайки се да открие най-подходящия начин за неговото използване. Войникът насреща му нададе дрезгав вик.

Решил, че това е знак за началото на двубоя, Инди също изрева нечленоразделно и вдигна сабята.

Битката започна. Очевидно добър фехтовчик, индиецът яростно атакуваше и от остриетата на сабите захвърчаха искри. Инди се задоволяваше да блокира святащото насреща му оръжие, а умът му трескаво търсеше начин да елиминира предимството на противника. Откри го съвсем естествено – в един момент, избягнал поредната атака на освирепелия индиец, той пусна сабята, сграбчи го през кръста и двамата се затъркаляха по стръмния склон. Сипеят свършваше в леко издигната

скала. Когато вкопчените един в друг мъже стигнаха там, съдбата се оказа благосклонна към Инди и той се озова върху своя противник. Без да се колебае нито секунда, се възползува от предимството си – грабна сабята на индиеца, изпусната при падането, и го халоса с дръжката в челостта. Двубоят приключи.

Инди се надигна и хукна обратно към моста, без да изпуска сабята от ръце. Уили и Дребосъка бяха почти стигнали отсрещния край. Той погледна към тях и стъпи върху люлеещите се въжета.

Вървеше бързо, придържайки се към нестабилните парапети. На всеки две-три крачки някоя от изгнилите летвички се чупеше под тежестта му и той увисваше на ръце. Гледаше надолу, насочил цялото си внимание към прогнилите дъски. Беше точно по средата, когато до слуха му долетя вик и той вдигна глава. В другия край на мостчето се бяха струпали войници от охраната на храма, които издърпаха Уили и Дребосъка на скалата. Двамата се съпротивляваха, но войниците бяха много и с лекота ги укротиха.

Инди спря, обзет от несигурност.

– Внимавай зад теб! – викна пронизително Уили и той рязко се извъртя.

От тунела зад него изскочиха още войници. Погледна отново напред и видя, че двама от тугите, заловили приятелите му, предпазливо пристъпват по мостчето.

Спрял безпомощно наред люлеещите се летвички, Индиана гледаше пълзящите към него войници, гъмжащото от разгневени крокодили ждрело в краката си, ясното небе отгоре.

Положението бе почти безнадеждно. Но Индиана Джоунс никога нямаше да се предаде!

Сякаш в потвърждение на мислите му откъм пропастта се надигна вятър. На края на мостчето се появи Върховния жрец Мола Рам. Облечен в религиозните си одежди, той се усмихваше като човек, който държи всички козове. Зад него Уили и Дребосъка се мятаха в ръцете на войниците.

Силно залюлян от извилия вятър, Инди се вкопчи във въжетата и кресна на жреца:

– Пусни приятелите ми!

Мола Рам извика нещо на хинди и войниците в двата края на мостчето запълзяха към американеца.

– Внимавай! – предупреди го отново Индиана.

– Не си в положение да издаваш заповеди, доктор Джоунс! –

язвително отбеляза жрецът.

– Искаш си камъните, нали? – извика в отговор Индиана и попипа чантата на гърба си. – Ако не махнеш войниците от моста и не освободиш приятелите ми, камъните отиват долу!

– Пусни ги, доктор Джоунс – отвърна спокойно Мола Рам. – Лесно ще ги извадим. Но теб никой няма да те измъкне. – После се обърна към войниците и извика: – Йане!

Подчинявайки се на повелителния му жест, униформените индийци отново запълзяха към нещастника на паянтовото мостче.

Защо всичко трябва да става с толкова усилия, запита се безмълвно Инди, после решително стовари острието на сабята върху едното от носещите въжета. Мостчето силно се разклати, а въжето бавно започна да се прокъсва. Войниците замръзнаха по местата си.

Мола Рам кимна одобрително.

– Впечатляващо, доктор Джоунс – подвикна той. – Но не вярвам, че си решил да се самоубиеш.

Направи нов знак с ръка и войниците отново запълзяха към Индиана. Неохотата им беше вече съвсем явна.

Инди вдигна сабята, но този път посече другото въже. То също започна да се прокъсва – нишка по нишка, подобно механизма на адска машина.

Мостчето отново се разклати и войниците заковаха на място, люшкани от поривите на вятъра.

Усмивката на Мола Рам се стопи. Изблъска Уили и Дребосъка пред себе си, измъкна нож и ги принуди да вървят по мостчето. Притисна острието в гърба на Уили и извика:

– С теб ще умрат и твоите приятели!

Индиана хвърли поглед към войниците в двата края на моста, премести очи върху Уили и Дребосъка, спрели на два-три метра от спасителната скала, върху Мола Рам, решително опрял нож в гърба на момичето. После погледна към така желаната равнина, към синьото небе. След това пое дъх и дръзко извика:

– Значи ще направим по един чудесен скок! Всички!

Очите му потънаха в очите на Дребосъка и в този поглед имаше всичко – спомени, съжаление, обещание. И едно ясно послание: този път няма шега!

И Уили го долови. Отправи изпълнени с копнеж очи към Индиана и тъжно си помисли: ех, Инди, колко хубаво можеше да бъде! После хвърли отчаян поглед към Дребосъка и видя как кракът му бавно и

почти незабележимо се увива около едно свободно висящо въже. Окаменяла от ужас и едновременно с това страшно развълнувана, Уили тайно направи същото – бавно и внимателно уви около китката си висящото наблизо въже.

Изгубил търпение, Мола Рам гневно изкрещя:

– Върни ми камъните!

– Мола Рам, скоро ще се срещнеш със своята Кали – спокойно отвърна Инди, после замахна със сабята и изкрещя: – В ада!

Острието разсече едното от прокъсаните носещи въжета и мостчето силно се наклони. Двама от войниците паднаха и изчезнаха в пропастта с отчаяни писъци. Останалите панически хукнаха обратно към скалите. Но нямаха шанс, тъй като Инди разсече и второто въже, мостът за част от секундата се задържа неподвижно във въздуха, после бързо пропадна.

С предсмъртни викове на ужас войниците изчезнаха в стометровата пропаст. Малцина от тях успяха да се хванат за разкъсаните краища на въжетата, рязко политнаха към скалите.

Откъм страната, на която увисна Инди, паднаха трима индийци. Когато разполовеният мост се удари в скалата, върху него имаше шестима – най-отгоре, само на метър-два от началото му, висеше Мола Рам, под него – Уили, Дребосъка и един войник, още един войник и на самия му край, лудо въртящ се сред порой от падащи камъни, Индиана.

Уили и Дребосъка се наместиха в предварително пригответените примки и замряха на място. Същото направиха и останалите, сякаш им трябваше време да осъзнаят, че още са сред живите. Леко полюшвани от вятъра, те чакаха да видят дали въжетата ще издържат.

Пръв се окопиха Мола Рам и бързо запълзя нагоре. На метър от спасителната скала обаче ръката му улови изгнила дъска, тя се пречупи надве и той полетя надолу. Бясно размахвайки ръце и крака, жрецът все пак успя да се докопа до едно от въжетата, плъзна се между Уили и Дребосъка и остана там, задъхан и примрял от ужас. При падането си блъсна единия от войниците и нещастникът изчезна в бездната със сърцераздирателен писък.

Въжетата се разклатиха.

После опит за изкачване предприе Инди. Пропълзя край другия войник, който стискаше конвулсивно въжетата и беше затворил очи от ужас, сграбчи краката на Мола Рам и опита да го хвърли в бездната. Но фанатичният старец здраво го ритна в лицето и бързо се заизкачва нагоре.

Инди го последва и скоро отново докопа глезена му. Завъртя се рязко, дръпна го с все сили и жрецът се свлече до него. Побеснели от ярост, двамата започнаха битка на живот и смърт.

Инди се приведе и заби юмрук в челюстта на Мола Рам. Онзи му отвърна със силен удар с коляно, притисна с лакът шията му и насочи ръка към откритите му гърди.

– Господи! – извика над тях Уили. – Пази сърцето си! Пази сърцето си, Инди!

Облян от студена пот, Инди сведе поглед и видя как пръстите на Мола Рам се забиват в гърдите му, извити като ноктите на граблива птица. От това, което беше наблюдавал в пещерата, знаеше какво ще последва.

Протегна ръка и стисна със сетни сили китката на жреца, принуждавайки я да спре само на сантиметър от целта. Но обладана от свръхестествена мощ, ръката на магьосника продължи напред и остриите нокти разкъсаха кожата на гърдите му.

Полазиха го хладни тръпки, главата му се замая. Болка нямаше, просто почувствува как духът му отслабва, волята му се пречупва, всичко му става безразлично. Беше противно, хищно, раздиращо. Челото му се покри със ситни капчици пот, пред очите му заиграха разноцветни кръгове. Олюля се и едва не изпусна въжето.

Все пак чувството му за самосъхранение взе връх, той успя да се овладее, дръпна се рязко назад и пръстите на Мола Рам излязоха от раната на гърдите му. В следващия миг сграбчи ръката му, болезнено я изви и я притисна към лицето на Върховния жрец.

Онзи ядосано изруга, обърна се и отново започна да се катери. Инди си позволи почивка от две секунди – време, през което Мола Рам се добра до войника. Спря пред него, стисна го за гърлото, откопчи пръстите му от въжето и го запрати надолу с надеждата, че ще повлече след себе си и Индиана.

Стигнали почти до върха, Уили и Дребосъка видяха всичко и викнаха в един глас:

– Внимавай, Инди!

Тялото на войника го улучи в раменете, Инди се вкопчи във въжетата със свити на топка мускули и успя да се задържи. Нещастникът се преметна през него и с див писък полетя към дъното на пропастта, готов да се яви на своя Създател.

До слуха му долетя тържествуващият смях на Мола Рам и Инди вдигна глава. Пред тунела отгатык пропастта се бяха наредили нови

войници и безпомощно се оглеждаха.

– Стреляйте, убийте ги! – прокълтя заповедта на Върховния жрец.

Тугите изтичаха до храсталака, където доскоро се беше намирало мостчето, извадиха лъкове и стрели и заеха позиция за стрелба.

Инди се придърпа нагоре и успя да улови Мола Рам за молитвената дреха. В същото време наоколо засъскаха стрели, една от тях се заби в дъската, за която се държеше Индиана, и леко одраска ръката му. Наложиха се да пусне жреца и да потърси изход от новата опасност.

Мола Рам незабавно се възползува от възможността да се изкачи още малко. Но този път Уили и Дребосъка бяха готови да го посрещнат. Изчакаха хладнокръвно да посегне към дъската, на която балансираха, и стъпиха с цялата си тежест върху пръстите му.

Жрецът изкрещя от болка и се изпусна.

Върхлетя върху Инди, който също изтърва дъската, за която се държеше. Прехвъркнаха в свободен полет най-малко три метра, след което успяха да се вкопчат в последните летви, поклащащи се на края на разкъсания мост.

Инди увисна безпомощно, но Рам очевидно беше се отказал от борбата. В свещеническите му задължения едва ли бе включена подобна акробатика и той видимо се умори. Единственото му желание в момента беше да се добере до сигурно място.

Отблъсна се от главата на Инди и отново запълзя нагоре.

Междувременно Дребосъка най-сетне успя да се изкатери на скалата, наведе се да изтегли и Уили, после двамата се проснаха на земята да успокоят дъх. Край тях хвърчаха стрели, но те бяха единствената им грижа, защото всички войници, преминали отсам, отдавна бяха погълнати от бездната.

За Индиана обаче това не беше единствената грижа. Той започна да се катери нагоре, но ранената му ръка неочаквано се схвана. Успя да се закрепил с лакът на една от напречните дъски и увисна безпомощно, леко поклащан от вятъра. Господи, какво ли не поднася животът!

Главата му отново се замая. Виждаше как отгатак дълбокия каньон десетина стрелци изпращаха насреща му облаци стрели, а под него нова дъска се откачи от прокълсаните въжета и дълго, дълго се въртя във въздуха, преди да изчезне в бездната.

Стисна зъби и решително продължи да се изкачва.

Мола Рам също стигна ръба на скалата. Протегна ръка да се улови за него. Но в този миг Уили стовари върху пръстите му най-големия камък, който успя да намери наоколо.

Върховния жрец изкрещя от болка и отново се хлъзна надолу по разлюлените от вятъра въжета. Успя да се задържи върху тях благодарение на Инди и двамата отново се вкопчиха един в друг. Битка на живот и смърт над дълбоката пропаст.

Надвесени над ръба на скалата, Уили и Дребосъка безпомощно наблюдаваха двубоя. Вдясно от тях се разнесе странен шум и Дребосъка наежено вдигна глава, готов да се бие или да бяга.

– Гледай, Уили! – изкрещя той.

През прохода, от който се влизаше в низината, се носеха галопиращи коне. Английските кавалеристи се завръщаха.

– Хайде, по-бързо! – развика се Уили. – Крайно време беше!

Капитан Блумбърт и войниците му дръпнаха юздите и пъргаво скочиха на земята. Рой стрели ги накара да приклеknат и да потърсят прикритие, но в следващия миг пушките им се насочиха към тугите и изстреляха плътен залп.

Уили и Дребосъка пропълзяха обратно към ръба на скалата, за да видят с какво могат да помогнат на Инди.

Двамата мъже накрай въжетата се биеха ожесточено. Изглежда, бяха забравили за скалите и гнилите въжета и всеки бе обсебен от изгарящото желание да унищожи противника си.

Инди се подхлъзна и Рам грубо го блъсна. Чантата със свещените камъни се изхлузи от рамото на американеца, но той успя да я хване за ремъка. Спомнил си за своето съкровище, Мола Рам също я сграбчи.

– Камъните са мои! – изграчи той.

– Ти предаде Шива! – отвърна Инди, после приближи лице на сантиметър от жреца и започна да припява древните заклинания на Санкара: – Шиве ке вишвас катехо, Вишвас катехо, Вишвас катехо.

И чудото стана. Сякаш дочули вълшебните думи, камъните в чантата ослепително заблестяха, а самата чанта запуши и взе да се разпада. Едно по едно свещените съкровища полетяха в пропастта.

Мола Рам отчаяно протегна ръка да ги задържи, докато Инди продължаваше да напява заклинанията.

Жрецът успя да хване един от камъните, но той се оказа толкова горещ, че кожата на ръката му се покри с мехури. Мола Рам с писък я отдръпна и камъкът отново полетя към бездната. Инди протегна длан и го улови; с учудване усети, че повърхността му е хладна и приятна.

Очите им останаха впити едни в други в продължение на безкрайно дълга секунда – очите на последните двама отчаяни алпинисти, увиснали над самия пъкъл. Мола Рам изглеждаше така, сякаш току-що се

събуждаше от кошмарен сън. Макар и в съзнанието му да се мяркаха само неясни откъслечи от този кошмар, Инди беше сигурен, че цял живот ще го помни. Испита нещо като съчувствие към нещастния жрец, чиято душа уплашено пърхаше на ръба между двата свята – света на живите и онзи на невъобразимите кошмари. Беше се превърнал в окаян нещастник, лишен от бъдеще, преживял изпълнено с леден ужас минало.

Върховния жрец се люшна назад, инстинктивно вдигайки нагоре жестоко изгорената си ръка. Дъската под краката му се счупи и той полетя в пропастта. Полите на дългата му роба се развяха, сякаш бе откъснато от връвта си огромно хвърчило. След миг се стовари със страшна сила върху острите скали край езерото, претърколи се и цапбурна във водата.

Крокодилите не го оставиха да потъне, нахвърлиха се върху него и мигом го разкъсаха. Гладът не признава отвращението.

Два от свещените камъни на Санкара плеснаха в плитчината, потънаха и бяха отнесени от течението. Неиде надалеч, в неизвестното.

Но третият остана в ръката на Инди, отново потъмнял. Той внимателно го напъха в джоба си и пое нагоре по разклащаното от вятъра вѝже. Уили, Дребосѝка и Блумбѝрт му помогнаха да стѝпи на тѝврда земя. От дупките на тунелите насреща изскочиха английски войници и нападнаха в грѝб последната група туги. Сред тях беше и младият махараджа. Видял Дребосѝка, изправен редом с Инди, той му се поклони дълбоко, изразявайки по този начин своята благодарност за спасението на душата си.

Дребосѝка размаха шапка и му благодари, че е помогнал на англичаните да стигнат дотук. Този принц май е роден за резервен нападател по бейзбол, помисли си момчето.

Уили пристѝпи към ръба на скалата, погледна надолу и промѝлви:

– Предполагам, че Мола Рам намери това, което търсеше.

– Не съвсем – отвѝрна Инди и брѝкна в джоба си. – Това тук е последният от свещените камъни на Санкара.

Уили протегна рѝце и внимателно го пое. Вдигна го нагоре и той засия с всички цветове на дѝгата, облян от щедрите лѝчи на слѝнцето. Сякаш беше жив и в кристалните му недра туптеше истинско, човешко сърце.

В един кратък миг всички присѝстващи прозряха тайната му – велика и проста като самия живот.

Останаха в Двореца още няколко дни, тѝй като имаха нужда от почивка. Войниците събраха голяма част от прѝсналите се из гората деца,

нахраниха ги и превързаха раните им. След като всички се посъвзеха, за да издържат тежкия преход през планините, Блумбърт отдели един взвод войници и ги изпрати да върнат децата у дома им, съпроводени – то се знае – от Инди, Уили и Дребосъка.

Дребосъка имаше чувството, че е истински цар. Непрекъснато обикаляше доскорошните роби и ги засипваше с бащински съвети.

Поучаваше ги никога да не крадат, да презират крадци като Мола Рам, винаги да държат близко до сърцата си Звездите на Щастieto, Достойнството и Дълголетieto.

Преподаваше им правилата на бейзбола, използвайки пръчки и окапали плодове.

Учеше ги да различават мумиите от вампирите, да играят на ези-тура, съветваше ги как да изглеждат твърди и едновременно с това любезни и добри.

На Уили прехвърляше момиченцата, убеден, че тя бързо ще ги научи как се завъртат мъжките глави.

Караше ги да запомнят наизуст имената на всички важни божества, неизменно откликвали на молитвите му. Дълбоко в душата му обаче пълзеше черно съмнение – през последните дни беше направил безброй обещания на боговете, та се съмняваше дали те изобщо ще му обърнат повече внимание.

Но Инди е тук, той му обръща внимание, той ще го отведе в Америка!

Уили беше замаяна. Никога в живота си не беше преживявала подобни премеждия и още не можеше да повярва, че всичко е свършило благополучно. Час по час докосваше дърветата и тревичките, Дребосъка и Инди. Искеше да се увери, че не сънува, че всичко това е истинско. И все не успяваше да го стори.

Инди беше натъжен от загубата на двата свещени камъка, които толкова дълго бяха негово притежание. Но все пак му остана последният и той възнамеряваше да го задържи, поне временно. Важното бе, че освободиха децата и разбиха зловещата организация на тугите.

Два дни по-късно войниците оставиха група деца в селото на майиурите и продължиха към други селища.

Индиана и приятелите му навлязоха в прашната главна уличка, следвани от децата. С учудване гледаха настъпилата тук промяна. Опустошените доскоро поля бяха покрити със свежа зеленина, буйно разлистени дървета се поклащаха над потоци с бистра вода, цветята бяха напълнили, а хълмовете в далечината сменяха унилата си наметка с

пъстроцветна премяна. Сред нивите се мяркаха селяни със сеялки.

В самото село също цареше оживление. Хората се бяха заели да укрепват и разкрасяват примитивните си жилища, по много стени вече висяха шарени фигурки от глина.

Новодошлите бяха посрещнати с радостни възгласи. Всички зарязваха работа и се втурнаха да посрещнат децата си. Образува се дълга процесия, която възбудено шумеше. Имаше смях и сълзи, горещи прегръдки. Към Индиана пристъпи възрастният шаман, докосна чело с пръсти и стори дълбок поклон. Тримата пътешественици отвърнаха на поздрава.

– Разбрахме, че ще се върнете, когато всичко наоколо започна да цъфти – развълнувано промълви старецът.

– Това е чудо – отвърна Уили. – Никога не бях виждала истинско чудо!

На лицето ѝ грееше щастлива усмивка. Оказа се, че чудесата не само са възможни, но понякога и наистина стават!

– Сега вече сигурно вярвате в чудотворните способности на „камъка“, който носите – усмихна се шаманът.

Инди го извади от джоба си и разви парчето папирус с дървен ръкопис, което беше успял да запази.

– Наистина е така – рече той.

Шаманът почтително протегна ръце, пое камъка и направи дълбок поклон. После се обърна и тръгна към Свещения храм, следван от старейшините на племето. Уили, Инди и Дребосъка останаха на местата си.

Шаманът коленичи пред малкия олтар, положи камъка в нишата и напевно изрече:

– Ом сивая намах ом.

Инди и Уили отстъпиха няколко крачки встрани.

– Би могъл да го задържиш – предложи момичето.

– За какво ми е? Ще го поставят в някой музей да събира прах.

– Можеше да ти донесе богатство и слава.

Инди се усмихна и сви рамене:

– До Делхи има още много път – игриво подхвърли той. – Всичко може да се случи!

Тя стреснато го погледна и очите ѝ се изпълниха с неподправен ужас:

– О, не! Само това не! До гуша ми дойде от приключения, доктор Джоунс!

– Но, скъпа. Толкова добре се забавлявахме.

В гърдите ѝ бавно се надигна голям ален облак. Тоя май е откачил!

Останаха живи по една чиста случайност, а той ѝ говори за забавления! Обзе я неудържим гняв.

– Изобщо не си въобразявай, че ще вървя с теб до Делхи или дявол знае къде! – кресна тя, после изведнъж се отприщи: – Отивам си у дома, в Мисури. Там няма да ме гощават със змии, няма да ми вадят сърцето, нито пък ще ме спускат в разни връщи казани! Ако за тебе всичко това е било забавно, за мен не е! Никакви приключения повече! Никакви!

С усилие прекъсна яростния си монолог и се насочи към минаващия наблизо селянин с вързоп на гърба.

– Извинете, сър – любезно го спря тя. – Имам нужда от човек, който да ме заведе в Делхи. Мога да яздя слон доста добре!

Камшикът изплюща и ресните му се увиха около кръста на Уили. Бавно и внимателно Инди я придърпа към себе си.

Съпротивата ѝ беше кратка. Няма смисъл да се опълчва срещу съдбата си. Тази прегръдка беше предопределена още в мига, когато той влезе в онзи бар и очите му срещнаха нейните.

Целунаха се.

Беше топла и радостна целувка, като приятен и весел летен дъждец. В същия миг ги поля обилна струя вода, съвсем истинска при това.

Отдръпнаха се един от друг и се огледаха удивено, с мокри коси. Седнал на любимото си слонче, зад тях се подсмивваше Дребосъка. Вдигнало хобот, животното весело ги обливаше със струи топла вода.

Стояха и се гледаха, а сетне избухнаха в смях. С тях се смееше дори слончето.

– Много весело! – викна Дребосъка. – Страшно забавно, голям майтап!

След време тримата успяха да се доберат до Америка.

Ала това е друга история.

КРАЙ

© 1984 Джеймс Кан
© 1992 Веселин Лаптев, превод от английски

James Kahn
Indiana Jones and the Temple of Doom, 1984

Сканиране и разпознаване: Voman, 2007
Редакция: nqgolova, 2007

Публикация:

This translation published by arrangement with Ballantine Books, a Division of Random House, Inc.

Веселин Лаптев – преводач, 1992
Ангел Домусчиев – художник, 1992
ISBN 954-516-001-2

Редактор: Димитрина Кондева
Художник: Ангел Домусчиев

Технически редактор: Георги Божанов
Коректор: Елена Цветкова
Американска, I издание

Електронен набор: СД „Марвел“ – Пловдив

Печат: ДФ „Абагар“ – В. Търново

Издателство „Летера“ – Пловдив
ул. „Абаджийска“ №9 тел. 23 12 46

Формат: 70/90/32 Обем: 19 п.к.

Излязла от печат: м. април 1992 год.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4126>]